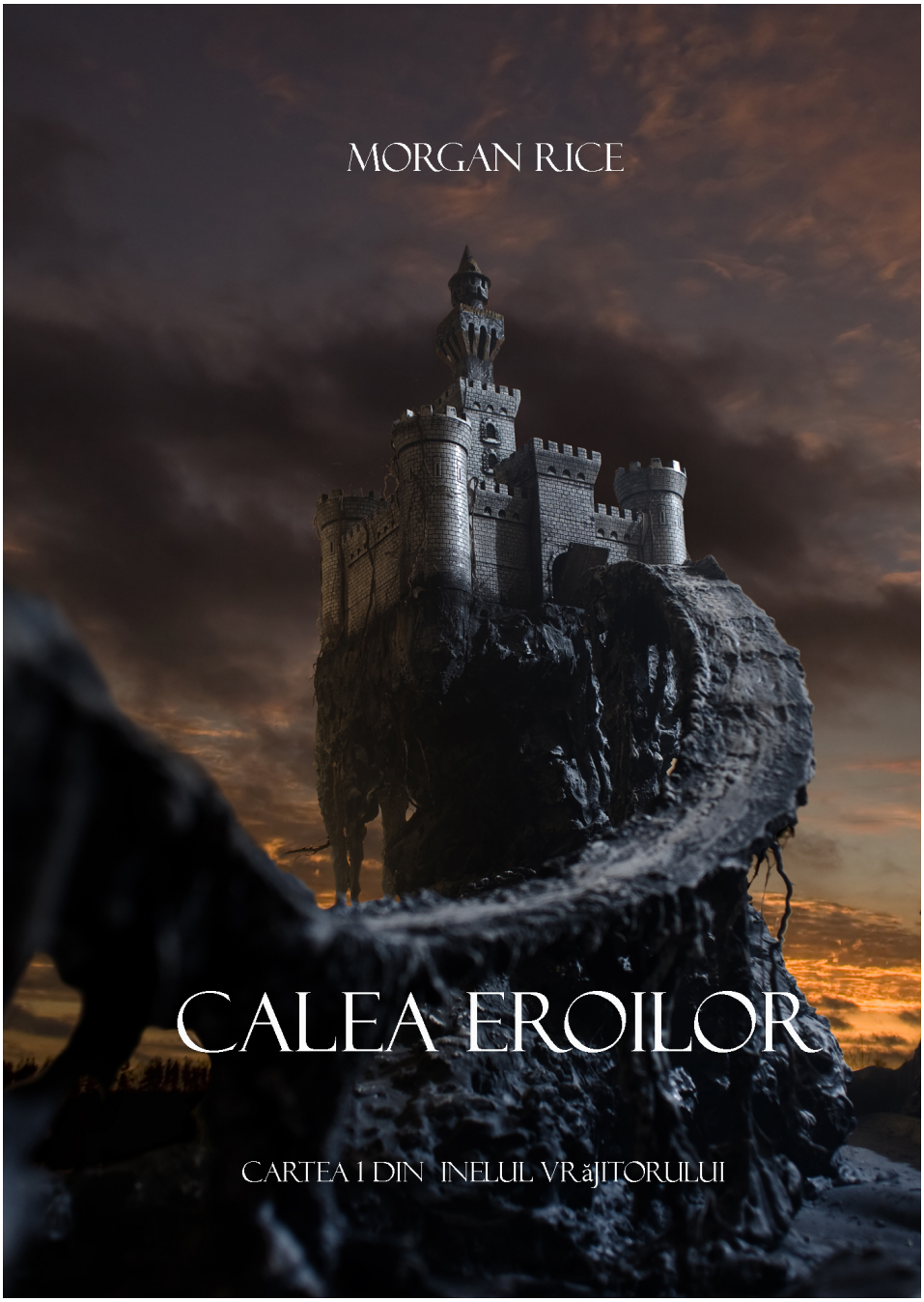
MORGAN RICE
CALEA EROILOR
CARTEA 1 DIN INELUL VRăJITORULUI

MORGAN RICE

CALEA EROILOR

(Cartea 1 din INELUL VRĂJITORULUI)

Traducere: Gabriela Tache

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este autoarea bestsellerurilor: MEMORIILE UNUI VAMPIR, o serie destinată tinerilor, cuprinzând unsprezece cărți (și numărătoarea continuă); seria TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII, un thriller postapocaliptic cuprinzând două cărți (și numărătoarea continuă); și INELUL VRĂJITORULUI, cea mai bine vândută serie epică și fantastică, cuprinzând treisprezece cărți (și numărătoarea continuă).

Cărțile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traduceri ale acestora sunt acum disponibile în germană, franceză, italiană, spaniolă, portugheză, japoneză, chineză, suedeză, olandeză, turcă, maghiară, cehă și slovacă (urmând a fi traduse și în alte limbi).

TRANSFORMATĂ (Cartea 1 din MEMORIILE UNUI VAMPIR), ARENAUNU (Cartea 1 din TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII) și CALEA EROILOR (Cartea 1 din INELUL VRĂJITORULUI) sunt toate disponibile pentru descărcare gratuită pe Kobo!

Morgan dorește să vă cunoască părerile, așa că sunteți invitați să accesați www.morganricebooks.com. Pentru a vă înscrie în lista de contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri, pentru a descărca gratuit aplicația, pentru a afla ultimele noutăți, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook și Twitter și pentru a păstra legătura!

Referințe critice? Morgan Rice

„INELUL VRĂJITORULUI” are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: uneltiri, contrauneltiri, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface cititorii de toate vârstele. Recomandată pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune.”

Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Rice reușește să vă atragă în poveste încă de la început, utilizând descrieri de o calitate extraordinară, care transcend simpla prezentare a cadrului... Scrisă frumos și extrem de ușor de citit.”

Black Lagoon Reviews (despre *Transformată)*

„O poveste ideală pentru tinerii cititori. Morgan Rice reușește să țească o intrigă interesantă... Proaspătă și unică. Seria se concentrează asupra unei fete... o fată extraordinară!... Ușor de citit, dar cu un ritm foarte alert... A se citi cu acordul părinților.”

The Romance Reviews (despre *Transformată)*

„Mi-a captat atenția de la început până la sfârșit și n-am mai putut s-o las din mână.. Această poveste este o aventură extraordinară, cu un ritm alert, plină de acțiune chiar de la început. Nu te plictisești nicio clipă.”

Paranormal Romance Guild (despre *Transformată)*

„Plină până la refuz de acțiune, idilă, aventură și suspans. Puneți mâna pe această carte și vă veți îndrăgosti încă o dată.”

Vampirebooksite.com (despre *Transformată*)

“O intrigă extraordinară, este tocmai genul de carte pe care nu vă va fi ușor să o lăsați din mână în timpul nopții. Sfârșitul este de un suspans atât de spectaculos, încât vă veți dori imediat să cumpărați următoarea carte, doar pentru a vedea ce se

întâmplă."

The Dallas Examiner (despre *Iubită)*

„O carte care rivalizează cu AMURG și JURNALELE VAMPIRILOR și pe care vă veți dori să continuați să o citiți până la ultima pagină! Dacă vă plac poveștile cu aventuri, dragoste și vampiri, această carte este ceea ce vă trebuie!"

Vampirebooksite.com (despre *Transformată)*

„Morgan Rice se dovedește, din nou, o povestitoare extrem de talentată... Acest lucru atrage o gamă largă de cititori, inclusiv pe fanii mai tineri ai genului de ficțiune/cu vampiri. Se încheie cu un neașteptat suspans, care te lasă șocat."

The Romance Reviews (despre *Iubită)*

„Capul încoronat nu știe ce e tihna.”
William Shakespeare
Henric al IV-lea, Partea a II-a

The Upper Isles
Isle of Mist
The Netherworld
N
W
E
S
Silesia
Lucia
The Kolvian Cliffs
The Valley of Fire
The Wilds
King's Court
Highlandia
Lake of Sorrows
Thor's Village
Sulpa
Darkwood
Eastern Gulch
Savaria
Balusters
Southern Forest
Tower of Refuge
The Tartuvian
The Ambrek
The Southern Isles
100 MI
200 MI
The Ring

CAPITOLUL UNU

Băiatul stătea pe cea mai înaltă măgură a ţinuturilor joase din Regatul de Apus al Inelelor, privind către nord, observând primul dintre sorii care tocmai răsăreau. Până departe, atât cât putea vedea cu ochii, se întindeau unduitoare coline verzi, coborând şi ridicându-se, ca nişte cocoaşe de cămilă, într-un şir de văi şi culmi. Razele roşiatice ale primului soare străpungeau ceaţa dimineţii, făcând-o să strălucească, dându-i o aură magică, ce se potrivea cu starea de spirit a băiatului. Rareori se trezea atât de devreme sau se aventura atât de departe de casă şi niciodată nu urcase această culme, ştiind că ar fi atras astfel asupra-i mânia tatălui său. Dar în această zi nu-i păsa. În această zi, ignorase miile de reguli şi corvezi cu care-l năpăstuiseră, în cei paisprezece ani, ai săi. Pentru că această zi era diferită. Era ziua în care îşi întâlnea destinul.

Băiatul, Thorgrin din clanul McLeod, din Provincia Sudică a Regatului de Apus, cunoscut simplu, de toţi cei pe care-i plăcea, ca Thor, cel mai tânăr dintre cei patru fraţi, ultimul în preferinţele tatălui său, stătuse treaz toată noaptea, în aşteptarea acestei zile. Tresărise şi se perpelise, cu ochii înceţoşaţi de somn, aşteptând, *pregătit* să întâmpine răsăritul primului soare. Căci o zi ca aceasta sosea o dată la câţiva ani şi, dacă ar fi pierdut-o, ar fi rămas captiv în satul acesta, sortit să aibă grijă de turma tatălui său pentru tot restul vieţii.

Ziua Recrutării. Era singura zi în care armata regelui cutreiera provinciile şi alegea cu grijă voluntari pentru Legiunea Regală. Thor nu visase la nimic altceva de când venise pe lume. Pentru el, viaţa însemna un singur lucru: să se alăture Cavalerilor de Argint, forţa de elită a regelui, echipaţi cu cele mai elegante armuri şi cu cele mai alese arme din câte existau în cele două regate. Şi nu puteai deveni unul dintre aceştia, dacă nu făceai parte mai întâi din Legiune, regimentul de scutieri cu vârste cuprinse între paisprezece şi nouăsprezece ani. Iar dacă nu erai fiul unui nobil sau al unui războinic vestit, nu aveai cum să te alături altfel Legiunii.

Ziua Recrutării era o excepție, un prilej rar, o dată la câțiva ani, când Legiunea se împuțina simțitor, iar oamenii regelui cutreierau ținutul în căutare de noi recruți. Toată lumea știa că puțini oameni de rând erau aleși și că puțini dintre aceștia rămâneau în Legiune.

Thor scruta orizontul, atent la cea mai mică mișcare. Știa că pe acest drum, singurul către satul său, vor trece Cavalerii de Argint și voia să fie cel dintâi care să-i zărească. În jurul său, turma de oi behăia nerăbdătoare, îndemnându-l să o coboare spre pășunea cu iarbă mai grasă de la poalele măgurii. Încercă să ignore zgomotul și duhoarea. Trebuia să se concentreze.

Ceea ce îl ajutase să îndure totul, toți acești ani în care avusese în grijă turmele, în care fusese lacheul tatălui său și al fraților mai mari, el, cel mai neglijat și mai împovărat dintre toți, fusese gândul că într-o zi va pleca de aici. Într-o bună zi, când Cavalerii de Argint vor sosi, îi va surprinde pe toți cei care îl disprețuiseră și va fi ales. Dintr-o mișcare grabnică, se va urca într-una dintre căruțele lor și își va lua rămas bun de la toate acestea.

Tatăl lui Thor, fără îndoială, nu-l crezuse vreodată un candidat serios pentru Legiune – de fapt, nu-l crezuse vreodată un candidat serios pentru ceva. În schimb, își dedicase dragostea și atenția celor trei frați mai mari ai lui Thor. Cel mai mare avea nouăsprezece ani, ceilalți doi erau doar cu un an mai mici unul față de celălalt, iar Thor era cu trei ani mai tânăr decât ultimul dintre aceștia. Poate pentru că erau apropiați ca vârstă sau poate pentru că semănau între ei și nu aduceau deloc cu Thor, cei trei erau mereu împreună, abia băgând de seamă că Thor există.

Mai rău, ei erau mai înalți, mai voinici și mai puternici decât el, iar Thor, deși știa că nu e scund, se simțea mic alături de ei, își simțea fragile picioarele musculoase, în comparație cu stâlpii de stejar ai acestora. Iar tatăl său nu făcuse nimic pentru a schimba acest lucru – care părea că-i place grozav – lăsându-l pe Thor să aibă grijă de turme sau să ascută armele, în timp ce frații săi erau lăsați să le mânuiască.

Lucrul acesta nu fusese spus niciodată pe față, dar

întotdeauna fusese de la sine înțeles că Thor își va petrece viața în umbra fraților săi, silit să-i vadă pe aceștia înfăptuind lucruri mărețe. Destinul său, dacă ar fi fost după tatăl și frații săi, ar fi fost să rămână acolo, înghițit de acel sat, și să-și ajute familia.

Și mai rău era că Thor băgase de seamă că frații săi se simțeau, inexplicabil, amenințați de el, poate chiar îl urau. Thor vedea asta în fiecare privire, în fiecare gest al lor. Nu înțelegea cum, dar trezise ceva în ei, un soi de teamă sau de invidie. Poate pentru că era diferit, nu arăta și nu vorbea ca ei; nici măcar nu se îmbrăca la fel, căci tatăl său păstra tot ce era mai bun pentru aceștia – veșmintele de stofă plușată, vopsite în purpuriu sau stacojiu, armele aurite – în timp ce Thor purta cele mai grosolane zdrențe.

Cu toate acestea, Thor se descurca cu ce avea, găsind modalitatea de a face hainele să i se potrivească, legându-și tunica, în jurul taliei, cu o cingătoare, iar acum că venise vara, își tăia mânecile pentru a-și răcori brațele musculoase. Își potrivise cămașa cu o pereche de pantaloni grosolani din in – singura pe care o avea – și o pereche de cizme din piele de cea mai slabă calitate, legate cu șireturi pe gambe. Nu erau făcute din aceeași piele ca încălțămintea fraților săi, dar le putea purta. Avea îmbrăcămintea tipică a unui păstor, dar nu și purtarea acestuia.

Thor era înalt și slab, cu fălci puternice și bărbie nobilă, cu ochi cenușii, arătând ca un războinic pribeag. Părul său drept, castaniu, îi cădea în valuri, pe lângă urechi, iar înapoia pletelor, ochii îi luceau ca plevușca în lumină.

În vreme ce frații lui Thor vor fi lăsați să doarmă în această dimineață, vor primi o masă copioasă și vor fi trimiși la selecție cu cele mai bune arme și binecuvântarea tatălui, lui nu i se va îngădui să participe. Încercase o dată să discute cu tatăl său despre asta, dar nu reușise. Tatăl a încheiat repede discuția, iar el nu a mai încercat să o reia vreodată. Pur și simplu nu era drept. Thor era hotărât să refuze destinul pe care i-l plănuise tatăl său.

La primul semn al caravanei regale, va alerga acasă, își va înfrunta tatăl și, că-i va plăcea sau nu, se va prezenta oamenilor

regelui. Va participa la selecție alături de ceilalți. Tatăl său nu-l va putea împiedica. Gândindu-se la asta, simți un nod în stomac.

Primul soare se înălțase, iar atunci când cel de-al doilea, verde ca menta, începu să răsară, adăugând un strat de lumină cerului purpuriu, Thor îi zări. I se zbârli tot părul și sări în picioare ca ars. Departe, la orizont, se zărea conturul unei căruțe trase de cai, ridicând praful drumului cu roțile sale. Când o altă căruță își făcu apariția, inima începu să-i bată mai repede; apoi apăru alta. Chiar și de aici, carele aurii străluceau în lumina sorilor ca spinările argintii ale unor pești sărind din apă.

În clipa în care numără cea de-a douăsprezecea căruță, nu mai fu în stare să aștepte. Cu inima zvâcnindu-i în piept, uitând de turmă pentru prima dată în viață, Thor se întoarse și coborî dealul poticnindu-se, hotărât să nu se dea în lături de la nimic până când nu se va face cunoscut.

*

În timp ce cobora alergând printre copaci, fără a-i păsa de zgârieturile provocate de ramuri, Thor se opri o clipă pentru a-și trage răsuflarea. Ajunse într-un luminiș și își văzu satul întinzându-se în vale: o așezare adormită, cu o poveste a sa, cu case de lut alb, cu acoperișuri de paie. Doar câteva zeci de familii trăiau în aceste case. Fumul se ridica din hornuri, pentru că cei mai mulți se treziseră devreme și își pregăteau masa de dimineață.

Era un loc idilic, destul de departe – la o zi călare de Curtea regelui – pentru a descuraja călătorii să ajungă aici. Era doar unul dintre satele de fermieri de la marginea Inelului, o simplă rotiță în angrenajul Regatului de Apus.

Ajuns la capătul drumului, Thor dădu năvală în piața satului, ridicând praful pe unde trecea. Găinile și câinii fugeau din calea lui, iar o bătrână, ghemuită în fața casei sale, înaintea unui cazan cu apă în clocot, șuieră după el. „Mai încet, băiete!”, țipă aceasta, în timp ce el trecu în fugă pe lângă ea, împrăștiindu-i praf peste foc.

Dar Thor nu ar fi încetinit, nici pentru ea, nici pentru oricine altcineva. O luă pe o uliță dosnică, apoi pe alta, cotind când la stânga, când la dreapta, pe drumul pe care îl știa pe de rost, până ajunse acasă.

Era o locuință mică, greu de descris, cu nimic diferită de toate celelalte, cu pereți de lut alb și acoperiș colțuros de paie. La fel ca în cele mai multe case, singura odaie fusese împărțită, tatăl dormind într-o parte a ei, iar frații, în cealaltă; spre deosebire de cele mai multe locuințe, casa avea un coteț de găini în spate, iar Thor fusese exilat să doarmă acolo.

La început, Thor dormise cu frații săi, dar, în timp, aceștia crescuseră, deveniseră mai răutăcioși și mai egoiști și nu-l mai primiseră lângă ei. Thor suferise la început, dar acum îi plăcea locul său, preferând să se țină departe de ei. Asta confirma ceea ce Thor deja știa, anume că era un proscris în propria familie.

Thor alergă spre ușa din față și năvăli înăuntru fără să se oprească.

— Tată!, strigă el, gâfâind. Cavalerii de Argint! Vin!

Tatăl și cei trei frați luau micul dejun, deja îmbrăcați cu cele mai bune haine. La cuvintele lui, săriră de pe scaune și țâșniră pe lângă el, înghiontindu-l, în timp ce se repezeau afară, în drum.

Thor îi urmă și se opriră toți scrutând orizontul.

— Nu văd niciunul, zise Drake, cel mai mare dintre frați, cu vocea lui profundă. Cu cei mai largi umeri, cu părul tuns scurt, ca al fraților săi, cu ochii căprui și buzele subțiri, dezaprobatoare, el se uită încruntat la Thor, ca de obicei.

— Nici eu, a repetat Dross, doar cu un an mai mic decât Drake, ținându-i mereu partea.

— Vin!, ripostă Thor. Jur!

Tatăl se întoarse spre el și îl luă de umeri cu asprime.

— De unde ai putea ști tu?, întrebă el.

— I-am văzut.

— Cum? De unde?

Thor ezită; fusese prins. Tatăl știa, desigur, că singurul loc din care Thor ar fi putut să-i vadă era cel de pe culmea măgurii. Acum, Thor nu știa cum să răspundă.

— Eu... am fost pe culme...

— Cu turma? Știi că nu trebuie să meargă atât de departe.

— Dar astăzi a fost altceva. Trebuia să văd.

Tatăl își coborî încruntat privirea.

— Du-te de îndată înăuntru, adu săbiile fraților tăi și lustruiește-le tecile, astfel încât să arate cât mai bine, înainte să ajungă aici oamenii regelui.

Terminând cu el, tatăl se întoarse către frații săi, care stăteau toți în drum, uitându-se cu mare băgare de seamă.

— Crezi că ne vor alege? întrebă Durs, cel mai tânăr dintre cei trei, cu trei ani mai mare decât Thor.

— Ar fi o prostie să nu, spuse tatăl său. Nu prea au oameni anul acesta. Selecția a fost slabă, altfel nu s-ar mai fi obosit să vină. Stați drepți, voi trei, cu bărbia sus și pieptul în afară. Nu-i priviți drept în ochi, dar nu vă uitați nici într-o parte. Fiți tari și încrezători. Nu arătați nicio slăbiciune. Dacă vrei să fii în Legiunea Regală, trebuie să te porți de parcă ai face deja parte din ea.

— Da, tată, răspunseră cei trei într-un glas, ocupându-și locurile.

Tatăl se întoarse și-i aruncă lui Thor o privire aspră.

— De ce ești încă aici? întrebă. Treci înăuntru.

Thor stătea acolo, cu inima îndoită. N-ar fi vrut să nu-și asculte tatăl, dar trebuia să-i vorbească. Inima îi bătea puternic în timp ce încerca să ia o hotărâre. Decise că ar fi mai bine să-l asculte, să aducă săbiile și abia apoi să-l înfrunte. Să-l ignore de-a dreptul n-ar fi bine.

Thor se repezi în casă, ieși prin spate și intră în șopronul cu arme. Găsi cele trei săbii ale fraților săi, toate frumos ornate, cu mânere din argint de calitate superioară, daruri prețioase pentru care tatăl lui trudise ani în șir. Le înșfăcă pe toate trei, surprins ca întotdeauna de greutatea lor, și se întoarse în fugă cu ele.

Alergă spre frații săi, le înmână săbiile, apoi se întoarse către tatăl său.

— Cum, nu sunt lustruite? spuse Drake.

Tatăl se întoarse spre el dezaprobator, dar, înainte să poată spune ceva, Thor i se adresă:

— Tată, te rog! Trebuie să-ți vorbesc!

— Ți-am spus să le lustruiești...

— Te rog, tată!

Tatăl îl fixă furios, ezitând. Probabil văzuse seriozitatea pe chipul lui Thor, pentru că, în cele din urmă, spuse: Ei bine? — Vreau să ții seama și de mine. Alături de ceilalți. Pentru Legiune.

Hohotele fraților se auziră înapoia sa, făcându-l să se înroșească.

Dar tatăl său nu râdea; dimpotrivă, încruntarea i se accentuă. Tu?

Thor scutură viguros din cap.

— Am paisprezece ani. Pot fi ales.

— Limita este de paisprezece ani, spuse Drake, cu dispreț, peste umăr. Dacă te-ar lua, ai fi cel mai tânăr. Crezi că te-ar alege pe tine în locul unuia ca mine, cu cinci ani mai mare?

— Ești obraznic, spuse Durs. Întotdeauna ai fost.

Thor se întoarse spre ei.

— Nu v-am întrebat pe voi, spuse el.

Se întoarse către tatăl său, care privea încruntat.

— Tată, te rog, spuse. Dă-mi o șansă. Asta-i tot ce-ți cer. Știu că sunt tânăr, dar, în timp, voi arăta ce pot.

Tatăl clătină din cap.

— Tu nu ești un luptător, băiete. Nu ești ca frații tăi. Ești păstor. Viața ta e aici. Cu mine. Îți vei face îndatoririle și le vei face bine. Unii nu ar trebui să-și dorească prea mult. Acceptă-ți viața și învață s-o iubești.

Thor simți cum i se rupe inima când își văzu visul spulberat.

Nu, gândi. *Nu poate fi așa.*

— Dar, tată...

— Tăcere! strigă el, iar strigătul lui ascuțit tăie aerul. Destul cu tine. Iată-i că vin. Dă-te din drum și poartă-te bine cât timp sunt aici.

Tatăl său înaintă și cu o mână îl împinse deoparte, de parcă ar fi fost un obiect pe care prefera să nu-l vadă. Împunse cu palma lui cărnoasă pieptul lui Thor.

Se auzi un huruit puternic, iar oamenii locului se revărsară

din case, căptușind străzile. Un nor crescând de praf anunță convoiul și, câteva clipe mai târziu, sosi o duzină de căruțe trase de cai, ce făceau un zgomot ca de tunet.

Intrară în oraș, precum o armată neașteptată, oprindu-se în apropierea casei lui Thor. Caii lor tropotiră în loc, fornăind. Trecu ceva vreme până se risipi norul de praf și Thor încercă, neliniștit, să tragă cu ochiul la armurile și armele lor. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de Cavalerii de Argint, iar inima îi bătea tot mai tare.

Oșteanul din fruntea convoiului descălecă. Iată-l aici, în carne și oase, unul dintre adevărații cavaleri de argint, acoperit cu o strălucitoare cămașă de zale, cu o spadă lungă agățată de centură. Părea a avea între treizeci și patruzeci de ani, un bărbat adevărat, cu o barbă nerasă de câteva zile, cu cicatrici pe obraz și cu un nas strâmbat în bătălie. Era cel mai însemnat om pe care-l văzuse Thor vreodată, de două ori mai voinic decât ceilalți, cu o înfățișare care arăta că el era comandantul.

Oșteanul sări pe drumul prăfuit, cu pintenii zornăind în timp ce se apropia de grupul de băieți aliniați.

Pretutindeni în sat, zeci de băieți stăteau în poziție de drepți, sperând. Dacă s-ar fi alăturat Cavalerilor de Argint, ar fi avut o viață de onoare și luptă, de renume și glorie – dar și pământuri, titluri și bogății. Ar fi avut cea mai bună mireasă, cele mai alese terenuri, o viață glorioasă. Ar fi fost o onoare pentru familie, iar intrarea în Legiune era primul pas.

Thor studia căruțele mari, aurii și se gândea că n-ar putea lua atât de mulți recruți. Regatul era întins și aveau multe orașe de vizitat. Înghiți în sec, înțelegând că șansele sale erau chiar mai mici decât crezuse. Ar trebui să înlăture toți acești băieți – mulți dintre ei vajnici luptători – dar și pe cei trei frați ai săi. Fu cuprins de un sentiment de slăbiciune.

Abia mai putea respira, în timp ce oșteanul înainta în liniște, cercetând rândurile aspiranților. Începu din partea îndepărtată a străzii, apoi se întoarse încet. Thor îi cunoștea pe toți ceilalți băieți, desigur. Știa, de asemenea, că unii își doreau, în taină, să nu fie aleși, chiar dacă familiile lor își doreau să-i trimită de-acasă. Se temeau; n-ar fi fost oșteni buni.

Thor era indignat. Simțea că merită să fie ales la fel ca oricare dintre ei. Faptul că frații săi erau mai mari și mai puternici nu însemna că el nu avea dreptul să se prezinte și să fie ales. Simțea o ură arzătoare pentru tatăl său și aproape își ieși din fire când oșteanul se apropie.

Oșteanul se opri, pentru prima dată, în fața fraților săi. Îi măsură cu privirea de sus până jos și păru impresionat. Întinse mâna, înșfăcă una dintre teci și trase cu putere, ca și cum ar fi vrut să verifice cât este de solidă.

Schiță un zâmbet.

— Nu ți-ai folosit încă sabia în luptă, nu-i așa? îl întrebă pe Drake.

Thor îl văzu pe Drake neliniștit pentru prima dată în viață. Drake înghiți în sec.

— Nu, Domnia Ta. Dar am folosit-o de multe ori în antrenamente și sper să...

— În *antrenamente*!

Oșteanul râse în hohote și se întoarse către ceilalți, care i se alăturară, râzând lui Drake în față.

Drake roși puternic. Era prima oară când Thor îl vedea pe Drake stânjenit – de obicei, Drake era cel care-i făcea pe ceilalți să se simtă stânjeniți.

— Ei bine, atunci am să le spun dușmanilor noștri să se teamă de tine – tu, care *te antrenezi* cu sabia!

Grupul de oșteni râse din nou.

Apoi oșteanul se întoarse către ceilalți frați ai lui Thor.

— Băieții aceștia sunt din același neam, spuse el, frecându-și bărbia nerasă. Asta nu e rău. Sunteți toți de mărimea potrivită. Neîncercați, totuși. Veți avea nevoie de mult antrenament pentru a reuși.

Făcu o pauză.

— Cred că le-am putea găsi loc.

Clătină din cap către căruța din spate.

— Urcați, urcați repede. Înainte să mă răzgândesc.

Cei trei frați ai lui Thor alergară spre căruță, radioși. Thor observă că și tatăl său radia.

Dar se simțea abătut în timp ce își urmărea frații

îndepărtându-se.

Oșteanul se întoarse și se îndreptă către următoarea locuință. Thor nu mai putea îndura.

— Sire! strigă Thor.

Tatăl său se uită urât la el, dar lui Thor nu-i mai păsa.

Oșteanul se opri cu spatele la el și se întoarse încet.

Thor făcu doi pași în față, cu inima bătând și cu pieptul scos înainte cât de mult putea.

— Pe mine nu m-ați luat în considerare, sire, spuse el.

Oșteanul tresări și-l măsură pe Thor cu privirea, ca și cum acesta ar fi fost o glumă.

— N-am făcut-o? întrebă el și izbucni în râs. Oamenii lui izbucniră, de asemenea, în râs. Dar lui Thor nu-i păsa. Acesta era momentul lui. Era acum ori niciodată.

— Vreau să mă alătur Legiunii! spuse Thor.

Oșteanul păși către Thor.

— Acum?

Părea că se amuză.

— Și ai împlinit măcar paisprezece ani?

— Da, Sire. Acum două săptămâni.

— *Acum două săptămâni!*

Bărbatul râdea în hohote, la fel și bărbații din spatele său.

— În acest caz, dușmanii noștri ar tremura cu siguranță la vederea ta.

Thor ardea de umilință. Trebuia să facă ceva. Nu putea să lase lucrurile să se sfârșească așa.

Oșteanul dădu să plece – dar Thor nu putea îngădui asta.

Făcu un pas înainte și strigă:

— Sire! Faceți o greșeală!

Un suflu de groază se răspândi prin mulțime, în timp ce oșteanul se opri din nou și se întoarse încet. Acum era încruntat.

— Băiat prost, zise tatăl său, prinzându-l pe Thor de umăr, du-te în casă!

— Nu mă voi duce! strigă Thor, scuturându-se de strânsoarea tatălui său.

Oșteanul păși spre Thor și tatăl său se retrase.

— Cunoşti pedeapsa pentru insultarea unui cavaler de argint? îl repezi oşteanul.

Inima lui Thor bătea cu tărie, dar ştia că nu mai putea da înapoi.

— Vă rugăm să-l iertaţi, Sire, spuse tatăl său. E un copil şi...

— Eu nu vorbesc cu tine, spuse oşteanul. Cu o privire nimicitoare, îl forţă pe tatăl lui Thor să se îndepărteze.

Oşteanul se întoarse către Thor.

— Răspunde-mi!, strigă el.

Thor înghiţi în sec, incapabil să vorbească. Lucrurile nu mergeau aşa cum îşi imaginase.

— Să insulţi un cavaler de argint înseamnă să-l insulţi pe însuşi Regele, spuse Thor cu sfială, recitând ceea ce învăţase pe de rost.

— Da, zise oşteanul. Ceea ce înseamnă că-ţi pot da patruzeci de lovituri de bici dacă doresc.

— N-am vrut să insult pe nimeni, sire, zise Thor. Vreau doar să fiu ales. Vă rog. Am visat asta toată viaţa. Vă rog. Lăsaţi-mă să mă alătur Legiunii.

Oşteanul îl privi şi expresia i se îndulci uşor.

— Eşti tânăr, băiete. Şi ai o inimă mândră. Dar nu eşti pregătit. Întoarce-te la noi când vei fi înţărcat.

Spunând acestea, se întoarse şi se îndepărtă ca o furtună, abia aruncând o privire celorlalţi băieţi. Urcă repede pe cal.

Thor, deznădăjduit, urmări convoiul care se puse în mişcare; pe cât de repede sosiseră, pe atât de repede plecau.

Ultimul lucru pe care Thor îl zări era imaginea fraţilor săi, stând în spatele celei din urmă căruţe, privindu-l dezaprobator şi batjocoritor. Se îndreptau, sub ochii lui, spre o viaţă mai bună. Thor se simţea murind pe dinăuntru.

Imediat ce entuziasmul din jur s-a stins, sătenii se strecurară înapoi în casele lor.

— Îţi dai seama cât de prost ai fost, băiat nesăbuit? se răsti tatăl său, prinzându-l de umeri. Îţi dai seama că ai fi putut nărui şansele fraţilor tăi?

Thor împinse brutal mâinile tatălui său, dar tatăl se întinse şi-l lovi cu dosul palmei peste faţă. Thor simţi o durere ascuţită

și își privi fix tatăl. Pentru prima dată, o parte din el ar fi vrut să îi întoarcă lovitura. Dar se stăpâni.

— Du-te, caută oile și adu-le înapoi. Acum! Iar când te întorci, să nu aștepți mâncare de la mine. Nu vei mânca în seara asta și te vei gândi la ce ai făcut.

— Poate că nu mă voi întoarce deloc! strigă Thor în timp ce se răsuci și se îndepărtă repede, departe de casă, spre dealuri.

— Thor! îl strigă tatăl. Câțiva săteni, care se aflau încă în drum, se opriseră și priveau.

Thor iuți pasul, apoi începu să alerge, dorind să plece cât mai departe de locul acela.

Abia observă că plângea, că lacrimile îi inundau chipul, căci toate visele îi fuseseră spulberate.

CAPITOLUL DOI

Thor rătăci ore întregi pe dealuri, într-o continuă agitație, până când se opri în sfârșit pe un deal și se așeză cu brațele încrucișate peste picioare, privind orizontul. Urmări carele dispărând și privi norul de praf care dăinui ore în șir după aceea.

Nu vor mai reveni. Acum era sortit să rămână aici, în acest sat, ani la rând, așteptând o altă șansă – dacă se vor mai întoarce vreodată. Dacă tatăl său îi va permite.

De-acum, vor fi numai el și tatăl său, singuri în casă, și sigur tatăl își va dezlănțui toată mânia asupra sa. Va continua să fie servitorul acestuia, vor trece anii și va sfârși prin a fi ca tatăl său, captiv aici, ducând o viață meschină de slugă – în timp ce frații săi își vor câștiga gloria și renumele. Sângele îi fierbea de nedreptatea întregii situații. Nu aceasta era viața care îi fusese menită. Știa asta.

Thor își stoarse creierul pentru a-și da seama ce ar putea face ca să schimbe lucrurile. Dar nu găsi nimic. Asta îi oferise viața.

După ce stătu ore întregi, se ridică deprimat și începu să urce dealurile care îi erau familiare, tot mai sus și mai sus. Inevitabil, rătăci înapoi spre turmă, spre măgura cea înaltă. Pe măsură ce urca, primul soare cobora pe cer, iar al doilea își atingea apogeul, răspândind o tentă verzuie. Thor hoinări îndelung, scoțându-și absent praștia de la brâu, cu pielea ei foarte uzată după atâția ani de folosire. Băgă mâna în sacul legat la șold, își pipăi colecția de pietre, una mai netedă decât cealaltă, culese din pâraie cu grijă. Câteodată, trăgea în păsări; alteori, în rozătoare. Era un obicei pe care-l dobândise de-a lungul timpului. La început, nu nimerea nimic; apoi, o dată, lovi o țintă în mișcare. De atunci, își nimerea întotdeauna ținta. Acum, trasul cu praștia devenise un obicei – și îl ajuta să-și elibereze o parte din furie. Erau frații săi în stare să taie cu sabia un buștean, dar n-ar fi putut niciodată să lovească cu piatra o pasăre în zbor.

Thor puse absent o piatră în praștie, se lăsă pe spate și trase cu toată forța, imaginându-și că o aruncă în tatăl său. Lovi o creangă a unui copac îndepărtat, doborând-o cu ușurință. Odată

ce descoperise că putea, de fapt, să ucidă animale în mișcare, încetase să mai tragă în ele, temându-se de propria-i forță și nedorind să facă rău nimănui; acum, crengile erau țintele sale. Mai puțin în cazul în care o vulpe îi urmărea turma. În timp, învățaseră să se țină deoparte, iar ca urmare, oile lui Thor erau cele mai bine păzite din sat.

Thor se gândea la frații săi, supărat, întrebându-se pe unde erau ei acum. După o zi de drum, vor ajunge la curtea regelui. El doar își putea imagina. Îi văzu sosind cu mare alai, văzu oamenii îmbrăcați de sărbătoare întâmpinându-i. Războinicii întâmpinându-i. Cavalerii de Argint întâmpinându-i. Vor fi primiți înăuntru, vor fi găzduiți în cazarma Legiunii, se vor antrena cu cele mai bune arme pe domeniile regelui. Fiecare dintre ei va fi numit scutier al unui cavaler faimos. Într-o zi, vor deveni ei înșiși cavaleri, vor avea caii lor, stema proprie și propriul lor scutier. Vor lua parte la toate sărbătorile și vor cina la masa regelui. Era o viață minunată. Și îi scăpase printre degete.

Thor se simțea fizic rău și încerca să-și alunge totul din minte. Dar nu putea. O parte ascunsă a ființei sale îi striga să nu renunțe, îi spunea că are un destin măreț. Nu știa care era acesta, dar știa că nu era aici. Se simțea diferit, poate chiar special. Dar nimeni nu-l înțelegea. Și toți îl subestimau.

Thor ajunse pe cea mai înaltă măgură și își zări oile. Erau încă adunate laolaltă, așa cum fuseseră învățate, păscând mulțumite orice fir de iarbă puteau găsi. Le numără, uitându-se după petele roșii cu care le însemnase pe spate. Îngheță când sfârși numărătoarea. O oaie lipsea.

Numără iar și iar, nevenindu-i să creadă: o oaie era pierdută.

Thor nu pierduse niciodată până atunci o oaie, iar tatăl său nu-l va lăsa niciodată să uite acest lucru. Mai grav, îi era de nesuportat gândul că una dintre oile sale se pierduse, că era singură, vulnerabilă în sălbăticie. Detesta să vadă suferința oricărei creaturi nevinovate.

Thor se precipită spre vârful măgurii și scrută orizontul până când o zări, în depărtare, câteva dealuri mai încolo; oaia singuratică, cu semnul roșu pe spate. Îi pieri curajul când

observă că oaia nu numai că fugise, dar, dintre toate locurile, alesese să se îndrepte spre apus, spre Pădurea Întunecată.

Thor înghiți în sec. Pădurea Întunecată era un loc interzis nu numai oilor, ci și oamenilor. Era dincolo de hotarele satului și, încă de când învățase să meargă, știa că nu trebuie să se aventureze într-acolo. Nu o făcuse niciodată. Să te duci în acel loc, spunea legenda, cu desișurile sale neumblate, pline de animale periculoase, însemna moarte sigură.

Thor se uită la cerul care se întuneca, frământându-se. Nu putea renunța la oaia sa. Socoti că, dacă s-ar mișca repede, s-ar putea întoarce la timp.

După o ultimă privire înapoi, se întoarse și o rupse la fugă spre vest, către Pădurea Întunecată, în timp ce nori groși se adunau pe cer. Se simțea slăbit, dar picioarele păreau a-i alerga singure. I se părea că nu mai există cale de întoarcere, nici dacă și-ar dori.

Părea că nimerise într-un coșmar.

*

Thor coborî grăbit șirul de dealuri fără să se oprească, până în umbra deasă a Pădurii Întunecate. Urmele se sfârșeau acolo unde începea pădurea, iar el pătrunse pe un teritoriu necunoscut, călcând frunzele de vară care îi foșneau sub picioare.

În clipa în care intră în pădure, fu înghițit de întuneric, lumina neputând să treacă printre pinii falnici de deasupra. Era mai răcoare aici și, de îndată ce depăși marginea pădurii, fu străbătut de un fior. Nu era doar întunericul de vină sau frigul – era și altceva. Nu putea spune ce. Avea senzația că... e urmărit.

Thor privi crengile bătrâne și noduroase de deasupra, mai groase decât el, legănându-se și trosnind sub adierea vântului. Abia făcuse cincizeci de pași în pădure când începu să audă zgomote ciudate de animale. Se întoarse și abia mai putu vedea locul prin care intrase; i se părea deja că nu mai există cale de întoarcere. Ezita.

Pădurea Întunecată se aflase întotdeauna la periferia satului

și la periferia conștiinței lui Thor, ca ceva adânc și misterios. Niciun păstor care-și pierduse vreodată o oaie în pădure nu îndrăznise să se aventureze după ea. Nici măcar tatăl lui. Poveștile despre acest loc erau prea sumbre și dăinuiau de multă vreme.

Dar această zi avea ceva aparte ce-l făcu pe Thor să nu-i mai pese, îl făcu să-și lepede prudența. O parte din el dorea să-și depășească limitele, să ajungă cât mai departe de casă posibil și să îngăduie vieții să-l poarte oriunde voia.

Se aventură mai departe, apoi se opri, neștiind încotro să se îndrepte. Observă urme, crengi îndoite pe unde trecuse probabil oaia sa și se îndreptă în acea direcție. După un timp, se întoarse din nou.

Înainte de a fi trecut o oră, era iremediabil pierdut. Încercă să-și amintească pe unde venise – dar nu mai era sigur. Un sentiment de neliniște îl cuprinse, dar își spuse că singura cale de ieșire era înainte, așa că își urmă drumul.

În depărtare, Thor zări o rază de lumină și se îndreptă într-acolo. Ajuns în fața unui mic luminiș, se opri la marginea acestuia de parcă ar fi prins rădăcini, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Stând acolo, cu spatele la Thor, îmbrăcat cu o mantie lungă de satin albastru, se afla un bărbat. Nu era un bărbat oarecare – Thor putea simți asta de acolo. Părea deosebit. Poate un druid. Stătea înalt și drept, cu capul acoperit de o glugă, complet nemișcat, de parcă nu-i păsa de nimic pe lume.

Thor nu știa ce să facă. Auzise despre druizi, dar nu întâlnise niciodată unul. Judecând după semnele de pe mantia sa, ornamente de aur lucrate cu grijă, nu era un simplu druid: acelea erau însemne regale. Ale Curții Regale. Thor nu putea să înțeleagă. Ce făcea un druid regal acolo?

După un timp care-i păru o veșnicie, druidul se întoarse încet și-l privi, iar Thor îi recunoscu chipul. I se tăie respirația. Era una dintre cele mai cunoscute figuri din regat: druidul personal al regelui. Argon, consilierul regilor Regatului de Apus de secole. Ce făcea aici, departe de curtea regală, în inima Pădurii Întunecate, era un mister. Thor se întrebă dacă nu cumva era

rodul imaginației sale.

— Ochii nu te înșală, spuse Argon, ațintindu-l cu privirea.

Vocea îi era profundă, ca din alte vremuri, de parcă ar fi fost a pădurii înseși. Cu ochii săi mari, străvezii, părea a-l sfredeli pe Thor, măsurându-l. Thor simțea o energie intensă venind dinspre druid – de parcă ar fi stat în soare.

Thor îngenunche imediat și își înclină capul.

— Domnia Voastră, spuse el. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Lipsa de respect față de un consilier al regelui putea însemna închisoarea sau pedeapsa cu moartea. Acest lucru era întipărit în mintea lui Thor de când se născuse.

— Ridică-te, copile, zise Argon. Dacă aș fi dorit să îngenunchezi, ți-aș fi spus.

Thor se ridică încetișor și-l privi. Argon făcu câțiva pași spre el. Se opri și-l privi fix, până ce Thor începu să se simtă stânjenit.

— Ai ochii mamei tale, zise Argon.

Thor fu surprins. Nu-și cunoscuse niciodată mama și nu întâlnise niciodată pe cineva, cu excepția tatălui său, care să o fi cunoscut. I se spusese că a murit aducându-l pe lume, iar pentru aceasta Thor se simțise întotdeauna oarecum vinovat. Întotdeauna bănuise că acesta era motivul pentru care era urât de ai săi.

— Cred că mă luați drept altcineva, răspunse Thor. Eu nu am mamă.

— Nu ai? întrebă Argon zâmbind. Ai fost zămislit de un bărbat singur?

— Am vrut să spun, sire, că mama a murit la nașterea mea. Cred că mă confundați.

— Ești Thorgrin din clanul McLeod. Cel mai tânăr dintre cei patru frați. Cel care nu a fost ales.

Ochii lui Thor se deschiseră larg. Nu prea știa ce să facă. Faptul că cineva atât de important ca Argon știa cine e – era mai mult decât putea înțelege. Nu-și imaginase niciodată că era cunoscut cuiva din afara satului său.

— De unde... știți aceste lucruri?

Argon îi zâmbi, dar nu-i răspunse.

Thor fu cuprins de curiozitate.

— Cum... adăugă Thor, abia găsindu-și cuvintele, ... cum de o cunoașteți pe mama? Ați întâlnit-o? Cine era?

Argon se întoarse și plecă.

— Întrebări pentru altă dată, zise el.

Thor, confuz, îl urmări plecând. Fusese o întâlnire năucitoare și misterioasă și totul se întâmplase atât de repede. Hotărî că nu-l putea lăsa pe Argon să plece; se grăbi să-l urmeze.

— Ce faceți pe-aici? întrebă Thor, hotărât să-l prindă din urmă. Folosindu-și toiagul, un obiect vechi de fildeș, Argon mergea neașteptat de repede. Mă așteptați pe *mine,* nu-i așa?

— Pe cine altcineva? întrebă Argon.

Thor se grăbi să-l urmeze prin pădure, lăsând luminișul în urmă.

— Dar de ce pe mine? Cum de-ați știut că voi fi aici? Ce doriți de la mine?

— Cam multe întrebări, zise Argon. Ai umplut văzduhul. Mai degrabă ar trebui să asculți.

Thor mergea după el prin pădurea deasă, făcând tot posibilul să păstreze tăcerea.

— Ai venit să-ți cauți oaia pierdută, afirmă Argon. Un efort nobil. Dar îți pierzi vremea. Nu va supraviețui.

Ochii lui Thor se deschiseră larg.

— De unde știți?

— Cunosc lumi pe care nu le vei cunoaște niciodată, băiete. Cel puțin, nu încă.

Thor era tot mai uimit, în timp ce iuțea pasul pentru a-l prinde din urmă.

— Nu vei asculta, totuși. Este firea ta. Încăpățânat. Ca maică-ta. Vei continua să-ți cauți oaia, hotărât s-o salvezi.

Thor se înroși, căci Argon îi citise gândurile.

— Ești un băiat curajos, adăugă el. Cu o voință puternică. Prea mândru. Acestea sunt calități. Dar, într-o zi, acestea ți-ar putea aduce prăbușirea.

Argon începu să se cațere pe o creastă acoperită cu mușchi, iar Thor se ținu după el.

— Vrei să te alături Legiunii Regale, zise Argon.

— Da! răspunse Thor, agitat. Am vreo șansă? Puteți face asta să se întâmple?

Argon râse cu o voce adâncă, seacă, ce-i stârni lui Thor fiori pe șira spinării.

— Pot face totul sau nimic. Destinul tău a fost deja scris. Dar depinde de tine să-l alegi.

Thor nu înțelegea.

Ajunseră pe vârful crestei, unde Argon se opri și-l privi drept în ochi. Thor stătea la numai câțiva pași distanță și energia lui Argon dogora până la el.

— Ai un destin important, spuse el. Nu-l abandona.

Ochii lui Thor se lărgiră. Destinul său era important? Simți că se umflă de mândrie.

— Nu înțeleg. Vorbești în șarade. Te rog, spune-mi mai mult.

Argon dispăruse.

Thor rămase cu gura căscată. Se uită în toate direcțiile, ascultând, minunându-se. Fusese doar imaginația sa? Fusese o iluzie?

Se întoarse și cercetă pădurea. Din punctul de observație în care se afla, sus pe creastă, putea vedea mai departe decât înainte. Uitându-se, observă ceva mișcându-se în depărtare. Auzi un zgomot și fu sigur că era oaia sa.

Se poticni de-a lungul crestei acoperite de mușchi și se grăbi în direcția zgomotului, înapoi prin pădure. În timp ce mergea, nu-și putea lua gândul de la întâlnirea cu Argon. Cu greu îi venea să creadă că se întâmplase. Ce căuta druidul regelui tocmai aici, dintre toate locurile? Îl aşteptase pe el. Dar de ce? Și ce voise să spună despre destinul său?

Cu cât Thor încerca să dezlege misterul, cu atât mai puțin înțelegea. Argon îl avertizase să nu continue și, în același timp, îl ispitise să o facă. Acum că plecase, presimțirile lui Thor creșteau, ca și cum ceva important era pe cale să se întâmple.

Coti și rămase stană de piatră văzând ce se afla în fața sa. Toate coșmarurile sale se adevereau într-o clipită. Părul i se zbârli și înțelese că făcuse o gravă greșeală pătrunzând atât de adânc în Pădurea Întunecată.

În fața sa, la numai treizeci de pași, se afla un sybold. Diform,

musculos, stând pe cele patru labe, aproape cât un cal de mare, era cel mai temut animal din Pădurea Întunecată, poate chiar din regat. Thor nu văzuse niciunul până atunci, dar auzise legendele. Semăna cu un leu, dar era mai mare, mai puternic, cu pielea de un stacojiu intens și ochii de un galben strălucitor. Legenda spunea că-și căpătase culoarea de la sângele copiilor nevinovați.

În viața sa, Thor auzise de câteva apariții ale fiarei și chiar și acestea fuseseră considerate îndoielnice. Probabil pentru că nimeni nu supraviețuise, de fapt, unei asemenea întâlniri.

Unii credeau că syboldul este zeul pădurilor și o prevestire. Care era prevestirea, Thor nu avea nicio idee.

Făcu un pas prudent înapoi.

Syboldul, cu fălcile uriașe întredeschise, cu colții picurând salivă, îl fixa cu ochii săi galbeni. Ținea între fălci oaia pierdută a lui Thor: behăind, atârnând cu capul în jos, cu trupul pe jumătate străpuns de colți. Era aproape moartă. Syboldul părea a se distra, ucigând-o lent; părea a se delecta, torturând-o.

Thor abia îi putea îndura strigătele. Oaia se zbătea, neajutorată, iar el se simțea răspunzător.

Primul său impuls fu să se întoarcă și să fugă, dar știa deja că ar fi inutil. Bestia aceasta putea întrece pe oricine. Fuga sa ar îmboldi fiara. Și nu-și putea lăsa oaia să moară așa.

Înghețase de frică, dar știa că trebuie să facă ceva. Acționă instinctiv. Își strecură încet mâna în săculeț, scoase o piatră și o puse în praștie. Cu mâna tremurândă, încordă praștia, făcu un pas înainte și trase.

Piatra zbură prin aer și-și atinse ținta. O lovitură perfectă. Lovi oaia în ochi, croindu-și drum prin creierul ei. Oaia rămase fără vlagă. Moartă. Thor cruțase animalul de suferință.

Syboldul îl fixă cu privirea, înfuriat că Thor îi ucisese jucăria. Își deschise încet fălcile imense și scăpă oaia, care căzu cu o bufnitură pe pământ. Apoi puse ochii pe Thor.

Mârâi, un sunet adânc, malefic care se ridică din pântecele său.

În timp ce se furișa către el, Thor, cu inima bătând puternic, puse o altă piatră în praștie, se trase înapoi, pregătindu-se să

țintească încă o dată.

Syboldul începu să alerge spre el, mișcându-se mai repede decât orice văzuse Thor în viața sa. Thor făcu un pas înainte și lansă piatra, rugându-se să-l lovească, știind că n-ar fi avut timp să tragă o alta înainte ca fiara să-l ajungă.

Piatra lovi fiara în ochiul drept, scoțându-i-l. Era o aruncare extraordinară, una care ar fi îngenuncheat un animal mai mic.

Dar acesta nu era un animal mic. Fiara era de neoprit. Scoase un sunet strident, dar nici măcar nu încetini. Chiar și cu un singur ochi, chiar și cu piatra înfiptă în creier, continua să-l atace orbește pe Thor. Thor nu putea face nimic.

O clipă mai târziu, fiara era deasupra lui. Își ridică gheara uriașă și-l lovi peste umăr.

Thor țipă. Se simțea de parcă trei cuțite i-ar fi tăiat carnea, iar sângele cald? țâșni imediat.

Fiara îl țintui la pământ cu toate cele patru labe. Greutatea era imensă, ca a unui elefant stând pe pieptul său. Thor simți cum îi zdrobea toracele.

Fiara își retrase capul, deschise larg fălcile, descoperindu-și colții și începu să-i coboare spre gâtul lui Thor.

În timp ce făcea asta, Thor întinse mâna și-l înșfăcă de gât; parcă ar fi prins un mușchi solid. Thor abia mai rezista. Brațele începuseră să-i tremure, în timp ce colții se apropiau tot mai mult. Îi simțea respirația fierbinte pe față, îi simțea saliva picurându-i pe gât. Un mârâit puternic venea din adâncul pieptului animalului, asurzindu-l pe Thor. Știa că va muri. Thor își închise ochii.

Te rog, Doamne. Dă-mi putere. Îngăduie-mi să lupt cu această fiară. Te rog. Te implor. Voi face tot ce-mi ceri. Îți voi fi profund îndatorat.

Și atunci se întâmplă ceva. Thor simți o căldură teribilă crescând în corpul său, curgându-i prin vene, ca un câmp de energie care-l străbătea rapid. Deschise ochii și văzu ceva uimitor: din palmele sale emana o lumină galbenă și, în timp ce împingea înapoi gâtul fiarei, surprinzător, fu în stare să-i egaleze forța și să o țină la distanță.

Thor continuă să împingă, până când împinse efectiv fiara

înapoi. Forța îi creștea și simți o ghiulea de energie – o clipă mai târziu, fiara zbură înapoi, Thor trimițând-o la mai bine de trei metri. Căzu pe spate.

Thor se ridică, neînțelegând ce se întâmplase.

Fiara se ridică din nou. Apoi, într-un acces de furie, îl atacă din nou – dar, de data asta, Thor se simțea altfel. Energia curgea prin trupul său; se simțea mai puternic ca niciodată.

În timp ce fiara făcu un salt în aer, Thor se ghemui, o apucă de pântece și-o azvârli, folosindu-se chiar de avântul acesteia.

Fiara zbură prin pădure, se lovi de un copac și căzu la pământ.

Thor se holbă, uimit. Aruncase oare un sybold?

Fiara clipi de două ori, apoi îl privi pe Thor. Se ridică și-l atacă din nou. De data aceasta, în timp ce fiara sărea, Thor o apucă de gât. Căzură amândoi, fiara fiind deasupra lui Thor. Dar Thor se rostogoli peste ea. O ținu bine, sufocând-o cu ambele mâini, în timp ce fiara tot încerca să-și ridice capul și să-și înfigă colții în el. Pur și simplu nu reuși. Thor, simțindu-se din nou puternic, își înfipse și mai adânc mâinile și nu-i dădu drumul. Lăsă energia să curgă prin el. Și, uimitor, curând se simți mai puternic decât fiara.

Sugrumă syboldul până la moarte. În cele din urmă, fiara rămase fără vlagă.

Thor nu-i dădu drumul preț de un minut întreg. Se ridică încet, fără suflu, holbându-se în jos cu ochii larg deschiși, în timp ce își ținea brațul rănit. Oare ce se întâmplase? Oare el, Thor, tocmai ucisese un sybold?

Simți că era un semn, că această zi nu era ca toate celelalte. Simțea că se întâmplase ceva important. Tocmai ucisese cea mai renumită și temută fiară din regatul său. Singur și neînarmat. Nu părea real. Nimeni nu l-ar crede.

Simți că se învârte lumea cu el, în timp ce se întreba ce putere îl copleșise, ce însemna aceasta, cine era el într-adevăr. Singurii oameni despre care se știa că au asemenea puteri erau druizii. Dar tatăl său și mama sa nu erau druizi, deci nici el nu putea fi unul. Sau putea fi?

Simțind pe cineva în spatele său, Thor se răsuci și-l văzu pe

Argon stând acolo, privind în jos la animalul ucis.

— Cum ați ajuns aici? întrebă Thor, uimit.

Argon îl ignoră.

— Ați fost martor la ce s-a întâmplat? întrebă Thor, încă neîncrezător. Nu știu cum am făcut-o.

— Ba știi, răspunse Argon. În adâncul sufletului, știi. Ești diferit de ceilalți

— Era ca... un val de forță, zise Thor. Ca o forță pe care nu știam că o am.

— Câmpul de energie, spuse Argon. Într-o bună zi, vei ajunge să-l cunoști foarte bine. Ai putea chiar învăța să-l controlezi.

Thor se ținea strâns de umăr; durerea era chinuitoare. Privi în jos și își văzu brațul plin de sânge. Se simțea amețit, îngrijorat de ceea ce se putea întâmpla dacă nu primea ajutor.

Argon făcu trei pași spre el, se întinse, apucă mâna liberă a lui Thor și i-o așeză strâns pe rană. O ținu acolo, se lăsă pe spate și închise ochii.

Thor simți o căldură răspândindu-i-se prin braț. În câteva secunde, sângele lipicios de pe mână se uscă și simți că durerea începea să pălească.

Privi în jos și nu putu să înțeleagă: era vindecat. Rămăseseră doar cicatricile, pe locul tăieturilor făcute de gheare, dar erau închise și arătau a fi vechi de câțiva ani. Nu mai curgea nici sânge.

Thor se uită la Argon cu uimire.

— Cum ați făcut asta? întrebă.

Argon zâmbi.

— Nu eu am făcut-o, ci *tu*. Eu doar ți-am ghidat forța.

— Dar eu nu am puterea de a vindeca, răspunse Thor, nedumerit.

— N-o ai? răspunse Argon.

— Nu înțeleg. Nimic din toate acestea nu are sens, zise Thor, tot mai nerăbdător. Te rog, spune-mi.

Argon privi într-o parte.

— Unele lucruri trebuie învățate în timp.

Thor se gândea la ceva.

— Asta înseamnă că mă pot alătura Legiunii Regale? întrebă

el, agitat. Cu siguranță, dacă pot ucide un sybold, atunci pot ține pasul cu ceilalți băieți.

— Bineînțeles că poți, răspunse el.

— Dar i-au ales pe frații mei, nu m-au ales pe mine.

— Frații tăi nu ar fi putut ucide fiara.

Thor se uită înapoi, cugetând.

— Dar m-au respins deja. Cum aș putea să mă alătur lor?

— De când un războinic are nevoie de o invitație? întrebă Argon.

Cuvintele sale pătrunseră adânc în mintea lui Thor. Își simți trupul încingându-se.

— Vrei să spui că ar trebui să apar pur și simplu acolo? Neinvitat?

Argon zâmbi.

— Tu îți făurești destinul. Nu ceilalți.

Thor clipi și, o clipă mai târziu, Argon dispăruse. Din nou.

Thor se răsuci privind în toate direcțiile, dar nu era nici urmă de el.

— Aici! se auzi o voce.

Thor se întoarse și văzu un bolovan uriaș în fața sa. Simțise că vocea venea de sus, așa că se cățără imediat pe stânca înaltă.

Ajunse în vârf și fu nedumerit că Argon nu se găsea acolo.

Totuși, din acest punct de observație, putea privi pe deasupra vârfurilor copacilor din Pădurea Întunecată. Văzu unde se termina pădurea, văzu al doilea soare apunând într-un verde închis și, dincolo de acestea, văzu drumul care ducea la curtea regelui.

— Acesta este drumul tău. Dacă îndrăznești să-l urmezi.

Thor se răsuci, dar nu văzu nimic. Era doar ecoul unei voci. Dar știa că Argon era acolo, undeva, îndemnându-l înainte. Și simțea, în adâncul sufletului, că are dreptate.

Fără o clipă de ezitare, Thor coborî de pe stâncă și porni, prin pădure, către drumul îndepărtat. Grăbindu-se să-și întâlnească destinul.

CAPITOLUL TREI

Regele MacGil – voinic, cu pieptul ca un butoi, cu o barbă prea încărunțită, cu părul lung, pentru a i se potrivi și cu o frunte largă, brăzdată de prea multe bătălii – stătea pe meterezele înalte ale castelului său, cu regina alături și supraveghea festivitățile zilei care erau în toi. Domeniile sale regale se întindeau sub el, în toată splendoarea lor, extinzându-se cât cuprindea cu ochii, un oraș înfloritor, înconjurat de vechi ziduri fortificate de piatră. Curtea Regală. Legate printr-un labirint întortocheat de străzi, se găseau clădiri de piatră de toate formele și dimensiunile – pentru războinici, îngrijitori, cai, pentru Cavalerii de Argint, pentru Legiune, gărzi, cazărmi, depozitul de armament, armurăria – iar, printre acestea, sute de locuințe pentru mulți dintre oamenii săi care aleseseră să trăiască între zidurile orașului. Printre străzi se întindeau acri de gazon, grădinile regale, piețe pavate, fântâni arteziene. Curtea regală fusese îmbunătățită timp de secole, de tatăl său și, înaintea acestuia, de bunicul său – și se afla acum în culmea gloriei sale. Fără îndoială, era acum cea mai sigură cetate din Regatul de Apus al Inelului.

MacGil fusese binecuvântat cu cei mai buni și mai loiali războinici pe care un rege i-ar fi putut avea vreodată și, în timpul vieții sale, nimeni nu îndrăznise să-l atace. Cel de-al șaptelea MacGil pe tron, pe care îl ținuse bine în cei treizeci și doi de ani de domnie, fusese un rege bun și înțelept. Țara prosperase sub domnia sa. Dublase mărimea armatei, extinsese orașele, le adusese oamenilor săi prosperitate și nu puteai găsi printre oamenii săi niciun nemulțumit. Era cunoscut ca un rege generos și, de când se urcase pe tron, nu mai existase o asemenea perioadă de bunăstare și pace.

Ceea ce, paradoxal, era exact motivul pentru care MacGil veghea în timpul nopții. Căci MacGil cunoștea povestea: nu existase, în toate timpurile, o atât de îndelungată perioadă fără război. Iar el nu se mai întreba *dacă* va fi atacat – ci când. Și de către cine.

Cea mai mare amenințare, desigur, venea din afara Inelului, dinspre imperiul barbarilor care stăpâneau Sălbăticia din jur, care subjugaseră toate popoarele din afara Inelului, dincolo de Canion. Pentru MacGil și cele șapte generații dinaintea lui, barbarii nu reprezentaseră o amenințare directă. Datorită geografiei unice a regatului său, care avea forma unui cerc perfect – un inel – separat de restul lumii printr-un canion adânc, lat de o milă și protejat de scutul de energie activ încă din timpul domniei primului MacGil, nu aveau motiv să se teamă de barbari.

Aceștia încercaseră de multe ori să atace, să penetreze scutul, să traverseze canionul; însă nu avuseseră niciodată succes. Cât timp el și oamenii săi stăteau în interiorul Inelului, nu exista nicio amenințare din exterior.

Aceasta nu însemna, totuși, că nu exista nicio amenințare din interior. Și aceasta îl ținea pe MacGil treaz noaptea în ultima vreme. De fapt, acesta era scopul festivităților de azi: căsătoria fiicei sale mai mari. O căsătorie aranjată tocmai pentru a-și potoli dușmanii, pentru a menține pacea fragilă dintre regatele de Răsărit și de Apus ale Inelului.

Deși Inelul se întindea pe cinci mii de mile în fiecare direcție, era divizat în două de un lanț muntos. Ținuturile Înalte. De partea cealaltă a acestora se afla Regatul de Răsărit, ocupând cealaltă jumătate a Inelului. Iar acest regat, condus secole la rând de rivalii săi, cei din clanul McCloud, încercase întotdeauna să zdruncine armistițiul fragil cu cei din clanul MacGil. Cei din clanul McCloud erau nemulțumiți, neîmpăcați cu partea lor, convinși că partea lor din Inel se întindea pe un teren mai puțin fertil. Revendicaseră și Ținuturile Înalte, insistând că munții erau ai lor, când cel puțin pe jumătate aparțineau clanului MacGil. Existau permanente încăierări la graniță și amenințări constate de invazie.

MacGil cugeta, iritat, la toate acestea. Cei din clanul McCloud ar trebui să fie mulțumiți; erau în siguranță în interiorul Inelului, protejați de Canion, ocupau pământuri de cea mai bună calitate și nu aveau a se teme de nimic. De ce nu se puteau mulțumi cu jumătatea lor din Inel? Faptul că MacGil își întărise

atât de mult armata era singurul motiv pentru care, pentru prima dată în istorie, cei din clanul McCloud nu îndrăzneau să atace. Dar MacGil, ca un rege înțelept ce era, simțise ceva la orizont; simțea că această pace nu putea dura. Astfel, aranjase căsătoria fiice sale mai mari cu primul născut dintre prinții clanului McCloud. Și acum ziua nunții sosise.

Cum privea în jos, văzu mii de slujitori îmbrăcați în tunici viu colorate, scurgându-se înăuntru din toate colțurile regatului, de pe ambele părți ale Ținuturilor Înalte. Aproape tot Inelul se revărsa în cetatea sa. Oamenii săi aveau ordinul de a face cetatea să arate prosperă și puternică, iar pregătirile duraseră luni în șir. Nu doar pentru ziua nunții, ci și pentru a transmite un mesaj celor din clanul McCloud.

MacGil își supraveghea sutele de oșteni aliniați strategic pe metereze, pe străzi, de-a lungul zidurilor, mai mulți decât i-ar fi trebuit vreodată, și se simți satisfăcut. Era demonstrația de forță pe care și-o dorise. Dar era, de asemenea, neliniștit; atmosfera era tensionată, tocmai bună pentru o încăierare. Spera să nu stârnească scandal, niciun ins iute la mânie, aţâţat de băutură, din niciuna dintre tabere.

Scrută terenurile de turnir, terenurile de joc și se gândi la ziua ce va urma, plină de jocuri, de întreceri și de tot felul de festivități. Vor fi pline de viață. Cei din clanul McCloud vor apărea, desigur, cu o mică oștire și fiecare turnir, fiecare luptă, fiecare concurs va fi important. Dacă ceva ar merge prost, lucrurile ar putea degenera într-o bătălie.

— Regele meu?

Simți o mână blândă peste a sa și, întorcându-se, își văzu regina, Krea, care era încă cea mai frumoasă femeie din câte întâlnise. Aveau o căsnicie fericită de la începutul domniei, îi născuse cinci copii, dintre care trei erau băieți, și nu se plânsese o dată. Mai mult, devenise consilierul său cel mai de încredere. Odată cu trecerea anilor, ajunsese să descopere că era mai înțeleaptă decât toți oamenii săi. Chiar mai înțeleaptă decât el însuși.

— E o zi importantă politic, zise ea. Dar este și nunta fiicei tale. Încearcă să te bucuri. N-o să se întâmple de două ori.

— Eram mai puțin îngrijorat când nu aveam nimic, răspunse el. Acum că am totul, totul mă îngrijorează. Suntem în siguranță. Dar eu nu mă simt în siguranță.

Ea îi aruncă o privire plină de înțelegere, cu ochii săi mari, căprui; arătau de parcă ar fi ascuns în ei toată înțelepciunea lumii. Pleoapele îi erau ușor lăsate, așa cum fuseseră întotdeauna, dându-i un aer ușor adormit, și erau încadrate de părul ei frumos, drept, de un castaniu ușor încărunțit, care-i cădea de o parte și de alta a feței. Avea cu câteva riduri mai mult, dar nu se schimbase deloc.

— Asta pentru că nu ești în siguranță, spuse ea. Niciun rege nu este în siguranță. Sunt mai mulți spioni la curtea noastră decât vei dori vreodată să știi. Așa stau lucrurile.

Se aplecă și-l sărută, apoi zâmbi.

— Încearcă să te bucuri, zise ea. La urma urmelor, e o nuntă.

Spunând acestea, se întoarse și părăsi meterezele.

O privi plecând, apoi se întoarse și își privi curtea. Avea dreptate; întotdeauna avea dreptate. Voia să se bucure. Își iubea fiica cea mare și aceasta era o nuntă, în definitiv. Era cea mai frumoasă zi din cea mai frumoasă perioadă din an, de primăvară deplină spre începutul verii, cu doi sori pe cer și o adiere ușoară de vânt. Totul era în floare, iar copacii erau pretutindeni scăldați într-o paletă largă de nuanțe de roz, purpuriu, portocaliu și alb. Nu-și dorea nimic mai mult decât să coboare și să stea cu oamenii săi, să asiste la nunta fiicei sale și să bea halbe de bere până nu mai putea.

Dar nu putea. Avea un lung șir de îndatoriri înainte de a putea măcar ieși din castel. La urma urmelor, ziua nunții fiicei sale însemna o mulțime de obligații pentru rege; trebuia să se întâlnească cu consiliul său; și cu un lung șir de petiționari care aveau dreptul să-l vadă pe rege în această zi. Ar fi fost norocos dacă ar fi putut părăsi castelul la timp pentru ceremonia de seară.

*

Îmbrăcat în cele mai elegante haine regale, cu pantaloni negri

de catifea și centură aurie, cu o tunică regală făcută din cea mai bună purpură și mătase de aur, cu o mantie albă, cu cizme strălucitoare din piele care-i acopereau gambele și purtându-și coroana – o bandă de aur ornată, cu un rubin mare în centru – MacGil mergea țanțoș pe holurile castelului, flancat de însoțitorii săi. Traversă încăpere după încăpere, coborî treptele parapetului, trecu prin camerele regale, prin marele hol cu arcade, cu plafonul înalt și rânduri de vitralii. În sfârșit, ajunse în fața unei uși vechi de stejar, groasă ca un trunchi de copac, pe care însoțitorii săi i-o deschiseră înainte de a se da la o parte. Sala Tronului.

Consilierii săi stăteau în poziție de drepți când MacGil intră, trântind ușa în urma sa.

— Luați loc! zise el, mai apăsat ca de obicei. În această zi specială, formalitățile guvernării regatului îl oboseau și își dorea să termine mai repede.

Traversă Sala Tronului, care nu încetase niciodată să-l impresioneze. Plafonul său se ridica la cincisprezece metri deasupra, un perete întreg era acoperit cu un panou de vitralii, podelele și zidurile, făcute din piatră, aveau o grosime de treizeci de centimetri. Sala ar fi putut găzdui, cu ușurință, o sută de demnitari. Dar în anumite zile, cum ar fi aceasta, când își convoca consiliul, în sală se aflau numai el și o mână de demnitari în tot acest decor vast. Sala era dominată de o masă întinsă, în formă de semicerc, înapoia căreia stăteau consilierii săi.

Trecu țanțoș drept prin mijloc, către tron. Urcă treptele de piatră, trecu pe lângă leii sculptați în aur și se scufundă în perna de catifea roșie care îi căptușea tronul făcut în întregime din aur. *Tatăl său* ocupase acest tron, la fel și tatăl *acestuia* și toți cei din clanul MacGil dinaintea sa. Când se așeză, MacGil simți apăsarea strămoșilor – din toate generațiile – asupra sa.

Își studie consilierii prezenți. Se afla acolo Brom, cel mai mare general al său și consilierul pe probleme militare; Kolk, generalul Legiunii; Aberthol, cel mai vechi din grup, un învățat și istoric, mentor al regilor de trei generații; Firth, consilierul pe probleme interne ale curții, un bărbat slab cu un păr scurt,

cărunt şi ochi bulbucaţi, care nu stăteau niciodată locului.

Firth nu era unul dintre cei în care MacGil avusese întotdeauna încredere şi nici măcar nu-i înţelesese vreodată rolul. Dar tatăl său, ca şi tatăl tatălui său înainte, ţinuse un consilier pe problemele curţii şi îl păstră şi el, din respect pentru înaintaşii săi. Era acolo şi Owen, trezorierul; Bradaigh, consilierul pe probleme externe; Earnan, perceptorul; Duwayne, consilierul pe probleme legate de popor şi Kelvin, reprezentantul nobililor.

Desigur, regele avea autoritate absolută. Dar regatul său era unul liberal şi tatăl său fusese întotdeauna mândru de faptul că îngăduia nobililor să-şi facă cunoscute opiniile în toate privinţele, prin reprezentantul lor. Din punct de vedere istoric, era păstrat astfel un echilibru delicat al puterii între regalitate şi nobilime.

Acum era armonie, dar în trecut existaseră revolte şi lupte pentru putere între nobili şi regalitate. Era un echilibru fragil.

În timp ce inspecta încăperea, MacGil observă că lipsea o persoană; era chiar omul cu care-şi dorea cel mai mult să vorbească – Argon. Ca de obicei, nu se putea şti când şi unde îşi va face apariţia. Acest lucru îl înfuria zadarnic pe MacGil şi nu avea altceva de făcut decât să-l accepte. Felul de a fi al druizilor era o enigmă pentru el. În absenţa lui, MacGil se simţi şi mai nerăbdător. Voia să termine cu asta şi să treacă la miile de alte lucruri care îl aşteptau înainte de nuntă.

Grupul de consilieri stătea cu faţa la el, în jurul mesei semicirculare, răspândiţi la fiecare trei metri, fiecare aşezat în câte un jilţ din lemn vechi de stejar, cu rezemători minuţios sculptate.

— Majestate, dacă aş putea începe, zise tare Owen.

— Poţi. Şi fii concis. Timpul meu e limitat astăzi.

— Fiica domniei tale va primi o mulţime de daruri azi, care, sperăm cu toţii, îi vor umple cuferele. Miile de oameni care te vor omagia şi îţi vor oferi daruri personale şi cei care umplu bordelurile şi tavernele ne vor umple şi nouă cuferele. Cu toate acestea, pregătirile pentru festivităţile de azi vor epuiza o bună parte din tezaurul regal. Recomand o creştere a taxelor pentru

populație și pentru nobili. O taxă plătită o singură dată, pentru a atenua presiunea acestui important eveniment.

MacGil văzu îngrijorarea de pe chipul trezorierului său și simți o strângere de inimă la gândul epuizării tezaurului. Cu toate acestea, nu ar fi vrut să mărească din nou taxele.

— Mai bine cu trezoreria goală, dar cu supuși loiali, răspunse MacGil. Bogățiile noastre provin din fericirea supușilor noștri. Nu vom impune mai mult.

— Dar, Majestate, dacă nu o facem...

— Am hotărât. Altceva?

Owen se așeză, dezamăgit.

— Regele meu, zise Brom, cu vocea lui profundă. La ordinul domniei tale, am staționat grosul trupelor la Curte, pentru evenimentul de azi. Va fi o paradă de forță impresionantă. Dar suntem depășiți de situație. Dacă ar avea loc vreun atac în altă parte din împărăției, am fi vulnerabili.

MacGil dădu aprobator din cap, gândindu-se bine.

— Dușmanii noștri nu ne vor ataca în timp ce-i hrănim.

Bărbații râseră.

— Ce vești mai vin din Ținuturile Înalte?

— Nu s-a mai raportat nicio activitate de câteva săptămâni. Se pare că trupele lor s-au retras în timpul pregătirilor pentru nuntă. Poate că sunt gata să facă pace.

MacGil nu era atât de sigur.

— Asta fie înseamnă că pregătirile pentru nuntă au avut efect, fie că așteaptă să ne atace altă dată. Care crezi că este, bătrâne? întrebă MacGil, întorcându-se către Aberthol.

Aberthol își drese glasul și, cu vocea răgușită, spuse:

— Majestate, tatăl tău și tatăl acestuia înaintea sa n-au avut niciodată încredere în clanul McCloud. Doar pentru că sunt adormiți, nu înseamnă că nu se vor trezi.

MacGil aprobă din cap, apreciindu-i punctul de vedere.

— Cât despre Legiune? întrebă, întorcându-se către Kolk.

— Astăzi ne-am salutat noii recruți, răspunse Kolk, cu o plecăciune grăbită.

— Fiul meu e printre ei? întrebă MacGil.

— Și-a ocupat locul cu mândrie printre ceilalți și e băiat bun!

MacGil aprobă din cap, apoi se întoarse spre Bradaigh.

— Și ce se mai aude de dincolo de Canion?

— Majestate, patrulele noastre au raportat mai multe încercări de traversare a Canionul în ultimele săptămâni. Ar putea fi semne că barbarii se mobilizează pentru un atac.

Un murmur discret se răspândi printre bărbați. MacGil simți că i se strângea inima la gândul acesta. Scutul energetic era invincibil; totuși, vestea nu era de bun augur.

— Și dacă ar avea loc un atac de proporții? întrebă el.

— Cât timp scutul este activ, nu avem de ce ne teme. Barbarii n-au reușit să treacă de Canion secole la rând. Nu avem motive să credem altceva.

MacGil nu era convins. Un atac dinafară era așteptat de mult și nu se putea împiedica să se întrebe când ar putea avea loc.

— Majestate, zise Firth cu vocea sa nazală; mă văd obligat să adaug că astăzi Curtea e plină de demnitari din clanul McCloud.

Ar fi o insultă dacă nu le-ați acorda atenție, adversari sau nu. V-aș sfătui să vă rezervați timp după-amiază pentru a-i saluta pe fiecare. Au venit cu alai mare, cu multe daruri și, umblă vorba, cu mulți spioni.

— Cine poate să spună că spionii nu sunt deja aici? îi întoarse întrebarea MacGil, privindu-l atent pe Firth, în timp ce se întreba, ca întotdeauna, dacă nu cumva era chiar el unul.

Firth deschise gura pentru a răspunde, dar MacGil oftă și ridică palma, fiindu-i de ajuns.

— Dacă aste e tot, voi pleca acum să particip la nunta fiicei mele.

— Maiestate, zise Kelvin, dregându-și vocea, desigur, mai e ceva. Tradiția, în ziua nunții primului născut. Fiecare rege din clanul MacGil și-a numit un succesor. Oamenii se vor aștepta să faci același lucru. Circulă zvonuri. N-ar fi bine să-i dezamăgești. Mai ales că Sabia Destinului e încă neclintită.

— Ai vrea să-mi desemnez un moștenitor cât sunt încă în floarea vârstei? întrebă MacGil.

— Majestate, să nu vă fie cu supărare, ezită Kelvin, îngrijorat.

MacGil ridică o mână.

— Cunosc tradiția. Și, într-adevăr, voi numi un moștenitor

astăzi.

— Aţi putea să ne spuneţi pe cine? întrebă Firth.

MacGil îl privi de sus, enervat. Firth era clevetitor şi nu avea încredere în acest om.

— Veţi afla la timpul potrivit.

MacGil se ridică şi ceilalţi se ridicară şi ei. Se înclinară, se întoarseră şi ieşiră în grabă din încăpere. MacGil rămase acolo, cugetând, pentru nu se ştie cât timp. În zile ca aceasta îşi dorea să nu fi fost rege.

*

MacGil coborî de pe tron, iar zgomotul cizmelor sale răsună în timp ce traversa încăperea. Deschise chiar el uşa veche de stejar, smucind mânerul de fier şi intră într-o cameră laterală.

Se simţise întotdeauna bine în liniştea şi solitudinea acestei camere confortabile, cu pereţii săi la doar douăzeci de paşi în orice direcţie, dar cu un tavan înalt, arcuit. Încăperea era construită în întregime din piatră, având o fereastră mică, rotundă, cu vitralii pe unul dintre pereţi. Lumina se revărsa înăuntru în nuanţe de galben şi roşu, făcând să strălucească singurul obiect din încăperea altminteri goală.

Sabia Destinului.

Era aşezată acolo, în centrul camerei, întinsă orizontal pe furci de fier, ca o ispită. Aşa cum făcea din copilărie, MacGil se apropie de ea, îi dădu ocol, o examină. Sabia Destinului. Sabia legendară, tăria şi puterea întregului său regat, de la o generaţie la alta. Cel care va avea puterea să o ridice va fi Alesul, cel destinat să conducă regatul pe viaţă, să elibereze regatul de toate ameninţările din afara şi dinăuntrul Inelului. Crescuse cu această legendă frumoasă şi, când fu uns rege, MacGil încercase să ridice sabia, căci numai celor din clanul MacGil le era îngăduit să încerce. Toţi regii dinaintea lui eşuaseră. Era sigur că e diferit. Era sigur că el este Alesul. Dar se înşelase. La fel ca toţi regii din clanul MacGil înaintea sa. Iar de atunci eşecul îi întunecase domnia.

În timp ce se uita lung la ea, îi examină lama lungă, făcută

dintr-un metal misterios, despre care nu se știa nimic. Originea sabiei era și mai obscură, se zvonea că apăruse din pământ, în timpul unui cutremur.

Examinând-o, simți încă o dată amărăciunea eșecului. Putea fi un rege bun, dar nu era Alesul.

Oamenii săi o știau. Dușmanii săi o știau. Putea fi un rege bun, dar indiferent ce ar fi făcut, nu ar fi putut fi vreodată Alesul.

Dacă ar fi fost, bănuia că ar fi fost mai puțină neliniște, mai puține intrigi la curtea sa. Oamenii săi ar fi avut mai multă încredere în el, iar dușmanii nu s-ar fi încumetat niciodată să atace. O parte din el își dorea ca sabia să dispară, cu legenda ei cu tot. Dar știa că nu va dispărea. Acesta era blestemul – dar și puterea – unei legende. Mai puternică chiar decât o armată.

În timp ce se uita fix la ea pentru a mia oară, MacGil nu se putu stăpâni să nu se întrebe din nou cine ar fi putut fi. Care dintre descendenții săi va fi destinat s-o mânuiască? Gândindu-se la ce avea de făcut, la datoria de a numi un succesor, se întrebă cine, dacă exista cineva, va reuși s-o ridice?

— Greutatea lamei este considerabilă, se auzi o voce.

MacGil se întoarse, surprins că nu era singur în mica încăpere.

Argon era acolo, stând în pragul ușii. MacGil îi recunoscuse vocea înainte să-l vadă și era deopotrivă iritat că nu apăruse mai devreme și încântat să-l aibă alături în acel moment.

— Ai întârziat, zise MacGil.

— Percepem timpul în mod diferit, răspunse Argon.

MacGil se întoarse din nou către sabie.

— Ai crezut vreodată că voi fi capabil să o ridic? întrebă gânditor. În ziua în care am devenit rege?

— Nu, răspunse sec Argon.

MacGil se întoarse și-l fixă cu privirea.

— Știai că nu voi fi în stare. L-ai văzut, nu-i așa?

— Da.

MacGil cugetă la aceasta.

— Mă sperie când răspunzi direct. Nu faci asta de obicei.

Argon rămase tăcut, iar MacGil înțelese, în cele din urmă, că

nu va mai spune nimic.

— Îmi desemnez succesorul astăzi, zise MacGil. Simt că e inutil să numesc un moştenitor astăzi. Îi întunecă regelui bucuria nunţii copilei sale.

— Poate că trebuia ca această bucurie să fie temperată.

— Dar mi-au rămas încă atâţia ani de domnie, insistă MacGil.

— Poate nu chiar atât de mulţi pe cât crezi, răspunse Argon.

MacGil îşi îngustă ochii, întrebându-se. Era acesta un avertisment?

Dar Argon nu mai adăugă nimic.

— Şase copii. Pe cine să aleg? întrebă MacGil.

— De ce mă întrebi? Ai ales deja.

MacGil îl privi.

— Vezi multe. Da, am ales. Dar tot vreau să ştiu ce crezi tu.

— Cred că ai făcut o alegere înţeleaptă, zise Argon. Dar ţine minte: un rege nu poate domni de dincolo de mormânt. Indiferent pe cine crezi c-ai ales, soarta are o cale a sa de a alege.

— Voi trăi, Argon? întrebă serios MacGil, punând întrebarea al cărei răspuns dorea să-l ştie de când se trezise, cu o noapte înainte, din cauza unui oribil coşmar.

Am visat azi-noapte un corb, adăugă el. Venise şi-mi furase coroana. Apoi un alt corb m-a luat cu el. În timp ce zburam, am văzut regatul întinzându-se dedesubt. Se înnegrea pe măsură ce mă îndepărtam. Pământ sterp. O pustietate.

Ridică privirea spre Argon, iar ochii îi erau umezi.

— A fost doar un vis? Sau ceva mai mult?

— Visele sunt întotdeauna ceva mai mult, nu-i aşa? întrebă Argon.

MacGil fu lovit de deznădejde.

— Unde e pericolul? Spune-mi măcar atât.

Argon se apropie şi îl privi intens drept în ochi, iar MacGil simţi că privea către un alt tărâm.

Argon se aplecă spre el, şoptind:

— Întotdeauna mai aproape decât crezi.

CAPITOLUL PATRU

Thor se ascunsese în paie, în spatele unei căruțe cu coviltir care-l ducea hurducăind de-a lungul drumului de țară. Descoperise drumul cu o noapte înainte și așteptase răbdător până se ivise o căruță destul de mare pentru a se urca în ea fără a fi văzut. Era întuneric deja și căruța mergea destul de încet pentru ca el să-și găsească ritmul potrivit de alergare și să sară în spatele ei. Aterizã în fân și se îngropă în el. Din fericire, căruțașul nu-l văzu. Thor nu știa sigur dacă destinația căruței era Curtea Regală, dar se îndrepta în acea direcție și o căruță de o asemenea mărime, purtând asemenea însemne, nu s-ar fi putut îndrepta decât spre puține alte locuri.

Thor călători toată noaptea și stătu treaz ore în șir, gândindu-se la întâlnirea cu syboldul. Cu Argon. La destinul său. La fostul său cămin. La mama sa. Simțea că universul îi dăduse un răspuns, îi spusese că are un alt destin. Stătea întins pe spate, cu mâinile sub cap și se uita la cerul nopții, vizibil prin pânza zdrențuită. Privea cu atenție cerul, atât de strălucitor, cu stelele sale roșii atât de îndepărtate. Era exaltat. Călătorea pentru prima dată în viață. Nu știa încotro, dar își urma drumul. Într-un fel sau altul, va reuși să ajungă la Curtea Regală.

Când Thor deschise ochii, era dimineață, lumina inunda locul, iar el înțelese că adormise. Se ridică repede, privind în jur, reproșându-și că dormise. Ar fi trebuit să fie mai vigilent – avusese noroc că nu fusese descoperit.

Carul se deplasa încă, dar nu-l mai zdruncina atât de tare. Asta putea însemna un singur lucru: un drum mai bun. Probabil se aflau în apropierea unui oraș. Thor privi în jos și observă cât de neted era drumul, fără pietre, fără hârtoape și pavat cu cochilii albe, fine. Inima îi bătu mai repede; se apropiau de Curtea Regală.

Thor privi din spatele căruței și fu copleșit. Străzile imaculate forfoteau de mișcare. Zeci de căruțe, de toate formele și mărimile și cărând tot felul de lucruri, umpleau drumurile. Una era încărcată cu blănuri; alta cu covoare și încă o alta cu găini.

Printre ele, mergeau sute de negustori, unii mânând vite, alții cărând coșuri cu produse pe cap. Patru bărbați cărau un mănunchi de suluri de mătase, care se legănau pe niște prăjini. Era o armată de oameni care se îndreptau cu toții în aceeași direcție.

Thor se însufleți. Nu mai văzuse niciodată atâția oameni la un loc, atâtea bunuri, atât de multe lucruri întâmplându-se. Își petrecuse viața într-un mic sat, iar acum se afla în inima regatului, înghițit de marea de oameni.

Auzi un zgomot puternic, un zornăit de lanțuri, iar o bucată mare de lemn fu trântită atât de puternic, încât pământul se cutremură. Câteva clipe mai târziu, se auzi un zgomot diferit, de copite de cai tropotind pe lemn. Privi în jos și descoperi că traversau un pod; dedesubt, se afla un șanț. Un pod mobil.

Thor scoase capul afară și văzu stâlpii imenși de piatră, cu poarta cu țepi de metal deasupra.

Treceau pe sub Poarta Regală. Era cea mai largă din câte văzuse. Privi în sus, la țepușele metalice, gândindu-se că, dacă ar cădea, l-ar putea tăia în două. Zări patru dintre Cavalerii de Argint păzind intrarea și inima îi bătu din nou mai repede.

Trecură printr-un tunel lung de piatră, apoi cerul i se dezvălui din nou. Erau în Curtea Regală. Lui Thor nu-i venea să creadă că se afla acolo. Era și mai multă mișcare aici, de parcă asta ar fi fost posibil – mii de oameni agitându-se în diferite direcții. Erau vaste întinderi de gazon, perfect tuns și flori deschise peste tot. Drumul se lărgise și de-a lungul său se aflau valeți, vânzători ambulanți și acareturi. Și în mijlocul tuturor acestora, oamenii regelui. Oșteni gătiți în armuri. Thor reușise.

Entuziasmat, se ridică fără să vrea; imediat ce făcu aceasta, căruța se opri brusc și el se rostogoli înapoi, aterizând pe spate în paie. Înainte să se poate ridica, auzi lemnăria coborând și, privind în sus, descoperi un bătrân furios, chel, îmbrăcat în zdrențe, încruntându-se.

Căruțașul întinse brațele, îl apucă pe Thor de glezne cu mâinile sale osoase și-l trase afară.

Thor zbură din căruță și ateriză pe spate în drumul prăfuit, ridicând un nor de praf. În jurul său izbucniră râsete.

— Data viitoare când vei călători în căruța mea, băiete, te vor aștepta cătușele! Ai noroc că nu chem Cavalerii de Argint acum!

Bătrânul se întoarse și se îndepărtă, apoi se urcă grăbit în căruță și dădu bice cailor.

Stânjenit, Thor își veni în fire și se ridică grăbit. Privi în jur. Unul sau doi trecători chicoteau, iar Thor le zâmbi disprețuitor, până când își mutară privirea de la el. Se scuturã de praf și își frecă brațele; doar orgoliul îi fusese rănit, nu și trupul.

Entuziasmul îi reveni în timp ce privea uimit în jur și își dădu seama că ar trebui să fie mulțumit că cel puțin ajunsese atât de departe. Acum, că ieșise din căruță și putea să se uite nestingherit în jur, ce priveliște extraordinară i se dezvălui: curtea se întindea cât vedea cu ochii. În centrul acesteia se afla un palat magnific de piatră, înconjurat de ziduri falnice de piatră încoronate cu parapete, deasupra cărora patrulau peste tot oamenii regelui. Pretutindeni în jurul său erau spații verzi, perfect întreținute, piețe pavate, fântâni, pâlcuri de copaci. Acesta era un oraș. Și era inundat de oameni.

Pretutindeni se scurgeau tot felul de oameni – negustori, oșteni, demnitari – cu toții grăbiți. Trecură câteva minute înainte ca Thor să priceapă că se întâmpla ceva important. În timp ce mergea agale, văzu că se făceau pregătiri – se așezau scaune, se ridica un altar. Păreau a fi pregătiri de nuntă.

Inima i se opri o clipă când văzu, în depărtare, un teren de turnir, cu traseul său prăfuit, delimitat de frânghii. Pe un câmp, văzu oșteni aruncându-și sulițele în ținte îndepărtate; pe un altul, arcași țintind în paie. Părea că peste tot sunt jocuri, competiții. Se auzea și muzică: lăute și flaute și chimvale, grupuri de muzicanți ce rătăceau de colo, colo; era și vin, butoaie uriașe erau rostogolite afară; și mâncăruri, se așezau mesele, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Se părea că sosise în toiul unei mari sărbători.

Oricât de amețitor ar fi fost totul, Thor simți nevoia urgentă de a găsi Legiunea. Deja întârziase și trebuia să se facă remarcat.

Se îndreptă către prima persoană pe care o zări, un bătrân care părea a fi, după șorțul său pătat de sânge, un măcelar grăbit. Toată lumea era atât de grăbită.

— Scuzați-mă, domnule, zise Thor, prinzându-l de braț.

Bărbatul se uită la mâna lui Thor cu dispreț.

— Ce este, băiete?

— Caut Legiunea Regală. Știți cumva unde își face instrucția?

— Arăt ca o hartă? șuieră bărbatul și se îndepărtă ca o furtună.

Thor fu surprins de lipsa de politețe a acestuia.

Se repezi către următoarea persoană pe care-o zări, o femeie care frământa aluatul pe o masă lungă. Erau câteva femei la această masă, muncind din greu și Thor își spuse că una dintre ele ar trebui să știe.

— Mă scuzați, domniță, zise el. Știți cumva unde se află Legiunea Regală?

Se uitară una la alta și chicotiră, unele erau cu doar câțiva ani mai mari decât Thor. Cea mai în vârstă se întoarse și-l privi.

— Nu cauți în locul potrivit, zise ea. Aici ne pregătim pentru festivități.

— Dar mi s-a spus că fac instrucție la Curtea Regală, zise Thor nedumerit.

Femeile chicotiră din nou. Cea mai vârstnică își puse mâinile în șold și dădu din cap.

— Te porți de parcă ai fi pentru prima oară la Curtea Regală. Nu știi cât de mare e?

Thor roși când celelalte femei izbucniră în râs și, în cele din urmă, se îndepărtă în grabă. Nu-i plăcea să fie luat peste picior.

Văzu înaintea sa zeci de drumuri, răsucindu-se și cotind în fel și chip prin Curtea Regală.

Din loc în loc, în zidurile de piatră se aflau cel puțin douăsprezece de intrări. Mărimea și posibilitățile acestui loc erau copleșitoare. Avu sentimentul apăsător că ar fi putut căuta zile întregi fără să o găsească.

Îi veni o idee: un oștean ar ști cu siguranță unde se pregătesc ceilalți. Era emoționat la gândul că trebuia să se adreseze unui oștean adevărat al regelui, dar știa că trebuie să o facă.

Se întoarse și se grăbi spre zid, către oșteanul care făcea de gardă la cea mai apropiată intrare, cu speranța că nu va fi alungat. Oșteanul stătea drept, privind drept înainte.

— Caut Legiunea Regală! zise Thor, luându-şi cel mai curajos tonul cu putinţă.

Oşteanul continua să privească înainte, ignorându-l.

— Am spus, caut Legiunea Regală! insistă Thor, ridicând tonul, hotărât să se facă remarcat.

După câteva clipe, oşteanul îşi aruncă privirea spre el, batjocoritor.

— Puteţi să-mi spuneţi unde este? insistă Thor.

— Ce treabă ai cu ei?

— O treabă foarte importantă, stărui Thor, sperând că oşteanul nu va insista asupra acestui lucru.

Oşteanul se întoarse şi continuă să privească drept înainte, ignorându-l din nou. Thor se temu că nu va primi niciodată un răspuns.

Dar după un timp care păru o eternitate, oşteanul zise:

— „Treci prin poarta estică, apoi îndreaptă-te spre nord cât de mult poţi. Apoi, ia-o pe cea de-a treia poartă la stângă, la răscruce, ia-o la dreapta, apoi fă-o la dreapta din nou. Treci pe sub a doua arcadă de piatră şi tabăra lor se află dincolo de poartă. Dar ascultă-mă pe mine, îţi pierzi timpul. Ei nu primesc vizitatori.

Era tot dorea Thor să audă. Fără să piardă o clipă, se răsuci şi o rupse la fugă peste câmp, urmând indicaţiile oşteanului, repetându-le în gând, încercând să le memoreze. Observă că soarele se ridicase pe cer şi se rugă doar să nu ajungă prea târziu.

*

Thor alerga pe cărările curate, pavate cu cochilii, cotind când la stânga, când la dreapta prin curtea regală. Încercă din răsputeri să urmeze instrucţiunile, sperând să nu se rătăcească. În cel mai îndepărtat capăt al curţii, zări toate porţile şi o alese pe cea de-a treia din stânga. Trecu în fugă pe sub ea şi apoi, la fiecare răspântie, urmă instrucţiunile. Alerga în sens opus miilor de oameni care se revărsau în oraş, iar mulţimea devenea tot mai numeroasă de la un minut la altul. Se izbea de cântăreţi din

flaut, de jongleri, bufoni și de tot felul de comedianți, toți gătiți de sărbătoare.

Thor nu putea suporta gândul că selecția ar putea începe fără el și încercă din răsputeri să se concentreze, în timp ce își urma calea, căutând un semn al taberei de instrucție. Trecu pe sub o arcadă, o apucă pe un alt drum și apoi, departe, zări ceea ce nu putea fi decât destinația sa: un amfiteatru mic, construit din piatră, perfect rotund. Oștenii păzeau marea poartă a acestuia. Thor auzi ovații din spatele zidurilor sale și fu copleșit de emoție. Acesta era locul.

Alergă, cu plămânii stând să-i explodeze. Când ajunse în fața porții, două gărzi făcură un pas înainte și își coborâră sulițele, barându-i drumul. O a treia gardă ieși în față și ridică palma.

— Oprește-te acolo, ordonă el.

Thor se opri brusc, trăgându-și răsuflarea, abia putând să-și rețină entuziasmul.

— Nu... înțelegeți, gâfâi el, vorbind sacadat, trebuie să intru. Am ajuns târziu.

— Târziu pentru ce?

— Pentru selecție.

Garda, un bărbat scund, solid, cu fața ciupită de vărsat se întoarse și-i privi pe ceilalți, care îl priviră la rândul lor, cinic.

Se întoarse și-l scrută pe Thor cu o privire disprețuitoare.

— Recruții au fost luați acum câteva ore în transportul regal. Dacă nu ai fost invitat, nu ai cum să intri.

— Dar nu înțelegeți. Trebuie...

Garda se întinse și-l apucă pe Thor de cămașă.

— *Tu* nu înțelegi, băiețel obraznic. Cum îndrăznești să vii aici și să încerci să intri cu forța? Acum pleacă, înainte să te pun în cătușe.

Îl îmbrânci pe Thor, care se poticni, făcând câțiva pași înapoi.

Thor simți o durere ascuțită în piept, acolo unde mâna gărzii îl atinsese – dar, mai mult decât atât, simți durerea de a fi respins. Era indignat. Doar nu făcuse tot acest drum pentru a fi alungat de gărzi fără ca măcar să fie primit. Era hotărât să ajungă înăuntru.

Garda se întoarse încet spre oamenii săi, iar Thor se

îndepărtă încet, mergând în sensul acelor de ceas în jurul clădirii circulare. Avea un plan. Merse până nu mai putea fi zărit, apoi începu să se furișeze de-a lungul zidurilor. Se asigură că gărzile nu-l mai puteau vedea, apoi luă viteză până alergă de-a binelea.

Aflat la jumătatea drumului în jurul clădirii, observă o altă intrare în arenă – sus se găseau deschideri arcuite în piatră, blocate cu gratii. Uneia dintre aceste deschideri îi lipseau gratiile. Auzi un urlet, se ridică până la pervaz și privi înăuntru.

Inima prinse să-i bată cu putere. Zeci de recruți, inclusiv frații săi, erau răspândiți pe un imens teren circular de instrucție. Aliniați, stăteau cu toții cu fața spre o duzină de cavaleri de argint. Oamenii regelui se plimbau printre ei, măsurându-i.

Într-o parte, un alt grup de recruți arunca sulițe spre o țintă îndepărtată, sub privirea atentă a unui oștean. Unul dintre ei rată.

Thor ardea de indignare. Ar fi putut lovi acele ținte; era la fel de bun ca oricare dintre aceștia. Doar pentru că era mai tânăr și puțin mai scund nu era drept să fie lăsat pe dinafară.

Deodată, Thor simți o mână pe spate, apoi fu smucit înapoi și aruncat prin aer. Ateriză greu pe terenul de dedesubt, cu respirația tăiată.

Privi în sus și văzu garda de la poartă încruntându-se la el.

— Ce ți-am spus eu ție, băiete?

Înainte să poată reacționa, garda se trase înapoi și-l lovi puternic pe Thor cu piciorul. Thor simți o lovitură puternică în coaste, în timp ce garda se pregătea să-l lovească din nou.

De data asta, Thor prinse piciorul gărzii în aer; îl smuci, făcându-l pe bărbat să-și piardă echilibrul și să cadă.

Thor își recăpătă repede stăpânirea de sine. În același timp, garda și-o recăpătă pe-a sa. Thor se holba la el, șocat de ceea ce tocmai făcuse. În fața lui, garda îl privea amenințător.

— Nu numai că te voi încătușa, șuieră garda, dar te voi face să plătești pentru asta. Nimeni nu se atinge de gărzile regelui! Uită de Legiune – acum te vei lăfăi într-o temniță! Vei fi norocos dacă vei mai fi văzut vreodată!

Garda scoase un lanț cu cătușă la capăt. Se apropie de Thor

cu un chip răzbunător.

Mintea lui Thor lucra febril. Nu putea să-şi permită să fie pus în cătuşe – şi cu toate acestea nu voia să rănească un membru al Gărzilor Regale. Trebuia să găsească ceva – repede.

Îşi aminti de praştia sa. Reflexele preluară controlul în timp ce o apucă, puse o piatră în ea, ţinti şi trase.

Piatra zbură prin aer şi lovi cătuşele din mâna bărbatului uimit; lovi totodată şi degetele acestuia. Garda se trase înapoi şi îşi scutură mâna, urlând de durere, în timp ce cătuşele căzură la pământ.

Garda, aruncându-i lui Thor o privire de moarte, îşi trase sabia. Aceasta ieşi din teacă cu un clinchet metalic, distinct.

— Asta a fost ultima ta greşeală, ameninţă el sumbru şi se repezi la el.

Thor nu avea de ales; omul acesta pur şi simplu nu voia să-l lase în pace. Puse o altă piatră în praştie şi trase. Ţinti dinadins – nu voia să ucidă un membru al gărzii, dar trebuia să-l oprească. Aşa că, în loc să-i ţintească inima, nasul, ochiul sau capul, Thor ţinti în singurul loc în care ştia că-l va opri, dar nu-l va omorî. Între picioarele gărzii.

Lansă piatra – nu cu toată puterea, dar cu destulă tărie ca să-l pună jos. Era lovitura perfectă.

Garda aproape leşină, scăpându-şi sabia, apucându-se de vintre în timp ce se prăbuşi la pământ şi se ghemui ca o minge.

— Vei fi spânzurat pentru asta! gemu el, printre mormăituri de durere. Gărzi! Gărzi!

Thor îşi ridică privirea şi văzu câteva dintre gărzile regelui alergând către el.

Era acum ori niciodată.

Fără a mai pierde o clipă, se repezi către pervazul ferestrei. Trebuia să sară prin ea în arenă şi să se facă cunoscut. Şi se va lupta cu oricine îi va sta în cale.

CAPITOLUL CINCI

MacGil stătea în sala de sus a castelului, în sala de audienţe private, cea pe care o folosea pentru problemele sale personale. Era aşezat pe tronul sculptat în lemn şi se uita la patru dintre copiii săi, care stăteau în picioare, în faţa lui. Se afla acolo fiul său cel mare, Kendrick, care, la douăzeci şi cinci de ani, era un bun luptător şi un adevărat gentleman. Dintre toţi copiii săi, acesta semăna cel mai mult cu MacGil – ceea ce era o ironie, întrucât Kendrick era un bastard, singurul făcut cu o altă femeie, pe care o uitase de mult. MacGil îl crescuse pe Kendrick împreună cu copiii săi legitimi, în ciuda protestelor iniţiale ale reginei, cu condiţia de a nu accede vreodată la tron. Lucrul acesta îl îndurera pe MacGil acum, căci Kendrick era cel mai straşnic bărbat pe care-l cunoscuse, un fiu pe care era mândru că-l zămislise. Nu ar fi existat un mai bun moştenitor al regatului.

Lângă acesta, în deplin contrast, stătea cel de-al doilea fiu al său – dar primul fiu legitim – Gareth, de douăzeci şi trei de ani, subţire, cu obraji scobiţi şi ochi mari, căprui, care nu încetau să arunce săgeţi. Caracterul acestuia era complet diferit de cel al fratelui său mai mare.

Gareth era, prin natura sa, tot ceea ce Kendrick nu era: pe când fratele său era sincer, Gareth îşi ascundea adevăratele gânduri; fratele său era mândru şi nobil, Gareth era necinstit şi viclean. Faptul că nu-şi plăcea propriul fiu îl durea pe MacGil şi se străduise mult să-i corecteze firea; dar la un moment dat, în adolescenţa băiatului, se hotărâse că firea îi fusese predestinată: intrigant, avid de putere şi ambiţios în sensul rău al cuvântului. De asemenea, lui Gareth nu-i plăceau femeile şi avea mulţi iubiţi. Alţi regi ar fi alungat un asemenea fiu, dar MacGil era mai deschis la minte şi, pentru el, acesta nu era un motiv să nu-şi iubească fiul. Nu-l judeca pentru asta. Îl judeca însă pentru firea sa rece şi intrigantă, pe care nu i-o putea trece cu vederea.

Alături de Gareth stătea Gwendolyn, cea de-a doua născută a lui MacGil. Abia împlinise şaisprezece ani, era cea mai frumoasă

fată pe care o văzuse vreodată, iar firea îi era chiar mai plăcută decât înfățișarea. Era bună la suflet, generoasă, onestă – cea mai minunată tânără pe care o cunoscuse. În această privință, semăna cu Kendrick. Îl privea pe MacGil cu dragoste, iar el îi simțea loialitatea în fiecare privire. Era chiar mai mândru de ea decât de fiii săi.

În picioare, lângă Gwendolyn, stătea mezinul lui MacGil, Reece, un băiețandru mândru și dezghețat care, la paisprezece ani, era pe cale să devină bărbat. MacGil privea cu mare plăcere inițierea sa în Legiune și putea deja să-și dea seama ce fel de om urma să devină. Într-o zi, MacGil nu avea nicio îndoială, Reece avea să devină cel mai bun fiu al său și un mare conducător. Dar ziua aceea nu sosise. Era prea tânăr și avea încă multe de învățat.

MacGil avea sentimente amestecate, în timp ce măsura cu privirea acești patru copii, cei trei fii și fiica, care stăteau înaintea sa. Simțea mândrie amestecată cu dezamăgire. Era totodată furios și supărat, căci doi dintre copii lipseau. Cea mai mare, fiica sa Luanda, se pregătea, desigur, pentru propria nuntă și, dat fiind că urma să se mărite într-un alt regat, nu avea motiv să ia parte la această discuție despre succesiune. Dar celălalt fiu, Godfrey, mijlociul de optsprezece ani, lipsea nejustificat. MacGil era nemulțumit de această lipsă de considerație.

Încă din copilărie, Godfrey arătase dispreț pentru domnie; fusese limpede întotdeauna că nu-i păsa și că nu va domni vreodată. Iar cea mai mare dezamăgire a lui MacGil era că Godfrey alesese, în schimb, să-și piardă timpul prin taverne cu prieteni ticăloși, aruncând asupra familiei regale o tot mai mare rușine și dezonoare. Era un trântor, care dormea o mare parte din zi și își umplea timpul rămas cu băutura. Pe de o parte, MacGil se simțea ușurat că nu era acolo; pe de altă parte, era o insultă pe care nu o putea suporta. De fapt, se așteptase la asta și își trimisese oamenii să scotocească tavernele și să-l aducă înapoi. MacGil stătea tăcut, așteptând ca asta să se întâmple.

În cele din urmă, ușa grea de stejar se deschise cu zgomot și gărzile regale mărșăluiră înăuntru, târându-l pe Godfrey între ele. Îi dădură un ghiont, iar Godfrey se împletici prin încăpere,

în timp ce ei trântiră ușa în urma lor.

Fraţii şi sora lui se întoarseră şi îl priviră insistent. Godfrey era neîngrijit, duhnind a bere, nebărbierit şi pe jumătate îmbrăcat. Le zâmbi tuturor. Obraznic. Ca întotdeauna.

— Bună ziua, tată, zise Godfrey. Am pierdut toată distracţia?

— Vei sta alături de fraţii tăi şi vei aştepta să vorbesc. Dacă nu, Dumnezeu să m-ajute, te închid în temniţă cu prizonierii de rând şi nu vei primi hrană – iar bere, cu atât mai puţin – timp de trei zile.

Sfidător, Godfrey îşi privi la rândul său tatăl. În acea privire, MacGil detectă un rezervor adânc de putere, ceva din sine însuşi, o scânteie din ceva ce ar putea într-o zi să-i fie de mare ajutor lui Godfrey. Asta dacă va reuşi vreodată să-şi înfrângă propria fire.

Rebel până la capăt, Godfrey aşteptă mai bine de zece secunde înainte de a se conforma şi de se îndrepta agale către ceilalţi.

MacGil studia aceşti cinci copii care stăteau în faţa sa: bastardul, perversul, beţivul, fiica şi mezinul său. Era un amestec ciudat şi abia îi venea să creadă că erau toţi zămisliţi de el. Şi acum, în ziua nunţii fiicei sale mai mari, căzuse pe umerii lui sarcina de a alege un moştenitor din această adunătură. Cum era posibil?

Era inutil; la urma urmelor, era în floarea vârstei şi ar fi putut domni încă treizeci de ani. Moştenitorul ales astăzi, oricare ar fi el, n-ar fi putut ocupa tronul decenii la rând. Tradiţia aceasta îl irita. Poate că fusese justificată pe vremea predecesorilor săi, dar acum nu mai avea niciun rost.

Îşi drese glasul.

— Ne-am adunat astăzi aici pentru că aşa ne cere tradiţia. După cum ştiţi, în ziua nunţii primului meu născut, e de datoria mea să numesc un succesor. Un moştenitor care să conducă regatul acesta. Dac-ar fi să mor, nimeni nu ar fi mai potrivit să domnească decât mama voastră. Dar după legea regatului nostru, numai un descendent al regelui poate domni. De aceea, trebuie să aleg.

MacGil îşi trase răsuflarea, cugetând. O tăcerea grea se lăsă şi

putu simți greutatea așteptării.

Se uită în ochii lor și văzu la fiecare expresii diferite. Bastardul părea resemnat, știind că nu va fi ales. Ochii perversului străluceau de ambiție, căci se aștepta firesc să fie el alesul. Bețivul privea pe fereastră, nepăsător. Fiica sa îl privea cu dragoste, știind că nu intra în discuție, dar iubindu-și tatăl cu toate acestea. Același lucru și cu mezinul său.

— Kendrick, întotdeauna te-am considerat fiul meu adevărat. Dar legile regatului mă obligă să las tronul unui descendent legitim.

Kendrick se înclină.

— Tată, nu mă așteptam să o faci. Sunt mulțumit cu soarta mea. Te rog, nu lăsa asta să te încurce.

Răspunsul lui îl îndureră pe MacGil, care simțea cât este de sincer și dorea tot mai mult să-l numească pe el moștenitor.

— Mai rămân patru dintre voi. Reece, ești un tânăr strașnic, cel mai bun dintre câți am întâlnit. Dar ești prea tânăr pentru a intra în discuție.

— Mă așteptam la asta, tată, răspunse Reece, cu o ușoară plecăciune.

— Godfrey, ești unul dintre cei trei fii legitimi ai mei – dar ai ales să-ți iroseşti viața prin taverne, cu pleava. Ți s-a oferit o viață plină de privilegii, dat tu le-ai disprețuit pe toate. Dacă am vreo mare dezamăgire în viață, aceea ești tu.

Godfrey se strâmbă, fâțâindu-se neliniștit.

— Ei bine, atunci cred că am terminat aici și mă pot întoarce la tavernă, nu-i așa, tată?

Și cu o plecăciune rapidă, în bătaie de joc, Godfrey se răsuci și traversă țanțoș sala.

— Vino imediat înapoi! îl repezi MacGil. ACUM!

Godfrey își continuă drumul, ignorându-l. Traversă sala și deschise ușa. Două gărzi stăteau acolo.

MacGil fierbea de furie, în timp ce gărzile îl priveau întrebător. Dar Godfrey nu așteptă; trecu printre ei îmbrâncindu-i și ieși pe coridor.

— Reținеți-l! Și țineți-l departe de ochii reginei! Nu vreau să o împovăreze cu prezența lui în ziua nunții fiicei ei!

— Da, Majestate, ziseră ei, închizând ușa și repezindu-se după el.

MacGil stătea acolo, răsuflând greu, roșu la față, încercând să se liniștească. Pentru a mia oară se întrebă cu ce greșise să merite un asemenea fiu.

Privi înapoi către copiii rămași. Cei patru îl priveau și ei, așteptând în tăcere deplină. MacGil inspiră adânc, încercând să se concentreze.

— Au rămas doar doi dintre voi, continuă el. Și dintre aceștia doi am ales un succesor.

MacGil se întoarse către fiica sa.

— Aceea ești tu, Gwendolyn.

În sală nu se mai auzi nicio suflare; copiii păreau cu toții șocați, mai ales Gwendolyn.

— Ai vorbit serios, tată? — întrebă Gareth. Ai spus Gwendolyn?

— Tată, sunt onorată, spuse Gwendolyn. Dar nu pot accepta. Sunt femeie.

— Adevărat, pe tronul regatului n-a stat niciodată o femeie. Dar am hotărât că a sosit momentul ca tradiția să se schimbe. Gwendolyn, ești mai inteligentă și ai un spirit mai rafinat decât al oricărei tinere pe care-am întâlnit-o vreodată. Ești tânără, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu voi muri curând și, când va sosi vremea, vei fi destul de înțeleaptă pentru a domni. Regatul va fi al tău.

— Dar, tată! țipă Gareth, cenușiu la față. Sunt primul tău fiu legitim! Dintotdeauna, în toată istoria clanului MacGil, coroana a trecut la cel mai vârstnic fiu!

— Eu sunt Regele, răspunse MacGil întunecat, și eu dictez tradiția.

— Dar nu e *drept!* insistă Gareth, cu voce rugătoare. Eu ar trebui să fiu rege. Nu sora mea. Nu o femeie!

— Ține-ți gura, băiete! strigă MacGil, tremurând de furie. Îndrăznești să-mi pui la îndoială hotărârea?

— Sunt lăsat deoparte pentru o femeie? Asta-i ceea ce crezi despre mine?

— Am luat o decizie, zise MacGil. Îmi vei da ascultare și o vei

respecta, ca oricare dintre supușii mei. Acum, lăsați-mă singur.

Copiii înclinară capetele cu repeziciune și ieșiră în grabă din încăpere.

Dar Gareth se opri la ușă, neîndurându-se să plece.

Se întoarse și, singur, își înfruntă tatăl.

MacGil îi putea citi dezamăgirea pe chip. Era limpede, așteptase să fie numit succesor astăzi. Mai mult: și-o dorise. Cu disperare. Ceea ce nu-l surprinse pe MacGil deloc – și era chiar motivul pentru care nu-l numise pe el.

— De ce mă urăști, tată? întrebă el.

— Nu te urăsc. Numai că nu te consider potrivit să-mi conduci regatul.

— Și de ce crezi asta? insistă Gareth.

— Pentru că este exact ceea ce-ți dorești.

Fața lui Gareth deveni aproape vânătă. În mod vădit, îi oferea lui MacGil o priveliște a adevăratei lui firi. MacGil îl privi în ochi și văzu arzând în ei mai multă ură decât și-ar fi imaginat vreodată.

Fără a mai scoate vreun cuvânt, Gareth ieși ca o furtună din cameră, trântind ușa în urma sa.

În sala care răsună, MacGil se cutremură. Își aminti privirea fiului său și simți o ură atât de profundă, mai profundă chiar decât cea a dușmanilor săi. În acea clipă, își aminti de Argon și de avertismentul său că pericolul e aproape.

Oare era chiar atât de aproape?

CAPITOLUL ȘASE

Thor o rupse la fugă peste câmpul întins al arenei, alergând din toate puterile. În spate, aproape, putea auzi pașii gărzilor regelui. Îl urmăriră prin decorul fierbinte și prăfuit, înjurând în timp ce alergau. În fața sa, erau răspândiți membrii – și noii recruți – ai Legiunii, zeci de băieți ca el, dar mai în vârstă și mai puternici. Se antrenau și erau testați în diferite formații, unii aruncând sulițele, alții atacând cu sulițe scurte, iar câțiva exersându-și mânuirea lăncii. Ocheau ținte îndepărtate, pe care rareori le ratau. Aceștia erau rivalii săi și păreau redutabili.

Printre ei, se aflau zeci de cavaleri adevărați, dintre Cavalerii de Argint, stând în picioare într-un larg semicerc, și supraveghind acțiunea. Judecând. Hotărând cine va rămâne și cine va fi trimis acasă.

Thor știa că va trebui să-și dovedească valoarea, să-i impresioneze pe acești bărbați. În câteva momente, gărzile vor fi pe el și, dacă avea vreo șansă să facă impresie, acum era momentul. Dar cum? Mintea sa căuta febril în timp ce gonea prin curte, hotărât să nu se lase alungat.

În timp ce Thor alerga, ceilalți începură să observe ce se întâmplă. Câțiva dintre recruți se opriră din ceea ce făceau și se întoarseră spre el, la fel și câțiva dintre cavaleri. În câteva momente, Thor simți că atenția tuturor se opri asupra sa. Păreau consternați și își dădu seama că, probabil, se întrebau cine era el, cel care alerga pe terenul lor, urmărit de trei dintre gărzile regelui. Nu așa își dorise să facă impresie. Niciodată în viață, pe când visa să se alăture Legiunii, nu-și imaginase că lucrurile se vor întâmpla astfel.

În timp ce Thor alerga, cântărind ce să facă, situația se schimbă în favoarea sa. Un băiat voinic, un recrut, hotărâse să-i impresioneze pe ceilalți, oprindu-l pe Thor. Înalt, bine legat și aproape de două ori mai mare decât Thor, își ridică sabia de lemn pentru a-i bloca drumul.

Thor observă că era hotărât să-l doboare, să-l umilească în fața tuturor și să-și câștige astfel un avantaj față de ceilalți

recruți.

Acest lucru îl înfurie. Thor nu avea nimic de împărțit cu băiatul acesta, iar aceasta nu era lupta lui. Dar voia să o facă a lui, numai pentru a avea un avantaj față de ceilalți.

În timp ce se apropia, lui Thor abia îi venea să creadă cât era de mare: se înălța asupra lui, privind încruntat în jos, cu șuvițele groase de păr negru acoperindu-i fruntea și cea mai largă, cea mai pătrată falcă din câte văzuse vreodată. Nu vedea cum ar fi putut să obțină o cât de mică victorie împotriva acestui băiat.

Băiatul îl atacă cu sabia sa de lemn și Thor știa că, dacă nu va reacționa imediat, va fi doborât.

Reflexele lui Thor funcționau. Își luă instinctiv prașția, se trase înapoi și lansă o piatră spre mâna băiatului. Piatra își nimeri ținta și lovi sabia din mână acestuia, tocmai în clipa în care băiatul o cobora. Sabia zbură și băiatul, strigând, se apucă de mână.

Thor nu pierdu timpul. Atacă, profitând de răgaz, sări în aer și își propti ambele picioare drept în pieptul băiatului. Dar acesta era atât de masiv, încât era ca și cum ar fi lovit un stejar.

Băiatul abia dacă se clătină înapoi câțiva centimetri, în timp ce Thor se opri brusc și căzu le picioarele băiatului.

Asta nu-i a bună, gândi Thor, în timp ce se lovi de pământ cu o bufnitură, cu urechile țiuind.

Thor încercă să se ridice, dar băiatul era cu un pas înaintea sa. Se aplecă, îl apucă pe Thor de spate și-l aruncă, făcându-l să zboare, cu capul înainte, în praf.

O mulțime de băieți se adunară repede, formând un cerc în jurul lor și ovaționând. Thor roși, umilit.

Thor se răsuci pentru a se ridica, dar băiatul era prea rapid. Era deja deasupra lui, țintuindu-l la pământ. Înainte ca Thor să-și dea seama, se luară la trântă, iar greutatea băiatului era enormă.

Thor putea auzi strigătele înăbușite ale recruților care-i încercuiseră, nerăbdători să vadă sânge. Băiatul se încruntă; își ridică degetele mari și le îndreptă în jos, spre ochii lui Thor. Lui Thor nu-i venea să creadă – părea că băiatul acesta chiar voia să-l rănească. Își dorea chiar atât de mult să se evidențieze?

În ultima secundă, Thor își rostogoli capul în lături și mâinile băiatului trecură în zbor, cufundându-se în praf. Thor profită de șansă și se rostogoli de sub el.

Thor se ridică și-l înfruntă pe băiatul care se ridicase și el. Băiatul îl atacă, țintindu-i fața, dar Thor se aplecă în ultimul moment; simți suflul loviturii în față și înțelese că dacă pumnul băiatului l-ar fi lovit, i-ar fi rupt falca. Thor se întinse și-l lovi pe băiat în pântece, dar abia dacă avu vreun efect; era ca și cum ar fi lovit un copac.

Înainte ca Thor să poată riposta, băiatul îl lovi cu cotul în față. Thor se dădu înapoi, clătinându-se din cauza loviturii. Era ca și cum ar fi fost lovit de un ciocan și urechile îi țiuiau.

În timp ce Thor se poticnea, încercând să-și recapete răsuflarea, băiatul atacă și-l lovi puternic cu piciorul în piept. Thor zbură înapoi și se prăbuși la pământ, aterizând pe spate. Ceilalți băieți ovaționau.

Amețit, Thor dădu să se ridice, dar băiatul atacă din nou, se balansă și-l lovi din nou cu pumnul în față, lăsându-l lat la pământ – de data aceasta definitiv.

Thor zăcea acolo, auzind ovațiile înăbușite ale celorlalți, simțind gustul sărat al sângelui curgându-i din nas, de la lovitura primită în față. Gemu de durere. Privi în sus și-l văzu pe băiatul cel voinic întorcându-se și îndreptându-se spre prietenii săi, deja pregătit să-și serbeze victoria.

Thor voia să renunțe. Băiatul era uriaș, luptase zadarnic cu el și nu putea să îndure mai multă durere. Dar ceva din el îl împingea înainte. Nu putea să piardă. Nu în fața tuturor acestor oameni.

Nu renunța! Ridică-te. Ridică-te!

Thor reuși cumva să-și adune puterile. Gemând, se rostogoli și se sprijini în mâini și în genunchi, apoi se ridică încet în picioare. Îl înfruntă pe băiat, sângerând, cu ochiul umflat, nevăzând bine, respirând greu și își ridică pumnii.

Uriașul băiat se întorsese și se holbă la Thor. Își scuturâ capul, nevenindu-i să creadă.

— Ar fi trebuit să rămâi la pământ, băiete, amenință el și începu să se îndrepte către Thor.

— DESTUL! strigă o voce. Elden, retrage-te!

Un cavaler înaintase brusc, ajungând între cei doi, ținând palma sus și oprindu-l pe Elden să se apropie de Thor. Mulțimea se potoli, iar toți priveau spre cavaler; în mod cert, acesta era un bărbat care impunea respect.

Thor ridică privirea, cu admirație, la apariția cavalerului. Avea douăzeci și ceva de ani, era înalt, larg în umeri, avea o bărbie pătrată și un păr castaniu, bine îngrijit. Thor îl plăcu imediat.

Armura lui de cea mai bună calitate, cu zalele făcute din argint lustruit, era acoperită cu însemnele regale: șoimul – emblemă a familiei MacGil. Lui Thor i se uscase gâtul; se afla în prezența unui membru al familiei regale. Nu-i venea să creadă.

— Explică-te, băiete, îi spuse el lui Thor. De ce-ai dat buzna neinvitat în arena noastră?

Înainte ca Thor să poată răspunde, pe neașteptate, trei membri ai Gărzii Regale pătrunseră în cerc. Cel care-i conducea se oprise acolo, respirând cu dificultate, arătându-l pe Thor cu degetul.

— L-a sfidat pe comandantul nostru! strigă una dintre gărzi. Îl voi încătușa și-l voi duce în temnița regelui!

— N-am făcut nimic rău! protestă Thor.

— Ai făcut acum! strigă garda. Să dai buzna pe proprietatea regelui neinvitat?

— Tot ce am vrut a fost o șansă! strigă Thor, întorcându-se, pledând în fața cavalerului din fața sa, membru al familiei regale. Tot ce am vrut a fost o șansă de a mă alătura Legiunii!

— Acest teren de instrucție este doar pentru cei invitați, băiete, se auzi un glas aspru.

Un războinic de cincizeci de ani, lat și îndesat, cu chelie, barbă scurtă și o cicatrice pe nas păși în interiorul cercului. Arăta de parcă ar fi fost soldat profesionist toată viața – și, judecând după însemnele de pe armură, după ținta de aur de pe pieptul său, părea a fi comandantul lor.

Văzându-l, inima lui Thor începu să bată mai repede: un general.

— N-am fost invitat, sire, zise Thor. Acesta-i adevărul. Dar să

mă aflu aici a fost visul meu de-o viață. Tot ce am vrut a fost șansa de a arăta ce pot să fac. Sunt tot atât de bun ca oricare dintre acești recruți. Dați-mi numai șansa s-o dovedesc. Vă rog. Să mă alătur Legiunii este tot ce am visat.

— Acest câmp de luptă nu e pentru visători, băiete, veni răspunsul lui aspru. E pentru luptători. Nu există excepții de la regulile noastre: recruții sunt aleși.

Generalul încuviință din cap și garda regală se apropie de Thor cu cătușele la vedere.

Dar brusc cavalerul din familia regală făcu un pas înainte și ridică palma, oprind garda.

— Poate că, uneori, se poate face o excepție, zise el.

Garda îl privi consternată, dorindu-și în mod evident să vorbească, dar ținându-și gura din respect pentru un membru al familiei regale.

— Îți admir curajul, băiete, continuă cavalerul. Înainte de a te alunga, aș dori să văd ce poți să faci.

— Dar, Kendrick, avem regulile noastre... zise generalul, vădit nemulțumit.

— Familia regală face regulile, răspunse Kendrick cu asprime, iar Legiunea se supune familiei regale.

— Răspundem în fața tatălui tău, Regele – nu în fața ta, replică generalul, la fel de sfidător.

Era în impas, iar tensiunea se simțea în aer. Lui Thor nu-i venea să creadă ce provocase.

— Îmi cunosc tatăl și știu ce ar dori. Ar dori să-l pună pe acest băiat la încercare. Și exact asta vom face.

După câteva momente tensionate, în cele din urmă generalul bătu în retragere.

Kendrick întoarse spre Thor, cu ochii în ochii săi, căprui și arzători, chipul unui prinț, dar și al unui războinic.

— Îți voi da o șansă, îi spuse lui Thor. Hai să vedem dacă poți lovi ținta aceea.

Făcu un gest spre o căpiță de fân, departe peste câmp, cu o pată mică, roșie în mijlocul ei.

Câteva sulițe erau înfipte în căpiță, dar niciuna în interiorul petei roșii.

— Dacă poţi face ceea ce n-au putut face ceilalţi băieţi-dacă poţi lovi semnul acela de aici – atunci ni te poţi alătura.

Cavalerul se dădu la o parte şi Thor putu simţi toate privirile aţintite asupra sa.

Observă un rastel de suliţe şi le examină cu mare atenţie. Erau de o calitate mai bună decât văzuse vreodată, făcute din lemn de stejar, înfăşurate în cea mai bună piele. Inima îi bătea tare când ieşi în faţă, ştergându-şi sângele de la nas cu dosul palmei, mai agitat ca niciodată în viaţa lui. Clar, îi fusese încredinţată o sarcină aproape imposibilă. Dar trebuia să încerce.

Thor întinse mâna şi alese o suliţă nici prea lungă, nici prea scurtă. O cântări în mână – era grea, masivă. Nu ca cele pe care le folosea acasă. Dar totodată o simţi potrivită. Simţi că n-ar fi cu totul imposibil să lovească ţinta. La urma urmei, aruncarea suliţei era cel mai mare talent al său, alături de aruncarea pietrelor, iar numeroasele, îndelungatele zile de hoinăreală prin sălbăticie îi oferiseră destule ţinte. Fusese întotdeauna capabil să lovească ţinte pe care nici măcar fraţii săi nu le nimereau.

Thor închise ochii şi inspiră adânc. Dacă rata, ar fi fost înşfăcat de gărzi şi târât în temniţă – iar şansele sale de a se alătura Legiunii ar fi fost ruinate pentru totdeauna. Acest unic moment reprezenta tot ce îşi dorise vreodată.

Se rugă lui Dumnezeu din tot sufletul.

Fără să ezite, Thor deschise ochii, făcu doi paşi înainte, se lăsă pe spate şi aruncă suliţa.

Îşi ţinu respiraţia în timp ce o privea zburând.

Te rog, Doamne. Te rog.

Suliţa îşi croi drum în liniştea apăsătoare, mormântală, şi Thor putu simţi sutele de priviri aţintite asupra acesteia. Apoi, după o veşnicie, se auzi sunetul de neconfundat al unei suliţe înfigându-se în fân. Thor nici nu trebui să se uite. Ştia, pur şi simplu, ştia că fusese o lovitură perfectă. Îşi dăduse seama că va nimeri din felul în care simţise suliţa plecându-i din mână, din unghiul încheieturii sale.

Thor îndrăzni să se uite – şi văzu, cu imensă uşurare, că nu se înşelase. Suliţa îşi găsise locul în centru semnului roşu – singura

suliță din acel loc. Făcuse ceea ce nu reușiseră ceilalți recruți.

O liniște copleșitoare îl învălui, în timp ce-i simți pe ceilalți recruți – și cavaleri – toți cu gura căscată la el.

În cele din urmă, Kendrick făcu un pas înainte și-l bătu pe Thor puternic cu palma pe spate, cu un aer satisfăcut. Zâmbea larg.

— Am avut dreptate, zise el. Vei rămâne!

— Cum, stăpâne! strigă garda regelui. Nu e drept! Acest băiat a venit neinvitat!

— A lovit ținta! Mie-mi ajunge această invitație!

— E mult mai tânăr și mai scund decât ceilalți! Acesta nu-i un pluton de pitici, zise generalul.

— Prefer un luptător mai scund, care-și poate atinge ținta, unui tont care nu poate, răspunse cavalerul.

— A fost doar o aruncare norocoasă! strigă băiatul bine făcut cu care Thor de-abia se luptase. Dacă am fi avut mai multe șanse, am fi lovit-o și noi.

Cavalerul se întoarse și se uită la băiatul care strigase.

— Ați fi lovit-o? întrebă cavalerul. Te voi vedea făcând asta acum? Pariem șederea ta aici pe asta?

Băiatul, tulburat, lăsă rușinat capul în jos, nedorind, evident, să accepte provocarea.

— Dar acest băiat e un străin, protestă generalul. Nici măcar nu știm de unde vine.

— Vine din ținuturile joase, se auzi o voce.

Ceilalți se întoarseră pentru a vedea cine a vorbit, dar Thor nu avu nevoie să o facă – recunoscuse vocea. Era vocea care-l necăjise întreaga copilărie. Vocea fratelui său mai mare: Drake.

Drake ieși în față cu ceilalți doi frați ai săi și îl străpunse pe Thor cu o privire dezaprobatoare.

— Numele său este Thorgrin, din clanul McLeod, din Provincia Sudică a Regatului de Apus. Este cel mai tânăr dintre patru frați. Provenim cu toții din aceeași familie. El are grijă de oile tatălui nostru!

Întregul grup de băieți și cavaleri izbucni într-un cor de hohote.

Thor își simți fața arzând; în acel moment, își dorea să

moară. Nu fusese niciodată atât de umilit. Acesta era fratele său, care-i spulberă momentul de glorie și care ar fi făcut orice pentru a-l înjosi.

— Păzește oile, nu-i așa? repetă generalul.

— Atunci vrăjmașii noștri cu siguranță trebuie să fie atenți la el! strigă un alt băiat.

Se auzi un alt cor de râsete și umilirea lui Thor se adânci.

— Destul! strigă Kendrick cu asprime.

Treptat, râsetele se stinseră.

— Voi prefera întotdeauna un păstor care poate să lovească ținta, unora ca voi – care se pricep să râdă și cam atât, adăugă Kendrick.

Cu aceasta, tăcerea se lăsă asupra băieților, care nu mai râdeau.

Thor îi era infinit recunoscător lui Kendrick. Jură să-l răsplătească în orice fel putea. Indiferent ce i se întâmplase lui Thor, acest om, cel puțin, îi redase onoarea.

— Nu știi, băiete, că nu e în firea unui războinic să spună vrute și nevrute pe seama prietenilor săi – și cu atât mai puțin pe seama celor din propria familie, de același sânge cu el? îl întrebă cavalerul pe Drake.

Drake își coborî privirea, tulburat, unul dintre rarele momente în care Thor observă că nu era în apele sale.

Dar unul dintre ceilalți frați ai săi, Dross, făcu un pas în față și protestă:

— Dar Thor nu a fost nici măcar ales. *Noi* am fost. Pur și simplu ne-a urmărit până aici.

— Nu vă urmăresc, insistă Thor, vorbind deslușit, în cele din urmă. Sunt aici pentru Legiune. Nu pentru voi.

— Nu contează de ce e aici, zise generalul iritat, pășind în față. Ne face pe toți să pierdem vremea. Da, a fost o lovitură strașnică de suliță, dar tot nu ni se poate alătura. Nu are un cavaler să se pună chezaș pentru el și niciun scutier dispus să-i fie tovarăș.

— Eu voi fi tovarășul său, strigă o voce.

Thor se răsuci, împreună cu toți ceilalți. Fu surprins să vadă, stând la numai câțiva pași distanță, un băiat de vârsta sa, care

chiar îi semăna, cu excepția părului blond și a ochilor verzi, strălucitori, purtând cea mai frumoasă armură regală, cu zalele acoperite cu semne stacojii și negre – un alt membru al familiei regale.

— Imposibil, zise generalul. Cei din familia regală nu pot se pot asocia cu oamenii de rând.

— Pot face ce vreau, răspunse băiatul răstit. Și vreau ca Thorgrin să-mi fie tovarăș.

— Chiar dacă suntem de acord cu asta, zise generalul, nu contează. Nu are cavaler să-i fie chezaș.

— Îl voi patrona eu, se auzi o voce.

Toți se întoarseră în cealaltă direcție și un suspin înăbușit se răspândi printre ei.

Thor se întoarse și văzu un cavaler călare, împodobit cu o frumoasă, strălucitoare armură și purtând tot felul de arme la brâu. Într-adevăr, strălucea – era de parcă ar fi privit la soare. Thor își dădu seama după purtare, după ținută și după însemnele de pe coif că era diferit de ceilalți. Era un campion.

Thor îl recunoscu pe acest cavaler. Văzuse portrete ale sale și-i ascultase legenda. Erec. Nu-i venea să creadă. Era cel mai măreț cavaler din Inel.

— Dar domnul meu, aveți deja un scutier, protestă generalul.

— Atunci voi avea doi, răspunse Erec, cu glas profund, încrezător.

O tăcere uimită se lăsă asupra grupului.

— Nu mai e nimic de spus, zise Kendrick. Thorgrin are și garant și partener. Problema e rezolvată. Acum este membru al Legiunii.

— Dar ați uitat de mine!, strigă garda regală, înaintând. Nimic din toate acestea nu scuză faptul că băiatul a lovit un membru al gărzii regale și trebuie pedepsit. Să se facă dreptate!

— Se va face dreptate. Vocea lui Kendrick ar fi putut tăia oțelul. Dar eu voi hotărî cum. Nu tu.

— Dar, Alteță, trebuie pus în butuci. Trebuie să dăm un exemplu cu el!

— Dacă continui să vorbești, *tu* vei fi cel pus în butuci, îi răspunse Kendrick gărzii, privindu-l de sus.

În sfârșit, garda bătu în retragere; fără tragere de inimă, se întoarse și plecă, roșu la față, fixându-l pe Thor.

— Atunci este oficial, anunță Kendrick cu glas tare. Bine ai venit, Thorgrin, în Legiunea Regală!

Mulțimea de băieți și cavaleri aclamă și apoi se îndepărtă, întorcându-se la instrucție.

Thor se simțea amețit de șoc. Îi venea greu să creadă. Era acum membru al Legiunii Regale. Era ca-ntr-un vis.

Thor se întoarse spre Kendrick, mai recunoscător decât ar fi putut spune. Până atunci, nu avusese pe nimeni căruia să-i pese de el, care să-i poarte de grijă, care să-l protejeze. Era un sentiment ciudat. Se simțea deja mai apropiat de acest om decât de propriul său tată.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, zise Thor. Vă sunt profund îndatorat.

Kendrick îi zâmbi.

— Numele meu este Kendrick. Vei ajunge să-l știi bine. Sunt fiul cel mare al regelui. Îți admir curajul. Vei completa minunat această serie.

Kendrick se întoarse și se îndepărtă în grabă, iar în acest timp, Elden, băiatul uriaș cu care luptase Thor, trecu pe lângă el.

— Păzește-ți spatele, zise băiatul. Dormim în aceeași baracă, știi. Și să nu crezi, nici măcar pentru o clipă, că ești în siguranță.

Băiatul se întoarse și se îndepărtă repede, înainte ca Thor să-i poată răspunde; își făcuse deja un dușman.

Începu să se-ntrebe ce-l aștepta aici, când mezinul regelui se grăbi spre el.

— Nu-l băga în seamă, îi spuse acesta lui Thor. Întotdeauna provoacă lupte. Eu sunt Reece.

— Mulțumesc, zise Thor, întinzându-i mâna, că m-ai ales partener. Nu știu ce m-aș fi făcut altfel.

— Sunt fericit să aleg pe oricine capabil să înfrunte acea brută, zise Reece bucuros. A fost o luptă frumoasă.

— Glumești? întrebă Thor, ștergându-și sângele uscat de pe față și simțind urmele loviturilor umflate. M-a snopit în bătaie.

— Dar n-ai renunțat, zise Reece. Impresionant. Oricare dintre ceilalți ar fi rămas la pământ. Iar aceea a fost o strașnică

aruncare cu sulița. Cum ai învățat să arunci așa? Ar trebui să fim tovarăși pe viață! Îl privi pe Thor semnificativ, în timp ce-i strângea mâna. Și prieteni, pe deasupra. Simt asta.

În timp ce Thor îi strângea mâna, nu putu să nu-și spună că-și făcea un prieten pe viață.

Brusc, fu înghiontit dintr-o parte.

Se răsuci și văzu un băiat mai mare stând acolo, cu pielea ciupită de vărsat și cu o față prelungă și îngustă.

— Sunt Feithgold. Scutierul lui Erec. Ești acum cel de-al *doilea* scutier al său. Ceea ce înseamnă că ești sub comanda mea. Și avem un turnir în câteva minute. Ai de gând să stai acolo, când tocmai ai devenit scutierul celui mai faimos cavaler din regat? Urmează-mă! Repede!

Reece deja plecase. Thor se întoarse și se grăbi după scutier, în timp ce acesta traversa terenul în fugă. Nu știa unde se duceau – dar nici nu-i păsa. Era încântat. Reușise.

CAPITOLUL ȘAPTE

Gareth traversa în grabă Curtea Regală, în ținuta sa princiară, spumegând și croindu-și drum prin mulțimea care se revărsa înăuntru din toate direcțiile pentru nunta surorii sale. Tremura încă după întâlnirea cu tatăl său. Cum era posibil să treacă peste el? Ca tatăl său să nu-l aleagă succesor? Nu avea sens. Era primul născut dintre fiii legitimi. Lucrurile fuseseră întotdeauna așa. Întotdeauna, de când se născuse, crezuse că va domni – nu avea niciun motiv să creadă altceva.

Era de neconceput. Să-l dea la o parte pentru unul dintre frații săi mai tineri – mai mult, pentru o fată. Când se va răspândi vorba, va fi de râsul regatului. În timp ce mergea, simți că nu mai putea să respire și nu știa cum să-și recapete suflul.

Își urma șovăind drumul prin mulțime, spre locul în care se ținea ceremonia căsătoriei surorii mai mari. Privi de jur-împrejur și văzu mulțimea de mantii colorate, șuvoaiele nesfârșite de oameni, lume din toate provinciile. Ura să fie atât de aproape de oamenii de rând. Acesta era singurul prilej în care cei săraci se puteau amesteca cu cei bogați, singura dată când și barbarilor din Regatul de Răsărit, de dincolo de Ținuturile Înalte, le fusese îngăduit să intre. Gareth abia putea să accepte că sora sa se mărita cu unul dintre aceștia. Era doar o mișcare politică a tatălui său, o încercare jalnică de a menține pacea între cele două regate.

Și mai ciudat, cumva, surorii lui părea să-i placă această ființă. Gareth abia reușea să înțeleagă de ce. Cunoscând-o, știa că nu-i plăcea *omul,* ci titlul, șansa de a fi regină în propriului regat. Va primi astfel ceea ce merita; erau cu toții barbari, cei de dincolo de Ținuturile Înalte. În opinia lui Gareth, le lipsea politețea și rafinamentul său. Însă aceasta nu era problema lui.

Dacă sora sa era fericită, las-o să se căsătorească departe de casă. Avea cu o rudă mai puțin în preajmă, care altfel ar fi putut sta în drumul său către tron. De fapt, cu cât era mai departe, cu atât mai bine.

Nimic din toate acestea nu-l mai preocupa acum. După ziua

de azi, nu va mai fi niciodată rege. Acum era condamnat să fie doar un prinț anonim în regatul tatălui său. Acum nu mai avea nicio cale spre putere; acum, fusese condamnat la o viață mediocră.

Tatăl său îl subestimase – întotdeauna. Tatăl său se considera iscusit în politică – dar Gareth era și mai iscusit, întotdeauna fusese. De pildă: pentru aranjarea căsătoriei Luandei cu unul din familia McCloud, tatăl său se credea un maestru în politică. Dar Gareth avea o perspectivă mai largă decât a tatălui său, era capabil să ia în considerare mai multe implicații și vedea deja pasul următor. Știa unde va duce aceasta. În cele din urmă, această căsătorie nu-i va domoli pe cei din clanul McCloud, ci îi va încuraja. Erau niște brute, prin urmare nu vor vedea în această ofertă de pace un semn de putere, ci unul de slăbiciune. Nu le va păsa de legătura dintre familii și, imediat ce sora lui va fi luată, Gareth era încredințat că vor plănui un atac. Totul era un șiretlic. Încercase să-i spună tatălui său, dar acesta nu-l ascultase.

Nimic din toate acestea nu-l mai preocupa acum. La urma urmelor, acum era doar un prinț, doar o rotiță în mecanismul regatului. Categoric, Gareth se aprindea la gândul acesta și își ura tatăl, în acel moment, cu o ură de care nu se crezuse vreodată capabil. În timp ce se înghesuia, umăr la umăr cu cei din mulțime, își imagina moduri în care s-ar fi putut răzbuna și în care ar fi putut pune mâna, până la urmă, pe regat. Nu putea sta cu mâinile în sân, asta era sigur. Nu putea permite ca domnia să revină surorii sale mai mici.

— Aici erai, se auzi un glas.

Era Firth, mergând alături de el, afișând un zâmbet vesel și arătându-și dinții perfecți. Având optsprezece ani, înalt, suplu, cu o voce înaltă, cu pielea netedă și obrajii rumeni, Firth era iubitul lui de moment. Gareth era de obicei bucuros să-l vadă, dar nu avea niciun chef de el acum.

— Cred că m-ai evitat toată ziua, adăugă Firth, luându-l de braț în timp ce umblau.

Gareth îi îndepărtă imediat de brațul, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu observase nimeni.

— Ești idiot? îl certă Gareth. Să nu mă mai iei de braț în public. *Niciodată.*

Firth privi în jos, roșu la față.

— Îmi pare rău, zise el. Nu m-am gândit.

— E-adevărat, nu te-ai gândit. Fă-o din nou și nu ne vom mai vedea niciodată, îl admonestă Gareth.

Firth se înroși și mai tare și părea că regretă sincer.

— Îmi pare rău, repetă el.

Gareth privi din nou în jur, căpătă siguranța că nu-i văzuse nimeni și se simți puțin mai bine.

— Ce bârfe se mai aud prin popor? întrebă Gareth, dorind să schimbe subiectul și să-și alunge gândurile întunecate.

Firth se însufleți imediat și-și recăpătă zâmbetul.

— Toată lumea e în așteptare. Toți așteaptă anunțul că ai fost numit un succesor.

Gareth se întunecă. Firth îl privi cu atenție.

— Ai fost, nu-i așa? întrebă Firth sceptic.

Gareth se înroși în timp ce continua să meargă, evitând privirea lui Firth.

— Nu.

Firth rămase fără grai.

— M-a dat la o parte. Poți să-ți imaginezi? Pentru sora mea. Sora mea mai mică.

Fu rândul lui Firth să se întunece. Era uluit.

— Asta nu e cu putință, zise el. Ești primul născut. Ea e femeie. Nu e cu putință, repetă el.

Gareth îl privi împietrit.

— Eu nu mint.

Cei doi merseră o vreme în tăcere și, cum îmbulzeala creștea, Gareth se uită în jur, începu să priceapă unde era și chiar să înțeleagă totul. Curtea Regală era absolut ticsită – probabil că erau mii de oameni înghesuindu-se înăuntru prin toate intrările posibile. Cu toții se îmbulzeau către altarul de nuntă împodobit, în jurul căruia erau așezate cel puțin o mie de scaune dintre cele mai frumoase, cu perne groase îmbrăcate în catifea roșie și rame aurii. O armată de servitori trecea în sus și-n jos pe culoarele dintre bănci, așezând oamenii, aducând băuturi.

De o parte și de cealaltă a aleii nesfârșit de lungi, presărate cu flori, stăteau cele două familii – MacGil și McCloud – separate clar una de cealaltă. Erau mii de fiecare parte, fiecare gătit cu cele mai bune haine, cei din familia MacGil, în purpuriul intens al clanului lor, iar cei din familia McCloud, în ocru. În ochii lui Gareth, cele două clanuri nu putea fi mai diferite: deși erau cu toții bogat împodobiți, i se părea că cei din clanul McCloud erau pur și simplu costumați, prefăcându-se. Sub hainele lor elegante, erau niște brute – le putea citi acest lucru în expresia fețelor, în felul în care se mișcau, înghiontindu-se reciproc, în felul lor exagerat de a râde.

Dincolo de aparențe, se afla ceva ce nu putea fi ascuns sub hainele regale. Detesta să-i vadă între zidurile lor. Detesta întreaga nuntă. Era încă o decizie nesăbuită a tatălui său.

Dacă Gareth ar fi fost rege, ar fi pus în aplicare un alt plan. Și el i-ar fi chemat la nuntă. Dar apoi ar fi așteptat până noaptea târziu, când cei din clanul McCloud s-ar fi înecat în băutură, ar fi blocat intrările sălii și ar fi incendiat totul, ucigându-i pe toți dintr-o singură lovitură.

— Brute, zise Firth, în timp ce examina cealaltă parte a culoarului. Cu greu îmi pot imagina de ce i-a lăsat tatăl tău să intre.

— Asta ar trebui să facă jocurile interesante după aceea, zise Gareth. Ne invită dușmanii aici, apoi organizează întreceri în ziua nunții. Nu-i asta rețeta pentru încăierare?

— Crezi? întrebă Firth. O luptă? Aici? Cu toți acești oșteni? În ziua nunții ei?

Gareth ridică din umeri. Îi credea în stare de orice pe cei din clanul McCloud.

— A respecta o nuntă nu înseamnă nimic pentru ei.

— Dar avem mii de oșteni aici.

— La fel și ei.

Gareth se întoarse și văzu un șir lung de oșteni – clanurile MacGil și McCloud – aliniați de o parte și de alta a crenelurilor. Nu ar fi adus atât de mulți oșteni, se gândea, dacă nu s-ar fi așteptat la o încăierare. În ciuda ocaziei, în ciuda hainelor frumoase, în ciuda opulenței acestui decor, a nesfârșitelor

ospețe, a verii în toi, a florilor – în ciuda tuturor acestor lucruri, atmosfera era tensionată. Toată lumea era încordată – Gareth putea să observe asta după felul în care strângeau din umeri, ținându-și coatele în afară. Nu aveau încredere unii în ceilalți.

Poate va avea noroc, se gândi Gareth, poate unul dintre ei îi va înjunghia tatăl în inimă. Apoi, poate că ar putea deveni rege, în cele din urmă.

— Presupun că nu putem sta împreună, spuse Firth, cu dezamăgire în glas, în timp ce se apropiau de locul în care se aflau scaunele.

Gareth îl privi cu dispreț.

— Cât de prost poți să fii? pufni el, cu venin în glas.

Începuse serios să se întrebe dacă fusese o idee bună să-l aleagă pe acest băiat de la grajduri ca iubit. Dacă nu-l dezvăța repede de modul lui sentimental de-a fi, chiar ar putea fi alungați amândoi.

Firth privi în jos, rușinat.

— Ne vedem după aceea, la grajduri. Acum pleacă, zise el, lovindu-l ușor cu umărul. Firth dispăru în mulțime.

Deodată, Gareth simți o încleștare rece pe braț. Pentru o clipă, inima i se opri, întrebându-se dacă fusese descoperit; dar apoi simți degetele fine, cu unghiile lungi, pătrunzându-i în piele și își dădu seama imediat că este strângerea soției sale. Helena.

— Nu mă face de râs în această zi? șopti ea, cu ură.

Se întoarse și o studie. Era frumoasă din cap până-n picioare, purtând o rochie lungă, albă, de satin, cu părul ridicat, prins cu agrafe, cu cel mai frumos colier de diamante la gât și cu fața netezită cu machiaj. Gareth putea constata obiectiv că era frumoasă, tot atât de frumoasă ca în ziua în care se căsătorise cu el. Dar totuși nu se simțea deloc atras de ea. Fusese o altă idee a tatălui său – să încerce să-l căsătorească împotriva firii sale. Dar tot ce a reușit a fost să-i dea o parteneră mereu nemulțumită – și să stârnească și mai multe speculații la curte cu privire la adevăratele sale înclinații.

— Este ziua nunții surorii tale, îl dojeni ea. Ai putea să te porți, măcar o dată, ca și cum am fi un cuplu.

Îl luă de braţ şi se îndreptară amândoi spre o zonă rezervată, delimitată cu un cordon de catifea. Două gărzi regale îi lăsară să treacă şi se amestecară cu ceilalţi membri ai familiei regale, la capătul din faţă al aleii.

O trompetă sună şi, încet, mulţimea se linişti. Se auzi muzica blândă a unui clavecin, mai multe flori fură împrăştiate pe alee şi procesiunea regală începu să înainteze, cuplurile ţinându-se braţ la braţ. Gareth fu tras de Helena şi începu să păşească solemn pe alee cu ea.

Gareth se simţea în centrul atenţiei, mai stânjenit ca niciodată, neştiind cum să facă să pară că dragostea lui este adevărată. Simţea sute de priviri aţintite asupra sa şi i se părea că-l judecau cu toţii, deşi ştia că nu este aşa. Aleea nu era destul de scurtă pentru el; abia aştepta să ajungă la capăt, să stea lângă sora lui la altar şi să termine odată cu asta.

Încă se mai gândea la întâlnirea cu tatăl său şi se întreba dacă toţi aceşti privitori aflaseră deja noutăţile.

— Am primit veşti proaste astăzi, îi şopti Helenei, când în sfârşit ajunseră la capăt şi privirile nu mai erau aţintite asupra sa.

— Crezi că nu ştiam deja? se răsti ea.

Se întoarse spre ea şi o privi surprins.

Ea îi întoarse privirea, cu dispreţ.

— Am spionii mei, zise ea.

Îşi strânse pleoapele, dorindu-şi să o rănească. Cum putea fi atât de nepăsătoare?

— Dacă eu nu voi fi rege, nici tu nu vei fi niciodată regină, zise el.

— Nu m-am aşteptat niciodată să fiu regină, răspunse ea.

Acest răspuns îl surprinse şi mai mult.

— Nu m-am aşteptat niciodată să te desemneze pe tine, adăugă ea. De ce ar fi făcut-o? Nu eşti un conducător. Eşti un amant. Dar nu amantul *meu*.

Gareth simţi cum roşeşte.

— Nici tu nu eşti a mea, îi spuse el.

Fu rândul ei să roşească. Nu era singurul care avea un amant. Gareth avea şi el spionii săi, care-i povestiseră isprăvile ei. O

lăsase să iasă basma curată până acum – atâta timp cât își ținea gura și-l lăsa în pace.

— Nu mi-ai dat de ales, răspunse ea. Te aștepți să rămân castă pentru tot restul vieții?

— Știai cine sunt, zise el. Cu toate acestea, ai ales să te măriți cu mine. Ai ales puterea, nu dragostea. Nu te preface surprinsă.

— Căsătoria noastră a fost aranjată, spuse ea. Nu am ales nimic.

— Dar nici nu ai protestat, răspunse el.

Lui Gareth îi lipsea energia de a se certa cu ea astăzi. Era un sprijin util, o soție marionetă. Putea s-o tolereze, căci în anumite ocazii îi era de folos – atâta timp cât nu-l deranja prea tare.

Gareth privi cu un cinism absolut cum toți se întorseseră pentru a-i privi sora mai mare, condusă către altar de creatura aceea, de tatăl său. Ce nerușinare pe el – chiar avu tupeul să simuleze tristețea, ștergându-și o lacrimă în timp ce o conducea. Un actor până în ultima clipă. Dar, în ochii lui Gareth, era doar un nătărău care-și dădea importanță. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că tatăl său putea fi cu adevărat trist că-și mărită fiica, pe care, la urma urmelor, o arunca lupilor din clanul McCloud. Gareth simțea același dispreț și pentru Luanda, care părea a se bucura de toate acestea. Părea a nu-i păsa de loc că era măritată în familia unor oameni inferiori. Și ea, de asemenea, umbla după putere. Cu sânge rece. Calculată. În privința asta, dintre toți frații, ea îi semăna cel mai mult.

În unele privințe se putea asocia cu ea, deși nu-și purtaseră niciodată prea multă afecțiune unul celuilalt.

Gareth trecu de pe un picior pe altul, nerăbdător, așteptând ca totul să se termine. Suferi pe toată durata ceremoniei, cu Argon dând binecuvântările, recitând vrăjile, îndeplinind ritualurile. Totul era o mascaradă care-l îngrețoșa. Era doar unirea a două familii din motive politice. De ce nu puteau să spună lucrurilor pe nume?

Destul de repede, slavă Domnului, se termină. Mulțimea ovațională îndelung când cei doi se sărutară. Un corn mare sună și ordinea perfectă a nunții se transformă într-un haos controlat.

Întreaga familie regală făcu drumul înapoi pe alee, îndreptându-se către sala în care se dădea petrecerea.

Chiar și Gareth, cât era de cinic, fu impresionat de privelişte; tatăl său nu se zgârcise de data aceasta. În faţa lor se întindeau tot felul de mese, bănci, butoaie de vin, un şir nesfârşit de porci, oi şi miei puşi la frigare.

Înapoia acestora, se făceau deja pregătirile pentru evenimentul principal: jocurile. Se pregăteau ţintele pentru azvârlirea pietrelor, pentru aruncarea sulițelor, pentru tirul cu arcul – şi, în centrul tuturor, culoarul pentru turnir. Mulţimile se înghesuiau deja în jurul acestuia.

Mulţimea se distribuise deja, în funcţie de cavaleri, de ambele părţi. Pentru familia MacGil, primul care intră, desigur, era Kendrick, călare pe calul său şi împodobit în armură, urmat de zeci de cavaleri de argint. Dar abia când sosi Erec, cu un pas în urma celorlalţi, pe calul său alb, mulţimea amuţi de admiraţie. Atrăgea atenţia ca un magnet; chiar şi Helena se aplecă să-l privească, iar Gareth observă că, la fel ca toate celelalte femei, şi ea îl dorea.

— Are aproape vârsta alegerii, dar nu e căsătorit. Orice femeie din regat s-ar căsători cu el. De ce nu alege pe niciuna dintre noi?

— Dar ţie ce-ţi pasă? întrebă Gareth, simţindu-se gelos fără să vrea. Ar fi vrut şi el să fie acolo, armură, călare, luptând în turnir pentru renumele tatălui său. Dar nu era un războinic. Şi toţi ştiau asta.

Helena îl ignoră cu o fluturare dispreţuitoare din mână.

— Tu nu eşti bărbat, zise ea, în bătaie de joc. Nu înţelegi aceste lucruri.

Gareth roşi. Ar fi vrut s-o înveţe minte, dar nu era momentul acum. În schimb, o însoţi când se aşeză în tribună cu ceilalţi pentru a urmări festivităţile zilei. Ziua asta mergea din rău în şi mai rău, iar Gareth deja simţea un gol în stomac. Va fi o zi foarte lungă, o zi de nesfârşite înfruntări cavalereşti, cu fast şi preţiozitate. Cu bărbaţi rănindu-se sau omorându-se unul pe altul. O zi din care era complet exclus. O zi reprezentând tot ce detesta el.

Şi stând acolo, medita. Îşi dorea în secret ca festivităţile să degenereze într-o bătălie adevărată, să curgă râuri de sânge sub ochii săi, ca tot ce era bun în acest loc să fie distrus, făcut ţăndări.

Într-o bună zi va face tot ce va dori. Într-o zi va fi rege.

Într-o zi.

CAPITOLUL OPT

Thor făcea tot ce putea pentru a ține pasul cu scutierul lui Erec, grăbindu-se să-l ajungă, în timp ce acesta își croia drum prin mulțime. Se simțea ca într-un carusel de când păși în arenă, încât cu greu putea să-și dea seama ce se întâmpla în jurul său. Încă tremura pe dinăuntru, abia putea să creadă că fusese acceptat în Legiune și că fusese numit al doilea scutier al lui Erec.

— Ți-am spus, băiete, ține pasul! se răsti Feithgold.

Lui Thor nu-i plăcea să i se spună „băiete", mai ales că scutierul era doar cu câțiva ani mai în vârstă. Feithgold țâșni afară din mulțime, de parcă ar fi încercat să-l piardă pe Thor.

— Întotdeauna e atât de aglomerat pe-aici? strigă Thor, încercând să-l ajungă din urmă.

— Bineînțeles că nu! strigă înapoi Feithgold. Astăzi nu este numai solstițiul de vară, ziua cea mai lungă din an, este și ziua pe care regele a ales-o pentru nunta fiicei sale – și singura zi din istorie când ne-am deschis porțile pentru cei din clanul McCloud. Locul acesta n-a fost niciodată atât de ticsit ca acum. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Nu mă așteptam la asta! Mă tem că vom întârzia! spuse el, repezit, grăbindu-se prin mulțime.

— Unde mergem? întrebă Thor.

— Mergem să facem ceea ce face orice bun scutier: să ne ajutăm cavalerul să se pregătească!

— Pentru ce să se pregătească? insistă Thor, abia mai putând să respire. Cu fiecare clipă, se făcea tot mai cald și își șterse sudoarea de pe frunte.

— Turnirul regal!

Ajunseră, în sfârșit, la marginea mulțimii și se opriră în fața uneia dintre gărzile regale, care-l recunoscu pe Feithgold și făcu semn celorlalți să-i lase să treacă.

Se strecurară pe sub o frânghie și ajunseră într-un loc în care mulțimea nu avea acces. Lui Thor îi venea greu să creadă; acolo, aproape, se aflau culoarele pentru turnir. Înapoia corzilor se

aflau mulțimi de spectatori și în sus și-n jos, pe culoarele prăfuite, stăteau cai de luptă uriași – cei mai mari din câți văzuse vreodată Thor – încălecați de cavaleri în tot felul de armuri. Amestecați printre cavalerii de argint, se aflau cavaleri din toate colțurile celor două regate, din toate provinciile, unii în armuri negre, alții în albe, purtând coifuri și arme de toate formele și mărimile. Se părea că întreaga lume se adunase pe culoarele acestui turnir.

Unele competiții începuseră deja, iar cavaleri din locuri de care Thor nu auzise se atacau reciproc, în zăngănit de lănci și scuturi, întotdeauna urmate de scurte ovații din partea mulțimii. Din apropiere, lui Thor nu-i venea să creadă ce forță și viteză aveau caii, ce sunet făceau armele. Era o artă mortală.

— Nu prea seamănă a fi un sport! îi spuse Thor lui Feithgold, în timp ce-l urma de-a lungul culoarelor.

— Asta pentru că nu e, îi strigă Feithgold, acoperind zăngănitul armelor. E o înfruntare serioasă, mascată sub forma unui joc. Oamenii mor aici, în fiecare zi. E o luptă. Sunt norocoși cei care scapă nevătămați. Dar sunt puțini aceia.

Thor privea cum doi cavaleri șarjau unul împotriva celuilalt și se ciocneau în plină viteză.

Se auzi un scârțâit îngrozitor de metal pe metal, apoi unul dintre ei zbură de pe cal și ateriză pe spate, la numai câțiva pași de Thor.

Mulțimea suspină adânc. Cavalerul nu se mișca și Thor văzu că avea o bucată dintr-un mâner de lemn înfiptă în coaste, străpungându-i armura. Cavalerul strigă de durere și sângele îi țâșni din gură. Câțiva scutieri sosiră alergând să-l îngrijească, târându-l afară din teren. Cavalerul învingător defila încet, ridicându-și lancea în aclamațiile mulțimii.

Thor era uimit. Nu-și imaginase că aceste înfruntări sunt atât de periculoase.

— Ceea ce tocmai au făcut acei băieți – este treaba ta acum, zise Feithgold. Acum ești scutier. Mai exact, al doilea scutier.

Se opri și veni aproape – atât de aproape încât Thor îi putea simți respirația urât mirositoare.

— Și nu uita. Eu sunt sub comanda lui Erec. Iar tu ești sub

comanda mea. Treaba ta este să mă ajuți. Înțelegi?

Thor dădu aprobator din cap, încercând să rețină totul. Își imaginase atât de diferit totul și încă nu știa exact ce-l putea aștepta. Simțea cât de amenințat era Feithgold de prezența sa și simțea că-și făcuse încă un dușman.

— Nu am intenția de a mă amesteca în treburile tale de scutier al lui Erec, zise Thor.

Feithgold lăsă să-i scape un râset scurt, batjocoritor.

— Nu te-ai putea amesteca, băiete, nici dac-ai încerca. Pur și simplu, nu-mi sta în cale și fă ce îți spun.

Cu aceasta, Feithgold îi întoarse spatele și se grăbi pe căile întortocheate din spatele corzilor. Thor se strădui să se țină după el și curând se află într-un labirint de grajduri. Merse de-a lungul unui coridor îngust, plin de cai de luptă tropotind țanțoș în preajma lui și de scutieri care se îndreptau grăbit către ei. Feithgold o luă când la dreapta, când la stânga, oprindu-se în cele din urmă în fața unui cal uriaș, magnific. Thor trebui să-și tragă sufletul. Nu-i venea să creadă că o ființă atât de mare și frumoasă exista, nemaivorbind de faptul că putea fi închisă în spatele unui gard.

Părea a fi gata de război.

— Warkfin, zise Feithgold. Calul lui Erec. Sau unul dintre ei – cel pe care-l preferă pentru turniruri. Nu e o bestie ușor de îmblânzit. Dar Erec a reușit. Deschide poarta, ordonă Feithgold.

Thor se uită la el, zăpăcit, apoi privi din nou spre poartă, încercând să-și dea seama cum se deschide. Făcu un pas înainte, trase un cârlig dintre stinghii și nu se întâmplă nimic. Trase mai tare, până îl clinti, și deschise încet poarta de lemn.

În momentul în care făcu asta, Warkfin necheză, se cambră și lovi cu copita lemnul, atingând în treacăt vârful degetului lui Thor. De durere, Thor își trase înapoi mâna.

Feithgold râse.

— De-asta te-am pus s-o deschizi. S-o faci mai repede data viitoare, băiete. Warkfin nu așteaptă pe nimeni. Mai ales pe tine.

Thor se înfurie; Feithgold îl călca deja pe nervi și nu prea se credea în stare să-l suporte.

Deschise repede porțile de lemn, de data aceasta ferindu-se

din calea picioarelor nimicitoare ale calului.

— Să-l aduc afară? întrebă Thor cu emoţie, nedorind de fapt să apuce hăţurile, în timp ce Warkfin lovea cu copita şi se mişca încoace şi încolo.

— Desigur, nu, zise Feithgold. Aceasta-i treaba mea. Treaba ta este să-l hrăneşti, când îţi spun eu s-o faci. Şi să râneşti după el.

Feithgold apucă hăţurile lui Warkfin şi începu să-l conducă printre grajduri. Thor înghiţi în sec, urmărindu-l cu privirea. Alta era iniţierea pe care-o aşteptase. Ştia că trebuia să înceapă cu ceva, dar asta era umilitor. Îşi imaginase război şi glorie şi bătălii, instrucţie şi competiţie cu băieţi de vârsta lui. Nu se văzuse niciodată un servitor în devenire. Începu să se întrebe dacă luase decizia corectă.

Părăsiră, în cele din urmă, grajdurile întunecate şi ieşiră în lumina strălucitoare a zilei, înapoi pe culoarele de turnir. Thor îşi miji ochii din cauza schimbării şi fu pentru o clipă copleşit de miile de oameni aclamând cavalerii ce se izbeau zgomotos unul în celălalt. Nu auzise niciodată un asemenea zăngănit de metal, iar pământul se cutremura sub mersul greoi al cailor.

Pretutindeni în jur erau zeci de cavaleri cu scutierii lor, pregătindu-se. Scutierii lustruiau armurile cavalerilor, le ungeau armele, controlau şeile şi curelele şi verificau de două ori armele cavalerilor, în timp ce aceştia încălecau pe armăsarii lor şi aşteptau să le fie anunţate numele.

— Elmalkin! strigă un crainic.

Un cavaler dintr-o provincie de care Thor nu auzise, un individ masiv în armură roşie, ieşi în galop pe poartă. Thor se întoarse şi îi sări din cale în ultima clipă. Cavalerul şarjă pe culoarul îngust şi lancea sa mătură scutul adversarului. Armele zăngăniră, lancea celuilalt cavaler lovi, iar Elmalkin zbură înapoi, aterizând pe spate. Mulţimea aclamă.

Elmalkin se adună imediat, totuşi, sări în picioare, se răsuci şi întinse mâna către scutierul său, care stătea lângă Thor.

— Ghioaga mea! strigă cavalerul.

Scutierul de lângă Thor se repezi şi apucă o ghioagă din rastelul cu arme şi o rupse la fugă spre centrul coridorului.

Alergă către Elmalkin, dar celălalt cavaler făcuse deja un tur și ataca din nou. Chiar înainte ca scutierul să ajungă să pună ghioaga în mâna stăpânului său, celălalt cavaler căzu ca un fulger asupra lor. Scutierul nu reușise să ajungă la Elmalkin la timp. Celălalt cavaler își coborî lancea și – în timp ce făcu aceasta, lancea lovi lateral capul scutierului. Scutierul, clătinându-se de la lovitură, se roti repede și căzu la pământ, cu fața în jos.

Nu se mai mișca. Thor putea vedea cum i se scurge sângele din cap, chiar de aici, înroșind praful.

Thor înghiți în sec.

— Nu e o priveliște frumoasă, nu-i așa?

Thor se întoarse și-l văzu pe Feithgold stând lângă el, ațintindu-l cu privirea.

— Călește-te, băiete. Aici este o luptă. Iar noi suntem chiar în mijlocul ei.

Mulțimea se liniști deodată, în timp ce culoarul principal pentru turnir se deschise. Thor putea simți așteptarea în aer, căci toate celelalte turniruri se opriră în așteptarea acestuia. Dintr-o parte se ivi Kendrick, călare, cu lancea în mână. Din partea cealaltă, cu fața la el, ieși un cavaler purtând armura specifică celor din clanul McCloud.

— MacGil contra McCloud, îi șopti Feithgold lui Thor. Suntem în război de o mie de ani. Și mă îndoiesc că această confruntare îi va pune capăt.

Fiecare cavaler își coborî vizorul, un corn sună și, cu un strigăt, cei doi porniră atacul unul împotriva celuilalt.

Thor fu uimit la ce viteză ajunseră înainte de a se izbi, câteva clipe mai târziu, cu un zăngănit atât de puternic încât Thor își acoperi urechile cu palmele. Mulțimea suspină, în timp ce ambii călăreți căzdeau de pe cai.

Dar fiecare sări în picioare, își aruncară coifurile, în timp ce scutierii alergau spre ei, pentru a le înmâna săbiile scurte. Cei doi cavaleri își încrucișară săbiile cu toate puterile. Thor îl privea fascinat pe Kendrick rotindu-se și lovind: era o frumusețe. Dar McCloud era și el un luptător bun. Se mișcau înainte și înapoi, fiecare obosindu-l pe celălalt, fără ca vreunul dintre ei să dea

înapoi.

În cele din urmă, săbiile li se întâlniră într-o ciocnire atât de puternică, încât le zburară amândurora din mână. Scutierii lor ieșiră alergând, cu ghioagele în mâini, dar în timp ce Kendrick se întinse după ghioagă, scutierul lui McCloud alergă înapoia acestuia și-l lovi în spate cu propria sa armă, iar lovitura îl culcă la pământ, în exclamațiile îngrozite ale mulțimii.

Cavalerul McCloud își scoase sabia, făcu un pas înainte și o îndreptă spre gâtul lui Kendrick, țintuindu-l la pământ. Kendrick nu mai avea de ales.

— Mă recunosc învins! strigă el.

Se auzi un strigăt victorios dinspre cei din clanul McCloud-și un strigăt de furie dinspre cei din clanul MacGil.

— A trișat! strigau cei din clanul MacGil.

— A trișat! A trișat! răsună un cor de strigăte furioase.

Mulțimea devenea tot mai furioasă și curând se auzi un asemenea cor de proteste, încât mulțimea începu să se împrăștie și cele două tabere – MacGil și McCloud – începură să se apropie una de alta.

— Asta nu e bine, îi spuse Feithgold lui Thor, în timp ce stăteau deoparte, privind.

Câteva clipe mai târziu, mulțimea izbucni; se împărțeau lovituri și totul se transformă într-o încăierare generală. Era haos.

Bărbații se roteau sălbatic, înșfăcându-se unii pe alții de plete și trântindu-se reciproc la pământ.

Mulțimea creștea și încăierarea amenința să se transforme într-un război total.

Un corn răsună și gărzi din ambele părți mărșăluiră înăuntru, reușind să despartă mulțimea. Din nou se auzi cornul, mai tare, și se făcu liniște când regele MacGil se ridică de pe tron.

— Nu vor fi încăierări astăzi! bubui vocea sa regească. Nu în această zi de sărbătoare! Și nu la curtea mea!

Încet, mulțimea se calmă.

— Dacă doriți o confruntare între cele două mari clanuri ale noastre, aceasta va fi decisă de un singur luptător, un campion, ales de fiecare dintre părți.

MacGil se uită la regele McCloud care stătea pe partea opusă, așezat în mijlocul oamenilor săi.

— De acord? strigă MacGil.

McCloud se ridică solemn.

— De acord! răspunse el.

Mulțimea ovațională de ambele părți.

— Alege-ți cel mai bun om! strigă MacGil.

— Am făcut-o deja, zise McCloud.

Dinspre clanul McCloud apăru un cavaler nemaipomenit, cel mai mare om pe care-l văzuse Thor vreodată, călare pe calul său. Arăta ca un bolovan, îndesat tot, cu o barbă lungă, părând permanent încruntat.

Thor simți mișcare în spatele său și, chiar lângă el, apăru Erec, încălecă pe Warkfin și înaintă. Thor înghiți în sec. Îi venea greu să creadă că toate acestea se întâmplau în prezența lui. Se umflă de mândrie pentru Erec.

Apoi fu copleșit de neliniște, căci înțelese că era la datorie. La urma urmelor, era scutier, iar cavalerul său se pregătea de luptă.

— Ce facem? îl întrebă în grabă pe Feithgold.

— Stai în spate și fă ce îți spun, răspunse acesta.

Erec înaintă pe culoarul de luptă și cei doi cavaleri se opriră, înfruntându-se, cu caii bătând din copite într-o așteptare tensionată. Inima lui Thor bătea să-i spargă pieptul, în timp ce aștepta și privea.

Un corn sună și cei doi cavaleri porniră unul spre altul.

Frumusețea și grația lui Warkfin i se păreau incredibile lui Thor – era ca și cum ar fi privit un pește sărind din mare. Celălalt cavaler era uriaș, dar Erec era un luptător grațios și elegant. Își tăia drum prin aer, cu capul plecat, cu armura de argint unduind, mai strălucitoare decât toate armurile pe care pusese vreodată ochii.

Când cei doi bărbați se întâlniră, Erec ținti perfect cu lancea și se lăsă pe-o parte. Reuși să-l lovească pe adversar în centrul scutului și evită, în același timp, lovitura acestuia.

Muntele de om se rostogoli înapoi, la pământ. Aterizâ ca un bolovan.

Susținătorii lui MacGil ovaționară, în timp ce Erec trecu

călare, dădu un ocol și se întoarse de unde plecase. Își ridică vizorul și ținu vârful lăncii la gâtul adversarului său.

— Dă-te bătut! îi strigă Erec.

Cavalerul scuipă.

— Niciodată!

Apoi cavalerul băgă mâna într-o tolbă ascunsă, pe care-o avea la brâu, scoase o mână de praf și, înainte ca Erec să poată reacționa, i-l aruncă în ochi.

Surprins, Erec își duse mâinile la ochi, lăsând să-i cadă lancea și căzând de pe cal.

Susținătorii lui MacGil huiduiră și șuieră și strigă de indignare când Erec căzu, strângând din pleoape.

Fără a pierde vremea, cavalerul se grăbi și-i puse genunchiul în coaste.

Erec se rostogoli într-o parte, iar cavalerul apucă o stâncă uriașă, o ridică și se pregăti s-o arunce în jos, în capul lui Erec.

— NU! țipă Thor, făcând un pas înainte, incapabil să se stăpânească.

Thor privi cu groază cum cavalerul lăsă să-i cadă stânca. În ultimul moment, Erec reuși cumva să se rostogolească din calea acesteia. Stânca se îngropă adânc în pământ, exact acolo unde fusese capul lui Erec.

Thor era uimit de îndemânarea lui Erec. Era deja în picioare, înfruntându-l pe acest luptător necinstit.

— Săbii scurte! strigară regii.

Feithgold se roti brusc și se uită la Thor, cu ochii mari.

— Dă-mi-le! strigă el.

Inima lui Thor bătu puternic de spaimă. Se răsuci, căutând rastelul cu armele lui Erec, uitându-se disperat după sabie. În fața lui se afla un șir amețitor de arme. Întinse mâna, apucă o sabie și o puse în palma lui Feithgold.

— Băiat prost! Asta-i o sabie medie! strigă Feithgold.

Lui Thor i se uscă gâtul; simțea că tot regatul se holbează la el. Vederea îi era încețoșată de neliniște în timp ce intră în panică, neștiind ce sabie să aleagă. De-abia se putea concentra.

Feithgold făcu un pas înainte, îl dădu pe Thor la o parte și luă el însuși sabia scurtă. Apoi se năpusti pe culoarul de luptă.

Thor îl privi plecând, simțindu-se nefolositor, oribil. Încercă să-și imagineze că ar fi fost chiar el cel care alerga acolo, în fața tuturor acestor oameni și i se înmuiară genunchii. Scutierul celuilalt ajunsese primul, iar Erec trebui să sară din calea cavalerului, care se năpusti spre el, ratându-l cu puțin. În cele din urmă, Feithgold ajunse la Erec și-i puse sabia scurtă în mână. Cum făcu asta, cavalerul îl atacă pe Erec. Dar Erec era prea abil. Așteptă până în ultima clipă, apoi făcu o manevră de eschivă.

În ciuda acestui lucru, cavalerul continuă să atace și intră drept în Feithgold, care stătea, spre ghinionul său, exact în locul în care tocmai stătuse Erec. Cavalerul, plin de furie că-i scăpase Erec, își continuă atacul și-l înșfăcă pe Feithgold cu ambele mâini de păr, trăgându-i un cap puternic în față.

Se auzi cum îi crăpă osul și sângele țâșni din nasul lui Feithgold, care se prăbuși moale la pământ.

Thor stătea acolo, cu gura căscată, în stare de șoc. Nu-i venea să creadă. Nici mulțimii, care huiduia și șuiera.

Erec se roti cu sabia sa, aproape lovindu-și adversarul și cei doi se înfruntară din nou.

Thor înțelese brusc: el era singurul scutier al lui Erec acum. Înghiți cu noduri. Ce ar trebui să facă? Nu era pregătit pentru asta. Și întreg regatul privea.

Cei doi cavaleri se atacau reciproc cu brutalitate, dând lovitură după lovitură. Clar, cavalerul McCloud era mult mai puternic decât Erec – dar Erec era luptătorul mai bun, mai rapid și mai agil. Se roteau, loveau și se eschivau, dar niciunul nu era în stare să obțină un avantaj.

În cele din urmă, regele MacGil se ridică.

— Sulițe lungi! strigă el.

Inima lui Thor bătea puternic. Știa că e vorba de el: era la datorie.

Se răsuci și privi în rastel, luând arma care i se păru cea mai potrivită. În timp ce apucă mânerul de piele al acesteia, se rugă să fi ales corect.

Năvăli pe culoar și simți mii de ochi ațintiți asupră-i. Alerga și alerga cât îl țineau puterile, dorindu-și să ajungă la Erec cât mai

repede cu putință și să-i pună în sfârșit sulița în mână. Fu mândru să observe că ajunsese primul.

Erec luă sulița și se răsuci, pregătit să-l înfrunte pe celălalt cavaler. Fiind un războinic onorabil, Erec așteptă până când celălalt cavaler se înarmă, înainte de a ataca. Thor se dădu grăbit la o parte din calea bărbaților, nevoind să repete greșeala lui Feithgold. Și în timp ce făcu aceasta, târî și trupul moale al lui Feithgold din calea primejdiei.

În timp ce privea, Thor simți că ceva nu era în regulă. Adversarul lui Erec își luase sulița, o ridică drept în sus, apoi începu s-o coboare într-o mișcare ciudată. Pe când făcea asta, Thor simți că se concentrează mai mult ca niciodată. Intuise că ceva nu era bine. Privirea i se ațintи asupra vârfului suliței cavalerului din clanul McCloud și, uitându-se cu atenție, observă că era liber. Cavalerul era pe cale să arunce vârful suliței sale ca pe un cuțit.

În timp ce cavalerul își îndreptă în jos sulița, vârful i se desprinse și zbură prin aer, învârtindu-se și îndreptându-se drept spre inima lui Erec. În câteva secunde, Erec ar fi fost mort – nu avea cum să reacționeze la timp. După cum arăta lama sa zimțată, părea a putea străpunge armura.

În acel moment, Thor își simți întregul trup încălzindu-se. Simțea furnicături – era aceeași senzație pe care-o simțise când se luptase cu syboldul, în Pădurea Întunecată. Întreaga sa lume încetini. Putea să vadă vârful învârtindu-se în mișcare lentă, era capabil să simtă o energie, o căldură crescând în el – una pe care nu știa că o are.

Făcu un pas înainte și se simți mai puternic decât vârful de suliță. În mintea sa, voia s-o oprească. Îi ceru să se oprească. Nu voia să-l vadă pe Erec rănit. Mai ales, nu în acest fel.

— NU! strigă Thor.

Făcu un alt pas și ridică mâna spre vârful de suliță. Acesta se opri și atârnă acolo, în aer, chiar înainte de a ajunge la inima lui Erec. Apoi căzu inofensiv la pământ.

Cei doi cavaleri se întoarseră amândoi și priviră la Thor – la fel făcură și cei doi regi, la fel și miile de spectatori. Îi simți pe toți cu privirile ațintite asupra lui și înțelese că tocmai asistaseră

cu toții la ceea ce făcuse. Acum știau toți că nu era normal, că avea un soi de putere, că influențase jocurile, că îl salvase pe Erec – și că schimbase soarta regatului.

Thor stătea de parcă ar fi prins rădăcini în loc, întrebându-se ce se întâmplase. Era acum sigur că nu era la fel ca toți acești oameni. Era diferit.

Dar cine era el?

CAPITOLUL NOUĂ

Thor se trezi străbătând mulțimea, însoțit de Reece, mezinul regelui și noul său camarad de instrucție. Încă de la turnir, totul era în ceață. Orice ar fi făcut acolo, indiferent ce forță ar fi folosit pentru a împiedica acel vârf de suliță să-l ucidă pe Erec, captase atenția întregului regat. Întrecerea fusese oprită după aceea, amânată de ambii regi și fusese anunțat un armistițiu. Fiecare cavaler se retrăsese în partea sa, mulțimea se risipise într-o mișcare dezordonată, iar Thor fu luat de braț de Reece și dus de acolo.

Fusese luat de acolo sub escortă regală, croindu-și drum înapoi prin mulțime, împreună cu Reece, care-l târâse de braț întregul drum. Thor încă tremura din cauza întâmplărilor zilei. Abia înțelegea ceea ce tocmai făcuse acolo și cum influențase aceasta lucrurile. Își dorise doar să fie un anonim, un simplu membru al Legiunii Regale. Nu-și dorise să fie în centrul atenției.

Mai rău, nu știa unde era condus sau dacă nu cumva urma să fie pedepsit pentru că se amestecase. Desigur, salvase viața lui Erec – dar totodată se implicase în lupta unui cavaler, ceea ce era interzis unui scutier. Nu era sigur dacă urma să fie recompensat sau mustrat.

— Cum ai făcut asta? întrebă Reece, în timp ce-l trăgea după el.

Thor îl urma orbește, încercând să înțeleagă el însuși totul. În timp ce mergea, mulțimea îl privea prostește, holbându-se la el de parcă ar fi fost o ciudățenie.

— Nu știu, răspunse Thor sincer. Eu am vrut doar să-l ajut și... s-a întâmplat.

Reece clătină din cap.

— I-ai salvat viața lui Erec. Înțelegi asta? Este cavalerul nostru cel mai renumit. Și tu l-ai salvat.

În timp ce răsucea cuvintele lui Reece în minte, Thor se simțea bine, simțea un val de ușurare.

Îl plăcuse pe Reece din clipa în care îl întâlnise; avea un efect

liniștitor, știind întotdeauna ce să spună. În timp ce cugeta la aceasta, își dădu seama că, la urma urmei, s-ar putea să nu fie pedepsit. Poate că, într-un fel, îl vor privi ca pe un erou.

— N-am încercat să fac nimic, zise Thor. Am vrut doar să trăiască. A fost doar... firesc. N-a fost mare lucru.

— N-a fost mare lucru? repetă Reece. Eu n-aș fi putut s-o fac. Niciunul dintre noi n-ar fi putut.

Dădură colțul și Thor văzu castelul regelui întinzându-se înaintea lor, ridicându-se până la cer. Arăta grandios. Oștenii regelui stăteau în poziție de drepți, aliniați de-a lungul drumului pietruit ce ducea peste podul mobil, ținând mulțimea la respect. Se dădură la o parte pentru a-i lăsa pe Reece și Thor să treacă.

Cei doi își urmară drumul, flancați de oșteni, până la imensele uși arcuite, prinse-n piroane de fier. Patru oșteni le deschiseră și se dădură la o parte, luând poziție de drepți. Lui Thor nu-i venea să creadă că era tratat astfel; se simțea de parcă ar fi fost un membru al familiei regale.

În timp ce intrau în castel, cu ușile închizându-se înapoia lor, Thor privea uimit în jur: interiorul era imens, cu ziduri înalte de piatră, groase de treizeci de centimetri, și camere mari, spațioase. În fața ochilor săi, roiau sute de membri ai curții regale, plimbându-se de colo, colo, într-o agitație continuă. Se putea simți rumoarea și entuziasmul în aer, iar toate privirile se întoarseră spre el când intră. Era copleșit de atenția lor.

Se înghesuiau cu toții aproape, părând a-l fixa pe Thor cu privirea, în timp ce acesta mergea cu Reece de-a lungul coridoarelor castelului. Nu mai văzuse niciodată atât de mulți oameni îmbrăcați atât de frumos. Văzu zeci de fete, de toate vârstele, îmbrăcate în costume elegante, braț la braț, șoptindu-și lucruri și hlizindu-se la el. Era intimidat. Nu-și dădea seama dacă îl plăceau sau făceau haz pe seama lui. Nu era obișnuit să fie în centrul atenției-cu atât mai puțin într-o curte regală – și nu prea știa cum să se poarte.

— De ce râd de mine? îl întrebă el pe Reece.

Reece se întoarse și chicoti.

— Nu râd de tine, zise el. Au început să te placă. Ești faimos.

— Faimos? întrebă el, uimit. Ce vrei să spui? Abia am ajuns

aici.

Reece râse și-l strânse cu mâna de umăr. În mod clar, Thor îl amuza.

— La Curtea Regală, veștile se răspândesc mai repede decât ți-ai putea imagina. Și un nou-venit ca tine – ei bine, asta nu se întâmplă în fiecare zi.

— Unde mergem? întrebă el, înțelegând că era condus undeva.

— Tatăl meu vrea să te cunoască, în timp ce o luară pe un nou coridor.

Thor înghiți în sec.

— Tatăl tău? Adică... Regele? Deodată, se simți agitat. De ce ar dori să mă vadă? Ești sigur?

Reece râse.

— Sunt sigur. Nu mai fi atât de agitat. E doar tatăl meu.

— Doar tatăl tău?" zise Thor, cu neîncredere. „E Regele.

— Nu-i chiar atât de rău. Am senzația că va fi o întrevedere fericită. La urma urmei, i-ai salvat viața lui Erec.

Thor înghiți cu greu, având palmele transpirate, în timp ce o altă ușă largă se deschise și intrară într-o sală mare. Privi în sus, cu admirație, la tavanul arcuit, bogat decorat, care se înălța deasupra. Pereții erau acoperiți cu vitralii și, deși părea greu de crezut, în această sală se înghesuiau și mai mulți oameni. Trebuie că erau aproape o mie, iar sala era într-adevăr ticsită. Mese de banchet se întindeau în întreaga încăpere, cât cuprindeai cu ochii, iar oamenii stăteau pe bănci nesfârșit de lungi, ospătându-se. Între acestea, se afla un culoar îngust, acoperit de un covor lung, roșu, care ducea spre platforma pe care se afla tronul regal. Mulțimea se dădea în lături, în timp ce Reece și Thor mergeau de-a lungul covorului, îndreptându-se către rege.

— Unde crezi că-l duci? se auzi o voce ostilă, nazală.

Thor își ridică privirea și văzu un bărbat aplecându-se spre el, nu cu mult mai în vârstă, îmbrăcat în veșminte regale, în mod clar un prinț, tăindu-le cale și privindu-i încruntat.

— E ordinul tatei, răspunse repede Reece. Mai bine dă-te la o parte din drum, dacă nu vrei să-l încalci.

Prinţul rămase pe loc, încruntându-se, arătându-se dezgustat în timp ce-l examina pe Thor. Thor nu-l plăcu deloc. Avea ceva ce nu-i inspira încredere, cu trăsăturile sale subţiri şi lipsite de bunăvoinţă şi cu ochi săgetători.

— Această sală nu e pentru oameni de rând, răspunse prinţul. Ar trebui să laşi lepădătura asta afară, de unde-a venit.

Thor simţi că i se strânse inima. Era limpede că omul acesta îl ura şi nu ştia de ce.

— Să-i spun tatei că ai zis asta? se apără Reece, rămânând pe poziţie.

Cu ranchiună, prinţul se întoarse şi se îndepărtă în grabă.

— Cine era? întrebă Thor, în timp ce îşi continuau drumul.

— Nu-l lua în seamă, răspunse Reece. E doar fratele meu mai mare – sau unul dintre ei. Gareth. Cel mai în vârstă. Ei bine, nu chiar cel mai în vârstă. Cel mai în vârstă dintre fiii legitimi. Kendrick, pe care l-ai întâlnit pe câmpul de luptă – el e de fapt cel mai în vârstă.

— De ce mă urăşte Gareth? Nici măcar nu-l cunosc.

— Nu te îngrijora, nu-şi păstrează ura doar pentru tine. Urăşte pe toată lumea. Şi vede o ameninţare în oricine se apropie de familie. Nu-l lua în seamă. E doar un oarecare.

În timp ce continuau să meargă, Thor i se simţea tot mai recunoscător lui Reece care, începuse să înţeleagă, îi devenise un prieten adevărat.

— De ce mi-ai luat apărarea? întrebă Thor, curios.

Reece ridică din umeri.

— Mi s-a ordonat să te duc în faţa tatălui meu. În afară de asta, eşti partenerul meu de instrucţie. Şi a trecut mult timp de când a pătruns aici cineva de vârsta mea pe care să-l consider vrednic de asta.

— Dar ce mă face vrednic?

— Spiritul de luptător. Nu poate fi simulat.

În timp ce-şi urmau drumul spre rege de-a lungul culoarului, Thor simţea că-l cunoştea dintotdeauna – era ciudat, dar, într-un fel, i se părea că Reece era fratele său adevărat. Nu avusese un frate – unul adevărat – şi îi era bine.

— Ceilalţi fraţi ai mei nu sunt ca el, nu te îngrijora, zise

Reece, în vreme ce mulțimea se înghesuia în jurul lor, încercând să-l vadă mai bine pe Thor. Fratele meu Kendrick, pe care l-ai întâlnit, e cel mai bun dintre toți. E fratele meu vitreg, dar îl consider fratele meu bun, chiar mai mult decât pe Gareth. Kendrick e ca un al doilea tată pentru mine. Și va fi și pentru tine, sunt sigur. Ar face orice pentru mine – sau pentru oricine. Din familia regală, el este cel mai iubit de popor. E o mare pierdere că nu i se permite să devină rege.

— Ai spus frați. Mai ai și alții? întrebă Thor.

Reece inspiră adânc.

— Mai am unul, da. Nu suntem foarte apropiați. Godfrey. Din păcate, își irosește zilele prin taverne, cu oamenii de rând. Nu e un luptător. Nici nu-l interesează să fie – nu-l interesează nimic, de fapt. Cu excepția berii și a femeilor.

Deodată se opriră, căci o fată le tăie calea. Thor rămase pe loc, încremenit. Probabil cu vreo doi ani mai mare decât el, îl privea cu ochii ei albaștri, migdalați, cu tenul perfect și părul lung, de culoarea căpșunei. Era îmbrăcată într-o rochie albă de satin, tivită cu dantelă, iar ochii îi străluceau, dansând de bucurie și neastâmpăr. Îl privi drept în ochi, subjugându-l complet. N-ar fi putut să se miște nici dacă ar fi dorit. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

Zâmbi, arătându-și dinții strălucitor de albi – și, de parcă n-ar fi fost deja subjugat, zâmbetul ei îl țintui acolo, înflăcărându-i inima numaidecât. Nu se simțise niciodată atât de plin de viață.

Thor stătea în fața ei, incapabil să vorbească. Incapabil să respire. Era prima oară în viață când se simțea astfel.

— Nu ai de gând să mă prezinți? îl întrebă fata pe Reece. Vocea ei ajunse la Thor – mai dulce chiar decât înfățișarea.

Reece oftă.

— Aceasta este sora mea, zise el cu un zâmbet. Gwen, acesta este Thor. Thor, ea e Gwen.

Gwen făcu o reverență.

— Încântată de cunoștință, zise ea, zâmbind.

Thor stătea acolo, împietrit. În cele din urmă, Gwen chicoti.

— Nu atât de multe cuvinte, te rog, zise ea, râzând.

Thor simți că roșește; își drese glasul.

— Îmi... îmi... pare... rău, zise el. Eu sunt Thor.

Gwen chicoti.

— Asta știam deja, zise ea. Se întoarse spre fratele ei. Vai, Reece, prietenul tău are un fel de a se exprima numai al său.

— Tata vrea să-l cunoască, zise el, nerăbdător. Vom întârzia.

Thor voia să vorbească cu ea, să-i spună cât era de frumoasă, cât de fericit era s-o întâlnească, cât de recunoscător era că se oprise. Dar rămăsese fără cuvinte. Nu mai fusese atât de emoționat în viața lui. Așa încât tot ce reuși să spună fu:

— Mulțumesc.

Gwen chicoti și apoi râse de-a binelea.

— Pentru ce îmi mulțumești? întrebă ea. Ochii îi străluceau. Îi plăcea stânjeneala lui.

— Hm... Nu știu, murmură el.

Gwen râse și mai tare, iar Thor se simți stânjenit.

Reece îl împinse cu cotul, îndemnându-l înainte și cei doi continuară să meargă. După câțiva pași, Thor privi înapoi, peste umăr. Gwen se afla încă acolo, privindu-l și ea.

Thor își simți inima bătând puternic. Ar fi vrut să-i vorbească, să afle totul despre ea. Era extrem de rușinat că nu știuse ce să-i spună. Dar, în satul lui mic, nu avusese niciodată de-a face cu fetele, de fapt – și cu siguranță niciodată cu una atât de frumoasă. Nu fusese niciodată învățat întocmai ce să spună, cum să se poarte.

— Vorbește mult, zise Reece, în timp ce se apropiau de rege. Nu lua aminte la ea.

— Care-i e numele? întrebă Thor.

Reece îi aruncă o privire amuzată.

— Tocmai ți l-a spus! zise el, râzând.

— Îmi pare rău... am... hm... am uitat, zise Thor, stânjenit.

— Gwendolyn. Dar toată lumea îi spune Gwen.

Gwendolyn. Thor își repetă numele ei în minte. Gwendolyn. *Gwen.* Nu voia să-l uite. Voia să-l păstreze în gând. Se întrebă dacă va avea norocul să o vadă din nou. Probabil că nu, pentru că era un om de rând. Acest gând îl îndureră.

Mulțimea devenea tot mai tăcută, iar Thor se uită și văzu că erau acum aproape de rege. Regele MacGil era așezat pe tron,

înveșmântat în mantia sa regală de purpură, purtând-și coroana și arătând impunător.

Reece îngenunche înaintea lui și mulțimea tăcu. Thor făcu la fel. O tăcere deplină se lăsă în încăpere.

Regele își drese glasul, cu un zgomot adânc, puternic. Când vorbi, vocea lui vui în întreaga sală.

— Thorgrin din Ținuturile Joase ale Provinciei Sudice din Regatul de Apus, începu el.

Îți dai seama că astăzi te-ai amestecat într-un turnir regal?

Thor își simți gâtul uscat. Nu prea știa ce să răspundă; începutul nu era tocmai bun. Se întrebă dacă urma să fie pedepsit.

— Îmi pare rău, Majestate, spuse el, în cele din urmă. N-am vrut să o fac.

MacGil se aplecă și ridică o sprânceană.

— N-ai vrut să o faci? Zici că n-ai vrut să-i salvezi viața lui Erec?

Thor era tulburat. Înțelegea că tocmai înrăutățise lucrurile.

— Nu, Majestate. N-am vrut...

— Deci recunoști că te-ai amestecat?

Thor își simți din nou inima bătând. Ce-ar fi putut să răspundă?

— Îmi pare rău, Majestate. Cred că am vrut numai... să-l ajut.

— Voiai să-l ajuți? explodă MacGil, apoi se lăsă pe spate și râse în hohote.

— Voiai să-l ajuți! Pe Erec! Cel mai măreț și mai faimos cavaler al nostru!

Încăperea se cutremură de hohote, iar Thor își simți fața arzând, o dată în plus în acea zi.

Oare nu putea face nimic cum trebuie aici?

— Ridică-te și vino mai aproape, băiete, ordonă MacGil.

În timp ce se ridică și se apropie, Thor observă surprins că regele îi zâmbea, studiindu-l.

— Văd noblețe pe chipul tău. Nu ești un băiat obișnuit. Nu, nu ești deloc obișnuit...

MacGil își drese glasul.

— Erec este cel mai îndrăgit cavaler al nostru. Ceea ce ai

făcut tu astăzi este important. Important pentru noi toţi. Ca răsplată, începând de azi, vei face parte din familia mea, bucurându-te de acelaşi respect şi de aceleaşi onoruri care se cuvin oricăruia dintre fiii mei.

Regele se lăsă pe spate şi tună:

— Să se ştie asta!

Întreaga sală răsună de ovaţii şi tropăieli.

Thor privi în jur, tulburat, neputând să înţeleagă ce i se întâmpla. Să facă parte din familia regelui. Nici nu îndrăznise să viseze la asta. Tot ce-şi dorise era să fie acceptat, să i se dea un loc în Legiune. Şi acum, asta. Era atât de copleşit de recunoştinţă, de bucurie, încât nu prea ştia ce să facă.

Înainte să poată răspunde, încăperea se umplu brusc de cântece, de dans şi de voie bună, oamenii serbând pretutindeni în jurul său. Era o nebunie. Îşi ridică privirea spre rege şi văzu dragostea din ochii acestuia, admiraţia şi acceptarea. Nu simţise niciodată dragostea de tată până atunci. Şi acum, iată-l aici, îndrăgit nu doar de un simplu om, ci de însuşi Regele. Într-o singură zi, lumea sa se schimbase. Se ruga doar ca totul să fie aievea.

*

Gwendolyn îşi croia drum prin mulţime, dorind să-l mai vadă o dată pe Thor, înainte ca acesta să plece de la curtea regală. *Thor.* Cu gândul la el, inima îi bătea mai repede şi nu se putea opri să-i repete numele în minte. Nu reuşise să nu se mai gândească la el din clipa în care îl întâlnise. Era mai tânăr decât ea, dar nu cu mai mult de un an sau doi – şi, în afară de asta, avea un aer care-l făcea să pară mai în vârstă, mai matur decât alţii, mai înţelept. Din momentul în care-l văzuse, i se păruse că-l cunoaşte deja. Zâmbi în sinea ei, amintindu-şi cum îl întâlnise şi cât de tulburat fusese. Văzuse în privirile lui că simţea şi el la fel.

Desigur, nici măcar nu-l cunoştea. Dar văzuse ce făcuse la turnir şi văzuse cât îl îndrăgise fratele ei mai mic. Îl urmărise încă de atunci, simţind că avea ceva special, că era diferit de

ceilalți.

Întâlnirea cu el îi confirmase acest lucru. Era diferit de toți cei de la Curtea regală, de toți cei născuți și crescuți aici. Era ca o gură de aer proaspăt. Era un străin. Un om de rând. Dar, ciudat, cu o ținută regală. Ca și cum ar fi fost foarte mândru de ceea ce era.

Gwen își croi drum spre marginea balconului și se uită în jos. Dedesubt, se întindea curtea regală și reuși să-l mai vadă o dată pe Thor în timp ce era condus afară, alături de Reece. Se îndreptau, desigur, spre tabăra Legiunii, să participe la instrucție cu ceilalți băieți. Simți o împunsătură de regret, întrebându-se și plănuind deja cum să facă să-l vadă din nou.

Gwen trebuia să știe mai multe despre el. Trebuia să afle. Pentru asta, trebuia să vorbească cu singura femeie care știa totul despre oricine și orice se întâmpla în regatul ei: mama sa.

Gwen se întoarse și își croi drum înapoi prin mulțime, cotind pe coridoarele dosnice ale castelului, pe care le știa pe de rost. Capul i se învârtea. Fusese o zi amețitoare. Mai întâi, întâlnirea de dimineață cu tatăl său, vestea șocantă că voia să-i conducă regatul. Fusese complet nepregătită, nu se așteptase niciodată la asta. Nici acum nu putea să înțeleagă. Cum ar putea ea să conducă vreodată un regat? Alungă acest gând, sperând că acea zi nu va sosi niciodată. La urma urmei, tatăl său era sănătos și puternic, și, mai mult decât orice, tot ce-și dorea ea era ca el să trăiască. Să fie acolo cu ea. Să fie fericit.

Dar nu-și putea alunga întâlnirea din minte. Undeva acolo, ascunsă, se afla promisiunea că într-o zi, oricând va veni ziua aceea, *ea* va fi următoarea. Ea îi va moșteni tronul. Nu vreunul dintre frații săi. Ci ea. Gândul o îngrozea; îi dădea totodată un sentiment de importanță, de încredere, cum nu mai avusese vreodată. El o credea cea mai potrivită să conducă regatul – *pe ea* – cea mai înțeleaptă dintre ei toți. Se întrebă de ce.

De asemenea, în anumite privințe, asta o îngrijora. Presupunea că va stârni multe resentimente și invidie – ea, o fată, să fie aleasă să domnească. Deja putea simți invidia lui Gareth. Și asta o speria. Știa că fratele ei mai mare era grozav de viclean și absolut neiertător. Nu s-ar fi dat în lături de la nimic

pentru a obține ce dorea, iar ea ura gândul de a fi în vizorul acestuia. Încercase să-i vorbească după întâlnire, dar nu voise nici măcar s-o privească.

Gwen coborî în fugă scara în spirale, cu pașii răsunând pe treptele de piatră. O luă pe un alt coridor, trecu prin capela din spate, printr-o altă ușă, pe lângă câteva gărzi și intră în camerele private ale castelului. Trebuia să vorbească cu mama ei, pe care o știa odihnindu-se acolo. Regina suporta cu greu aceste lungi evenimente sociale – îi plăcea să se strecoare în camerele ei private și să se odihnească cât mai des cu putință.

Gwen trecu pe lângă o altă gardă, o luă pe un alt coridor, iar în cele din urmă se opri în fața ușii camerei în care mama ei își ținea garderoba. Tocmai voia să o deschidă, dar se opri. Înapoia ușii, auzi voci înfundate, pe ton ridicat și simți că ceva nu era în regulă. Era mama ei, certându-se. Ascultă cu atenție și auzi vocea tatălui său. Se certau. De ce oare?

Gwen știa că nu ar trebui să asculte – dar nu se putu stăpâni. Întinse mâna și deschise încet ușa grea de stejar, apucând-o de inelul de fier. O crăpă puțin și ascultă.

— Nu va sta la mine în casă, spuse cu asprime mama sa.

— Te grăbești să judeci, când nu știi toată povestea.

— Știu povestea, îl repezi ea. Destul cu asta.

Gwen auzi vocea veninoasă a mamei sale și fu luată prin surprindere. Rareori își auzise părinții certându-se – doar de câteva ori în viața ei – și nu își auzise niciodată mama atât de supărată. Nu putea înțelege de ce.

— Va sta în cazarmă cu ceilalți băieți. Nu vreau să-l văd sub acoperișul meu. Înțelegi? insistă ea.

— Castelul e mare, pufni el. Nici nu i se va observa prezența.

— Nu-mi pasă dacă va fi observată sau nu. Nu-l vreau aici. E problema ta. Tu ai ales să-l aduci aici.

— Nici tu nu ești complet lipsită de vină, replică tatăl ei.

Auzi zgomot de pași, apoi îl văzu pe tatăl ei cum traversă cu pași apăsați camera și ieși pe cealaltă ușă, trântind-o atât de tare în urma lui încât camera se cutremură. Mama rămase singură în mijlocul camerei și începu să plângă.

Gwen se simțea îngrozitor. Nu știa ce să facă. Pe de o parte, se

gândea că ar fi fost mai bine să plece, dar pe de altă parte nu putea suporta să-și vadă mama plângând și nu putea să o lase în starea aceea. Nu putea nici să înțeleagă, pentru nimic în lume, de ce se certaseră. Presupuse că se certau din cauza lui Thor. Dar de ce? De ce i-ar păsa mamei ei? Zeci de oameni locuiau în castel.

Pur și simplu, Gwen nu se putea hotărî să plece, lăsându-și mama în acea stare. Trebuia s-o liniștească. Întinse mâna și deschise ușa încet.

Ușa scârțâi, iar mama ei se răsuci, prinsă cu garda jos. Își privi fiica, încruntându-se.

— Nu știi să bați? spuse ea cu asprime.

Gwen putu să observe cât era de supărată și se simți îngrozitor.

— Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă Gwen, apropiindu-se încetișor de ea. Nu vreau să mă bag, dar te-am auzit certându-te cu tata.

— Ai dreptate; n-ar trebui să te bagi, replică mama ei.

Gwen era surprinsă. Mama ei era adesea o pacoste, dar rareori se purta așa. Forța furiei ei o făcu pe Gwen să se oprească la câțiva pași distanță, ezitând.

— Era vorba despre băiatul cel nou? Thor? întrebă ea.

Mama ei se întoarse și privi într-o parte, ștergându-și o lacrimă.

— Nu înțeleg, insistă Gwen. De ce ți-ar păsa ție unde stă?

— Problemele mele nu te privesc, zise ea cu răceală, dorind în mod clar să pună capăt discuției. Ce dorești? De ce ai venit aici?

Gwen era agitată acum. Dorea ca mama ei să-i spună tot ce știa despre Thor, dar n-ar fi putut să aleagă un moment mai nepotrivit. Își drese glasul, ezitând.

— Eu... de fapt, voiam să te întreb despre el. Ce știi despre el?

Mama ei se întoarse spre ea și o privi cu ochii întredeschiși, suspicioasă.

— De ce? întrebă ea, înspăimântător de serioasă.

Gwen o simți măsurând-o din ochi, privind-o ca și cum i-ar fi citit gândurile, dându-și seama, cu neobișnuita ei intuiție, că

Gwen îl plăcea pe băiat. Încercă să-și ascundă sentimentele, dar știa că e zadarnic.

— Sunt doar curioasă, răspunse ea, fără convingere.

Brusc, regina făcu trei pași spre ea, îi apucă brațele cu brutalitate și o privi drept în ochi.

— Ascultă-mă, șuieră ea. Am să-ți spun asta o singură dată. Nu te apropia de băiatul acela. Mă auzi? Nu vreau să te apropii de el în nicio împrejurare.

Gwen era îngrozită.

— Dar de ce? E un erou.

— Nu e unul dintre noi, răspunse regina. În ciuda părerii tatălui tău. Vreau să te ții departe de el. M-ai auzit? Promite-mi. Făgăduiește-mi chiar acum.

— Nu-ți făgăduiesc nimic, zise Gwen, smulgându-și brațul din strânsoarea prea puternică a mamei.

— E un om de rând, iar tu ești o prințesă, strigă mama ei. Ești o *prințesă*. Înțelegi? Dacă te mai apropii câtuși de puțin de el, voi face să fie exilat de-aici. Înțelegi?

Gwen nu prea știa ce să răspundă. Nu-și văzuse mama niciodată așa.

— Nu-mi spune ce să fac, mamă, zise ea, în cele din urmă.

Gwen făcu tot posibilul să spună asta pe un ton curajos, dar în adâncul sufletului tremura. Venise aici dorindu-și să afle totul; acum era îngrozită. Nu înțelegea ce se întâmplă.

— Fă cum dorești, zise regina. Dar soarta lui este în mâinile tale. Nu uita asta.

Cu aceasta, regina se întoarse, ieși cu pași apăsați din cameră și trânti ușa în urma ei, lăsând-o pe Gwen singură în tăcerea răsunătoare, cu buna dispoziție spulberată. Ce putuse oare să provoace o asemenea reacție puternică din partea mamei și a tatălui său? Cine era acest băiat?

CAPITOLUL ZECE

MacGil stătea în sala de banchete, veghind asupra supușilor săi, așezat la un capăt al mesei, iar regele McCloud, la celălalt, cu sute de oameni din ambele clanuri între ei. Tensiunea dintre cele două clanuri slăbi după turnir, iar petrecerea de nuntă continuă ore în șir. Așa cum bănuise MacGil, bărbații aveau nevoie doar de vin și carne – și de femei – pentru a uita neînțelegerile dintre ei. Acum se amestecaseră toți la aceeași masă, ca niște tovarăși de arme. De fapt, cercetându-i, MacGil nu-și mai putea da seama că erau din două clanuri diferite.

MacGil se simți răzbunat; planul său măiestrit funcționa până la urmă. Deja cele două clanuri păreau mai apropiate. Reușise ceea ce nu putuse să facă un lung șir de regi MacGil până la el: să unifice cele două părți ale Inelului, să-i facă, dacă nu prieteni, atunci cel puțin vecini pașnici. Fiica sa, Luanda, era braț la braț cu proaspătul ei soț, prințul McCloud și părea bucuroasă. Sentimentul de vinovăție i se atenuă. Poate că o îndepărtase – dar, cel puțin, îi dăduse un regat.

MacGil își aminti toate pregătirile care precedaseră acest eveniment, rememoră lungile zile de dispută cu consilierii săi. Pentru pregătirea acestei căsătorii, trecuse peste sfaturile tuturor consilierilor săi. Nu era o pace ușoară și, în timp, cei din clanul McCloud se vor liniști în partea lor de regat, de dincolo de Ținuturile Înalte, nunta această va fi de mult uitată, dar, într-o zi, vor fi din nou nemulțumiți. Nu era naiv. Dar acum, cel puțin, exista o legătură de sânge între clanuri – și, mai ales când se va naște un copil, aceasta nu va putea fi prea ușor de ignorat. Iar dacă copilul acela va fi sănătos și va ajunge într-o zi să domnească, un copil născut din ambele părți ale Inelului, atunci poate, într-o zi, Inelul s-ar putea reîntregi, Ținuturile Înalte n-ar mai fi o frontieră disputată și țara ar putea să prospere sub o singură domnie. Acesta era visul său. Nu pentru sine, ci pentru urmași. La urma urmei, Inelul trebuie să rămână puternic, trebuie să rămână unit, pentru a proteja Canionul și pentru a respinge hoardele din lumea de dincolo. Cât timp cele două

clanuri rămâneau divizate, puterea lor de a ține piept restului lumii era slăbită.

— Un toast, strigă MacGil și se ridică.

Se făcu liniște la masă și sute de oameni se ridicară, înălțând cupele.

— Să bem pentru nunta primului meu născut! Pentru uniunea dintre cele două clanuri, MacGil și McCloud! Pentru pace în întreg Inelul!

— URA, URA! se auzi un cor de strigăte. Toată lumea bău și sala se umplu din nou de zarva râsetelor și a ospățului.

MacGil se așeză din nou și cercetă sala, căutându-și copiii. Godfrey se afla, desigur, acolo, bând cu ambele mâini, între două fete, înconjurat de prietenii săi ticăloși. Acesta era probabil singurul eveniment regal la care participa de bunăvoie. Iată-l și pe Gareth, stând lângă iubitul său, Firth, care-i șoptea ceva la ureche; MacGil putu să-și dea seama din ochii săi pătrunzători și neliniștiți că punea ceva la cale. Gândul acesta făcu să i se întoarcă stomacul pe dos și își îndepărtă privirea. Acolo, în partea cealaltă a sălii, se afla mezinul său, Reece, ospătându-se la masa scutierilor, alături de băiatul cel nou, Thor. Thor îi era deja ca un fiu și era încântat că mezinul său se împrietenise atât de repede cu el.

Scrută chipurile tuturor pentru a-și găsi fiica cea mică, Gwendolyn și, în cele din urmă, o găsi, stând într-o parte, înconjurată de slujnicele ei, chicotind. Îi urmări privirea și observă că se uita la Thor. O examină îndelung și înțelese că era topită după el. Nu se așteptase la asta și nu era foarte sigur ce era de făcut. Simțea probleme acolo. Mai ales din partea soției sale.

— Lucrurile nu sunt ceea ce par, se auzi o voce.

MacGil se întoarse și-l văzu pe Argon stând alături de el, uitându-se la cele două clanuri care se ospătau împreună.

— Ce spui de toate acestea? întrebă MacGil. Va fi pace între cele două regate?

— Pacea nu e niciodată stabilă, zise Argon. Vine și pleacă precum mareele. Ceea ce ai în fața ochilor este doar o poleială. Îi vezi una dintre fețe. Încerci să pui capăt unei rivalități vechi. Dar

sunt sute de ani de vărsare de sânge. Sufletele strigă după răzbunare. Care nu poate fi potolită cu o singură căsătorie.

— Ce vrei să spui? întrebă MacGil, luând încă o înghițitură de vin și simțindu-se neliniștit, așa cum se simțea adesea în preajma lui Argon.

Argon se întoarse și îl privi cu atâta intensitate, încât stârni o teamă subită în sufletul lui MacGil.

— Va fi război. Cei din clanul McCloud vor ataca. Pregătește-te. Toți oaspeții pe care-i vezi acum în fața ta se vor strădui în curând să-ți ucidă familia.

MacGil înghiți cu noduri.

— Am luat o decizie greșită s-o mărit cu unul dintre ei?

Argon rămase tăcut pentru o vreme, apoi spuse:

— Nu neapărat.

Argon privea în altă parte și MacGil înțelese că nu mai voia să vorbească despre asta. Avea un milion de întrebări la care ar fi dorit răspuns, dar știa că vrăjitorul nu va răspunde la ele până nu va fi pregătit. În schimb, se uită la ochii lui Argon, urmărindu-le privirea până la Gwendolyn, apoi la Thor.

— Îi vezi împreună? întrebă MacGil, curios brusc să știe.

— Poate, răspunse Argon. Încă nu s-a hotărât totul.

— Vorbești în șarade.

Argon ridică din umeri și își mută privirea, iar MacGil își dădu seama că nu va mai scoate nimic de la el.

— Ai văzut ce s-a întâmplat astăzi pe câmpul de luptă? insistă MacGil. Cu băiatul?

— Am văzut înainte să se întâmple, răspunse Argon.

— Și ce spui despre asta? Care-i sursa puterii băiatului? El este ca tine?

Argon se întoarse și se uită fix în ochii lui MacGil, din nou cu o intensitate care aproape că-l făcu să-și ferească privirea.

— E mult mai puternic decât mine.

MacGil îl privi și el uimit. Nu-l auzise vreodată pe Argon vorbind așa.

— *Mai* puternic? Decât tine? Cum e posibil? Ești vrăjitorul regelui – nu există nimeni mai puternic decât tine în tot ținutul.

Argon ridică din umeri.

— Puterea nu vine într-o singură formă, zise el. Băiatul are puteri mai mari decât îți poți imagina. Puteri mult mai mari decât știe. Nu știe cine e sau de unde vine.

Argon se răsuci și-l ațintи cu privirea pe MacGil.

— Dar tu știi, adăugă el.

MacGil îl privi și el, mirându-se.

— Știu? întrebă el. Spune-mi. Trebuie să știu.

Argon clătină din cap.

— Ia aminte la sentimentele tale. Sunt adevărate.

— Ce se va întâmpla cu el?

— Va deveni un mare conducător. Un mare războinic. Va conduce regate în deplină legitimitate. Regate mult mai mari decât al tău. Și va fi un rege mult mai important decât tine. Acesta este destinul lui.

Pentru o clipă, MacGil se simți copleșit de invidie. Se întoarse și-l cercetă pe băiat, care râdea nevinovat cu Reece, la masa scutierilor, omul de rând, străinul slăbuț, cel mai tânăr din grup. Nu-și imagina cum ar fi fost posibil. Privindu-l acum, abia dacă părea vrednic de a se alătura Legiunii. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva Argon nu se înșela.

Dar Argon nu se înșelase niciodată și niciodată nu spusese ceva neîntemeiat.

— De ce îmi spui asta? întrebă MacGil.

Argon se întoarse și-l țintui cu privirea.

— Pentru că e vremea să-l pregătești. Băiatul trebuie să fie instruit. Trebuie să primească ce e mai bun din toate. E responsabilitatea ta.

— A mea? Și tatăl lui?

— Ce-i cu el? întrebă Argon.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Thor deschise ochii dezorientat, întrebându-se unde se află. Zăcea întins pe podea, pe o grămadă de paie, cu fața într-o parte, cu brațele deasupra capului. Își înălță capul, ștergându-și balele de la gură și imediat simți un junghi de durere înapoia ochilor. Era cea mai cumplită durere de cap din viața lui. Își aminti noaptea de dinainte, ospățul regal, băutura, prima înghițitură de bere. Camera se învârtea. Gâtul îi era uscat și, în acel moment, jură că nu va mai bea niciodată.

Thor privi în jur, încercând să se orienteze în baraca întunecoasă. Peste tot erau trupuri culcate pe grămezi de paie, iar încăperea răsuna de sforăieli; o luă în direcție opusă și-l văzu pe Reece, la doar câțiva pași, leșinat de asemenea. Abia atunci înțelese că se afla în tabără. În tabăra Legiunii. Pretutindeni în jur se aflau băieți de vârsta sa, cam cinzeci la număr.

Thor și-l aminti pe Reece arătându-i drumul, dimineața târziu, și prăbușindu-se pe o grămadă de paie. Lumina dimineții se revărsa înăuntru prin ferestrele deschise și Thor înțelese curând că deocamdată era singurul treaz. Privi în jos și văzu că dormise îmbrăcat și ridică brațul, trecându-și mâna prin părul unsuros. Ar fi dat orice pentru ocazia de a se îmbăia – deși nu știa unde. Și ar fi făcut orice pentru o carafă cu apă. Stomacul îi chiorăia – avea nevoie de mâncare.

Totul era atât de nou pentru el. Abia dacă știa unde se află, unde-l va duce viața în continuare, care era programul zilnic în Legiunea Regală. Dar era fericit. Fusese o noapte năucitoare, una dintre cele mai frumoase din viața sa. Găsise un prieten adevărat în Reece și o surprinsese pe Gwendolyn privindu-l o dată sau de două ori. Încercase să-i vorbească, dar de câte ori se apropia îi dispărea curajul. Simți o undă de regret, gândindu-se la asta. Fuseseră prea mulți oameni în jur. Dacă ar fi fost doar ei doi, și-ar fi recăpătat curajul. Oare va exista un alt prilej?

Înainte ca Thor să-și sfârșească gândul, se auzi o bătaie bruscă în ușile de lemn și, o clipă mai târziu, acestea se deschiseră cu zgomot, lăsând lumina să intre.

— În picioare, scutieri! se auzi un strigăt.

O duzină de membri ai Cavalerilor de Argint mărşălui înăuntru, cu zalele zornăind, lovind pereţii de lemn cu bastoane de metal. Zgomotul era asurzitor şi peste tot în jur ceilalţi băieţi săriră în picioare.

În fruntea grupului se afla un oştean cu o înfăţişare deosebit de aprigă, pe care Thor îl mai văzuse în arenă, cu o zi înainte, cel îndesat, chel, cu cicatricea pe nas, despre care Reece îi spusese că se numeşte Kolk.

Păru a se uita încruntat drept la Thor şi îl arătă cu degetul.

— Tu de-acolo, băiete! strigă el. Am spus să te ridici!

Thor era zăpăcit. Era deja în picioare.

— Dar sunt deja în picioare, sire, răspunse el.

Kolk făcu un pas înainte şi-i trase lui Thor un dos de palmă peste faţă. Thor înlemni de indignare, căci toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

— Să nu mai răspunzi obraznic superiorului tău vreodată! îl mustră Kolk.

Înainte ca Thor să răspundă, bărbaţii trecură mai departe, străbătând încăperea, ridicând pe rând băieţii în picioare, lovindu-i cu piciorul în coaste pe cei care se ridicau prea încet.

— Nu te îngrijora, se auzi o voce liniştitoare.

Se întoarse şi-l văzu pe Reece stând acolo.

— Nu e pentru tine personal. E felul lor. Felul lor de a ne supune.

— Dar cu tine nu au făcut-o, zise Thor.

— Desigur, nu mă vor atinge, datorită tatălui meu. Dar nici nu vor fi chiar politicoşi. Vor să ne modeleze, asta-i tot. Cred că aşa ne vor face mai duri. Nu le acorda multă atenţie.

Băieţii fură toţi scoşi din barăci, iar Thor şi Reece se alăturară acestora. Când păşiră afară, lumina puternică a soarelui îl lovi pe Thor, iar el îşi închise ochii pe jumătate şi ridică mâinile. Brusc, fu copleşit de un val de greaţă, se întoarse, se aplecă şi vomită.

Putu auzi de peste tot râsul înfundat al băieţilor. Una dintre gărzi îl împinse şi Thor se împletici înainte, în linie cu ceilalţi, ştergându-se la gură. Thor nu se simţise niciodată atât de rău.

Lângă el, Reece zâmbi.

— Grea noapte, nu-i așa? îl întrebă pe Thor, rânjind larg și dându-i un cot în coaste. Ți-am spus să te oprești după a doua cupă.

Lui Thor îi fu greață când lumina îi străpunse ochii; i se părea mai intensă ca niciodată. Ziua era deja fierbinte și putea simți cum picăturile de sudoare i se formează sub platoșa de piele.

Thor încercă să-și aducă aminte avertismentul lui Reece din seara precedentă – dar nu reuși pentru nimic în lume.

— Nu-mi amintesc niciun astfel de sfat, replică Thor.

Reece rânji și mai larg.

— Exact. Asta pentru că nu mă ascultai.

Reece râdea pe înfundate.

— Și acele încercări stângace de a vorbi cu sora mea, adăugă el. A fost cu adevărat jalnic. Nu cred că am mai văzut un băiat atât de speriat de o fată în viața mea.

Thor se înroși, în vreme ce încerca să-și amintească. Dar nu putea. Totul era neclar pentru el.

— N-am vrut să te supăr, zise Thor. Cu sora ta.

— N-ai cum să mă superi. Dacă ar fi să te aleagă, aș fi încântat.

Cei doi mărșăluiră mai repede, căci grupul o luă peste un deal. Soarele părea a deveni tot mai puternic cu fiecare pas.

— Dar trebuie să te previn: toți tinerii din împărăție aspiră la mâna ei. Șansele să te aleagă pe tine... Ei bine, să spunem că sunt slabe.

În timp ce mărșăluiau și mai repede peste dealurile verzi ale Curții Regale, Thor se simți liniștit. Se simțea acceptat de Reece. Era uimitor, dar continua să simtă că Reece era ca un frate mai bun decât avusese vreodată. Pe când mergeau, Thor își observă frații adevărați, mărșăluind prin apropiere. Unul dintre ei se întoarse și se încruntă la el, apoi îl împinse pe celălalt frate, care se uită înapoi cu un zâmbet batjocoritor. Clătinară amândoi din cap și își văzură de drum. Nu avea nici măcar o vorbă bună să-i spună lui Thor. Dar nici nu se așteptase la altceva.

— Alinierea, Legiune! Acum!

Thor își înălță privirea și văzu câțiva din mulțimea de cavaleri de argint din jur împingându-i pe toți cincizeci într-o coloană

strânsă, pe două rânduri. Un bărbat se ivi din spate și-l lovi pe băiatul din fața lui Thor cu un baston de bambus, trosnindu-l puternic pe spinare; băiatul strigă și se alinie mai bine. Curând, mărșăluiau constant, pe două rânduri îngrijite, prin domeniul regal.

— Când mărșăluiți în luptă, mărșăluiți ca unul! răcni Kolk, plimbându-se în sus și-n jos, pe margini. Asta nu-i curtea mamei voastre. Mărșăluiți la război!

Thor mărșăluia continuu lângă Reece, asudând în soare, întrebându-se încotro erau conduși. Stomacul i se întorcea pe dos de la bere și se întreba când va lua micul dejun, când va primi ceva de băut. Se blestemă, încă o dată, pentru că băuse cu o noapte înainte.

Dup ce merseră în sus și-n jos pe dealuri, trecând pe sub o poartă arcuită de piatră, ajunseră în cele din urmă pe câmpurile din împrejurimi. Trecură pe sub o altă poartă de piatră și intrară într-un fel de amfiteatru. Terenul de instrucție al Legiunii.

Înaintea lor se aflau tot felul de ținte pentru aruncarea cu sulița, trasul cu arcul și azvârlirea pietrelor, precum și grămezi de paie pe care să își exerseze mânuirea sabiei. Când le văzu, inima lui Thor bătu mai repede. Voia să ajungă acolo, să folosească armele, să se antreneze.

Dar în timp ce Thor se îndrepta către zona de instrucție, fu deodată înghiontit din spate, și împreună cu un mic grup de cinci băieți, mai toți de aceeași vârstă cu el, fu împins afară din rând. Se trezi separat de Reece și condus în cealaltă parte a terenului.

— Credeai că vei face instrucție astăzi? întrebă Kolk batjocoritor, în timp ce se îndepărtau de ceilalți și de ținte. Astăzi te ocupi de cai.

Thor își ridică ochii și văzu încotro se îndreptau: de cealaltă parte a câmpului, câțiva cai se ridicau pe picioarele dinapoi. Kolk își coborî privirea spre el cu un zâmbet răutăcios.

— Câtă vreme ceilalți vor arunca sulițele și vor mânui săbiile, tu vei avea astăzi grijă de cai și vei râni după ei. Trebuie să începem de undeva. Bine ai venit în Legiune!

Thor se întristă. Nu așa își imaginase el lucrurile.

— Te crezi deosebit, băiete? întrebă Kolk, mergând alături de el și apropiindu-i-se de față. Thor simți că încerca să-l demoralizeze. Faptul că regele și fiul său te simpatizează nu înseamnă nimic pentru mine. Ești sub comanda *mea* acum. M-ai înțeles? Nu-mi pasă ce scamatorii ai făcut pe terenul de turnir. Ești doar un băiețel ca oricare altul. M-ai înțeles?

Thor înghiți în sec. Se afla acolo pentru o instrucție lungă și grea.

Pentru a înrăutăți lucrurile, imediat ce Kolk se îndepărtă pentru a tortura pe altcineva, băiatul din fața lui Thor, un puști scurt și îndesat, cu nasul turtit, se întoarse și îi rânji batjocoritor.

— Locul tău nu-i aici, zise el. Ai intrat prin înșelătorie aici. Nu ai fost selectat. Nu ești unul de-ai noștri. Nu de-adevăratelea. Niciunul dintre noi nu te place.

Băiatul de lângă el se întoarse și el și îi zâmbi batjocoritor.

— Vom face tot ce putem pentru a ne asigura că renunți, zise el. E mai ușor să intri aici decât *să rămâi*.

Thor dădu înapoi în fața urii lor. Nu-i venea să creadă că-și făcuse deja atâția dușmani și nu înțelegea ce făcuse să merite asta. Tot ce-și dorise vreodată fusese să se alăture Legiunii.

— De ce nu vă vedeți voi de treabă, se auzi o voce.

Thor trase cu ochiul și văzu un băiat înalt, slăbănog, roșcat, cu pistrui pe față și ochi mici, verzi, care îi luă partea. Și voi doi vă aflați tot aici, dând la lopată alături de noi ceilalți, adăugă el. Nu sunteți nici voi atât de deosebiți. Mergeți și luați-vă de altcineva.

— Vezi-ți de treaba ta, lacheule, ripostă unul dintre băieți, sau vei avea și tu de-a face cu noi.

— Încearcă numai, îl repezi roșcatul.

— Veți vorbi când vă spun eu să o faceți, strigă Kolk la unul dintre băieți, izbindu-l tare cu palma în vârful capului. Din fericire, cei doi băieți din fața lui Thor făcură stânga-mprejur.

Thor nu prea știa ce să spună; ajunse lângă roșcat, fiindu-i recunoscător.

— Mulțumesc, zise Thor.

Roșcatul se întoarse și-i zâmbi.

— Numele meu e O'Connor. Ți-aș strânge mâna, dar m-ar

pocni dacă aș face-o. Așa că ia asta drept o strângere de mână invizibilă.

Zâmbi larg, iar Thor îl plăcu pe loc.

— Nu-i lua în seamă, adăugă el. Sunt doar speriați. Așa cum suntem toți. Niciunul dintre noi n-a prea știut pentru ce se înrolează.

Curând, grupul lor ajunse la marginea terenului și Thor numără șase cai care săreau și se ridicau pe picioarele dinapoi.

— Prindeți frâiele! ordonă Kolk. Țineți-le ferm și plimbați caii în jurul arenei până se potolesc. Acum!

Thor făcu un pas înainte să prindă frâiele unuia dintre cai, dar, cum făcu aceasta, calul dădu înapoi și se cabră, aproape lovindu-l cu copita. Speriat, Thor se trase poticnindu-se înapoi, iar ceilalți din grup izbucniră în râs. Kolk îl izbi cu putere înapoia capului, iar lui Thor îi veni să se-ntoarcă și să-l lovească la rândul său.

— Faci parte din Legiune acum. Nu dai înapoi niciodată. Din fața nimănui. Nici om, nici fiară. Acum, prinde frâiele alea!

Thor se îmbărbătă, înaintă și prinse frâiele calului care se cabra. Reuși să reziste o vreme, în timp ce calul se smucea și trăgea, apoi începu să-l conducă în jurul câmpului larg și prăfuit, intrând în rând cu ceilalți. Calul său se smucea, împotrivindu-i-se, dar Thor îl smuci și el, nerenunțând așa de ușor.

— Merge mai bine, aud.

Thor se întoarse și-l văzu pe O'Connor ivindu-se lângă el, zâmbind.

— Vor să ne demoralizeze, știi?

Deodată, calul lui Thor se opri. Oricât trăgea el de frâie, nu voia să se clintească. Apoi, Thor mirosi ceva îngrozitor; ieșea mai mult bălegar din calul acela decât crezuse că este posibil. Nu părea a se mai opri.

Thor simți o lopată mică în mână și, uitându-se în jur, îl zări pe Kolk lângă el, zâmbind.

— Curăță tot! porunci el.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Gareth stătea în piața aglomerată, purtând mantie, în ciuda soarelui de amiază, transpirând sub ea și încercând să treacă neobservat. Întotdeauna încercase să evite această parte a Curții Regale, aceste alei aglomerate care duhneau a gloată și a oameni de rând. Pretutindeni în jurul său erau oameni care se tocmeau, făceau comerț, încercând fiecare să profite de celălalt. Gareth stătea la colțul unei tarabe, ținându-și capul plecat și prefăcându-se interesat de fructele unui negustor. La doar câțiva pași, stătea Firth, la capătul aleii întunecate, făcând ceea ce voiseră să facă venind aici.

Gareth trăgea cu urechea la conversație, stând cu spatele, pentru a nu fi văzut. Firth îi vorbise despre un bărbat, un ticălos care putea să-i vândă un flacon cu otravă. Gareth voia ceva puternic, ceva sigur. Nu-și putea asuma niciun risc. La urma urmelor, în joc era chiar viața sa.

Nu era tocmai un lucru pe care să-l fi putut cere spițerului din partea locului. Îi încredințase lui Firth această sarcină, care-i dăduse raportul după ce testase piața neagră. După multe ezitări, Firth îl condusese în fața acestui individ neîngrijit, cu care vorbea acum pe furiș, la capătul aleii. Gareth insistase să vină și el pentru negocierea finală, să se asigure că nu era înșelat și că nu i se dă o poțiune falsă. În plus, nu era complet sigur de priceperea lui Firth. În anumite probleme, trebuia să-și poarte singur de grijă.

Îl așteptaseră pe omul acesta o jumătate de oră, iar Gareth, înghiontit din toate părțile în piața aglomerată, se ruga să nu fie recunoscut. Chiar dacă ar fi fost, își spuse, câtă vreme stătea cu spatele la alee, și dacă l-ar fi cunoscut cineva, putea pur și simplu să plece și nimeni n-ar fi făcut legătura.

— Unde e flaconul? îl întrebă Firth pe cretin, la doar câțiva pași distanță.

Gareth se întoarse un pic, atent să își țină chipul ascuns, și se uita pe furiș, de sub gluga mantiei sale. În fața lui Firth se afla un om cu o căutătură rea, murdar, cam prea slab, cu obrajii

supți și ochii mari, negri. Semăna oarecum cu un șobolan. Se uita la Firth fără să clipească.

— Unde sunt banii? răspunse el.

Gareth spera ca Firth să se descurce bine de data aceasta; de obicei, reușea cumva să încurce lucrurile.

— Îți voi da banii când îmi vei dai flaconul. Firth rămase pe poziție.

Bine, își spuse Gareth, impresionat.

După un lung moment de tăcere, se auzi:

— Dă-mi jumătate din bani acum și îți voi spune unde e flaconul.

— Unde e? repetă Firth, ridicând tonul, surprins. Ai spus că-l voi primi.

— Am spus că-l vei primi, adevărat. N-am spus că o să-l aduc eu. Mă iei drept nebun? Sunt iscoade peste tot. Nu știu ce intenționezi să faci, dar bănuiesc că nu e un lucru oarecare. În definitiv, pentru ce altceva ai cumpăra un flacon de otravă?

Firth tăcu și Gareth își dădu seama că fusese luat prin surprindere.

În cele din urmă, Gareth auzi deslușit zornăitul monedelor, se uită pe furiș și văzu aurul regal curgând din punga lui Firth în palma bărbatului.

Gareth așteptă câteva secunde care-i părură o veșnicie, tot mai îngrijorat că fuseseră înșelați.

— Mergi pe drumul spre Pădurea Întunecată, răspunse bărbatul în cele din urmă. După trei mile, ia-o pe drumul care duce sus pe deal. În vârf, e o altă răscruce, iar de data asta o iei la stânga. Vei merge printr-o pădure întunecată cum n-ai mai văzut, apoi vei ajunge la un mic luminiș. Casa vrăjitoarei. Te va aștepta cu flaconul pe care-l dorești.

Gareth se uită pe ascuns de sub glugă și-l văzu pe Firth pregătindu-se să plece. Pe când făcea asta, bărbatul se întinse spre el și brusc îl prinse cu putere de cămașă.

— Banii, mârâi acesta. Nu sunt de-ajuns.

Gareth putu să vadă teama întipărindu-se pe chipul lui Firth și regretă că-l trimisese pe el pentru această treabă. Personajul acesta mizerabil îi simțise teama și acum profita. Pur și simplu,

Firth nu era făcut pentru astfel de lucruri.

— Dar ți-am dat exact cât mi-ai cerut, protestă Firth, pe un ton prea înalt. Părea efeminat. Iar asta păru a-i da bărbatului curaj.

Bărbatul rânji cu răutate.

— Acum cer mai mult.

Ochii lui Firth se deschiseră larg de teamă și nesiguranță. Apoi, brusc, Firth se întoarse spre el și-l privi drept în ochi. Gareth se feri, sperând că nu era prea târziu, sperând că nu fusese văzut. Oare cum putea Firth să fie atât de prost? Se rugă să nu-l fi dat în vileag.

În timp ce aștepta, inima lui Gareth bătea puternic. Arătă nervos cu degetul fructul, prefăcându-se interesat. Se lăsase o tăcere nesfârșită înapoia sa și Gareth își imagină toate lucrurile care ar fi putut merge prost.

Te rog, nu-l lăsa să vină încoace, se rugă Gareth în sinea sa. *Te rog. Fac orice. Voi renunța la complot.*

Simți o palmă puternică lovindu-l pe spate. Se răsuci și se uită. Ochii mari, negri, lipsiți de expresie ai cretinului priveau fix într-ai săi.

— Nu mi-ai spus că ai un tovarăș, mârâi bărbatul. Sau ești un spion?

Înainte ca Gareth să poată reacționa, bărbatul întinse mâna și-i trase gluga. Se uită bine la chipul lui Gareth și ochii i se măriră brusc de șoc.

— Prințul, se bâlbâi omul. Ce căutați aici?

O clipă mai târziu, omul își mijì ochii a înțelegere și își răspunse singur, cu un mic zâmbet satisfăcut, numaidecât punând cap la cap întregul plan. Era mult mai deștept decât sperase Gareth.

— Înțeleg, zise omul. Acest flacon era pentru Domnia Ta, nui așa? Vrei să otrăvești pe cineva, nu-i așa? Dar pe cine? Da, asta-i întrebarea...

Chipul lui Gareth fu inundat de neliniște. Omul acesta era prea isteț. Era prea târziu. Întreaga sa lume i se prăbușea în jur. Firth dăduse greș. Dacă omul acesta îl dădea pe Gareth în vileag, acesta ar fi fost condamnat la moarte.

— Poate pe tatăl Domniei Tale? întrebă omul, cu ochii sclipind a înţelegere. Desigur, asta trebuie să fie, nu-i aşa? Ai fost dat deoparte. Tatăl Domniei Tale. Scopul Domniei Tale e să-ţi ucizi tatăl.

Gareth se săturase. Fără să ezite, făcu un pas înainte, scoase un pumnal mic de sub mantie şi-l înfipse în pieptul bărbatului. Acesta icni.

Gareth nu dorea ca vreun trecător să observe ce se întâmplă, aşa că îl prinse pe bărbat de tunică şi-l trase spre el, tot mai mult, până când feţele aproape că li se atinseră, până putu să-i simtă respiraţia clocită. Cu mâna liberă, acoperi gura bărbatului, înainte ca acesta să strige. Gareth simţi sângele bărbatului scurgându-i-se în palmă, trecându-i printre degete.

Firth veni lângă el şi scoase un ţipăt îngrozit.

Gareth îl ţinu pe bărbat astfel mai bine de un minut, până când, în sfârşit, îl simţi prăbuşindu-se în braţele sale. Îl lăsă să cadă, moale, grămadă la pământ.

Gareth se răsuci în toate direcţiile, întrebându-se dacă fusese văzut; din fericire, nimeni nu întorsese capul în această piaţă aglomerată, pe această alee întunecată. Îşi scoase mantia şi o aruncă peste mormanul neînsufleţit.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, repeta Firth într-una, ca o copilă, plângând isteric şi tremurând, în timp ce se apropia de Gareth. Eşti bine? Eşti bine?

Gareth ridică mâna şi-i dădu un dos de palmă.

— Ţine-ţi gura şi pleacă de-aici, şuieră el.

Firth se întoarse şi se îndepărtă în grabă.

Gareth se pregăti să plece, apoi se opri şi se întoarse. Mai avea un lucru de făcut: se aplecă, înşfăcă sacul său cu monede din mâna mortului şi îl puse înapoi la cingătoare.

Bărbatului nu-i mai trebuia.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Gareth mergea repede pe poteca din pădure, cu Firth alături și cu gluga trasă pe cap, în ciuda căldurii. De-abia putea pricepe că se găsea acum exact în situația pe care dorise s-o evite. Acum exista un cadavru, o urmă. Cine știe cu cine vorbise bărbatul acela. Având de-a face cu un asemenea om, Firth ar fi trebuit să fie mai prudent. Acum, urma ar putea duce la Gareth.

— Îmi pare rău, zise Firth, grăbindu-se să țină pasul cu el.

Gareth îl ignoră, grăbind pasul, fierbând de furie.

— Ceea ce ai făcut a fost o prostie și o dovadă de slăbiciune, zise Gareth. Nu trebuia să te uiți deloc în direcția mea.

— N-am vrut să o fac. N-am știut ce să fac când mi-a cerut mai mulți bani.

Firth avea dreptate. Fusese o situație complicată. Bărbatul se dovedise a fi un porc egoist și lacom, care schimbase regulile jocului și meritase să moară. Gareth n-ar fi vărsat o lacrimă pentru el. Se ruga numai ca nimeni să nu fi observat crima. Ultimul lucru de care avea nevoie era o urmă. Vor fi investigații amănunțite după asasinarea tatălui său și nu-și putea permite să lase nici cea mai mică urmă care să ducă la el.

Cel puțin acum erau în Pădurea Întunecată. În ciuda soarelui de vară, aici era aproape întuneric, căci falnicii eucalipți rețineau fiecare rază de lumină. Totul se potrivea cu dispoziția sa. Gareth ura locul acesta. Își continuă drumul pe poteca șerpuită, urmând indicațiile bărbatului mort. Spera că omul spusese adevărul și că nu se vor rătăci. Totul ar fi putut fi o minciună. Sau ar fi putut fi atrași într-o capcană, spre câțiva tovarăși de-ai lui, așteptând să-i jefuiască de și mai mulți bani.

Gareth se mustră. Avusese prea multă încredere în Firth. Trebuia să se ocupe singur de toate. Așa cum făcuse întotdeauna.

— Mai bine roagă-te ca poteca asta să ne conducă la vrăjitoare, îl zeflemisi Gareth, și să aibă într-adevăr otrava.

Continuară să meargă până ajunseră la o răscruce, așa cum spusese bărbatul că se va întâmpla. Lucrurile se legau, iar

Gareth se simți oarecum ușurat. O luară la dreapta, urcară un deal și curând ajunseră din nou la o răscruce. Instrucțiunile erau corecte, iar înaintea lor se întindea, într-adevăr, cel mai întunecat petic de pădure din câte văzuse Gareth vreodată. Copacii erau incredibil de groși și de diformi.

Gareth intră în pădure și simți imediat un fior urcându-i pe șira spinării, putea simți primejdia în aer. Cu greu ar fi putut să creadă că era încă zi.

Chiar când începuse să se teamă, gândindu-se să se întoarcă din drum, poteca se termină într-un luminiș. Era luminat de singura dâră de lumină care pătrundea printre copaci. În mijlocul lui, se afla o căsuță de piatră. Casa vrăjitoarei.

Inima lui Gareth își iuți ritmul. Intrând în luminiș, privi în jur pentru a se asigura că nu-i urmărește nimeni, pentru a se asigura că nu e o capcană.

— Vezi, a spus adevărul, zise Firth, cu emoție în glas.

— Asta nu înseamnă nimic, îl mustră Gareth. Rămâi afară și stai de pază. Să bați la ușă dacă se apropie cineva. Și ține-ți gura.

Gareth nu se obosi să bată în ușa mică, arcuită, de lemn, din fața lui. În schimb, apucă mânerul de fier, deschise ușa groasă de două degete și lăsă capul în jos când intră, închizând ușa în urma sa.

Era întuneric în interiorul luminat doar de câteva lumânări, răspândite prin cameră. Era o căsuță cu o singură cameră, fără ferestre, învăluită într-o energie apăsătoare. Stătea acolo, înecat în tăcerea profundă, pregătindu-se pentru orice. Putea simți răul în jur. I se făcu pielea de găină.

Detectă o mișcare în întuneric, apoi un zgomot. O bătrână apăru, îndreptându-se șchiopătând spre el, zbârcită și cocoșată. Ridică o lumânare care lumină un chip plin de negi și riduri. Părea foarte bătrână, mai bătrână decât copacii noduroși care-i acopereau casa.

— Porți gluga chiar și în întuneric, zise ea cu un zâmbet sinistru și cu o voce sunând ca trosnetul de lemn. Intențiile tale nu sunt curate.

— Am venit după un flacon, spuse Gareth repede, încercând să pară curajos și încrezător, dar auzindu-și tremurul în glas.

Iarba călifarului. Mi s-a spus că o ai.

Se lăsă o tăcere lungă, urmată de un trosnet înfiorător.

— Întrebarea nu e dacă o am sau nu. Întrebarea e: de ce o vrei?

Inima lui Gareth bătea puternic în timp ce căuta un răspuns.

— De ce ți-ar păsa? întrebă el, în cele din urmă.

— Mă distrează să știu pe cine omori, zise ea.

— Nu e treaba ta. Ți-am adus bani.

Gareth își duse mâna la cingătoare, luă o pungă cu aur, pe lângă punga pe care o dăduse bărbatului mort și le aruncă pe amândouă pe măsuța ei mică de lemn. Zgomotul metalic al monedelor răsună în încăpere.

Se ruga ca asta s-o liniștească, ca ea să-i dea ce dorea și să poată părăsi acest loc.

Vrăjitoarea întinse un singur deget, cu o unghie lungă, curbată, ridică una dintre pungi și o cântări. Gareth își ținu respirația, sperând să nu-i ceară mai mult.

— Ar putea fi de-ajuns, ca să-mi cumperi tăcerea, zise ea.

Se întoarse și șontâcăi prin întuneric. Se auzi un sâsâit și, lângă o lumânare, Gareth o putu vedea amestecând un lichid într-un flacon mic de sticlă. Lichidul clocoti și ea îi puse flaconului un dop. În timp ce Gareth aștepta tot mai nerăbdător, timpul părea a trece tot mai încet. Un milion de griji i se învălmășeau în minte: dacă ar fi descoperit? Chiar aici, chiar acum? Dacă îi va da un flacon greșit? Dacă va povesti cuiva despre el? Oare îl recunoscuse? Nu avea cum să știe.

Gareth avea îndoieli serioase cu privire la întreaga situație. Nu-și imaginase cât de greu putea fi să asasinezi pe cineva.

După o tăcere care păru interminabilă, vrăjitoarea se întoarse. Îi dădu flaconul, atât de mic încât aproape dispăru în palma lui, și se îndepărtă de el.

— Un flacon atât de mic? întrebă el. Poate să facă treaba?

Ea zâmbi.

— Ai fi uimit să știi cât de puțin îți trebuie pentru a omorî un om.

Gareth se întoarse și se îndreptă spre ușă, când deodată simți un deget rece pe umăr. Nu înțelegea cum reușise să străbată

încăperea atât de repede, iar asta îl îngrozi. Stătu acolo, încremenit, temându-se să se-ntoarcă și să o privească.

Îl răsuci spre ea, îl trase mai aproape-emanând un miros îngrozitor – apoi, pe neașteptate, întinse ambele mâini, îl apucă de obraji și-l sărută, apăsându-și puternic buzele zbârcite peste ale sale.

Gareth fu revoltat. Era cel mai dezgustător lucru care i se întâmplase vreodată. Buzele ei erau ca ale unei șopârle, limba ei, pe care o apăsase peste a sa, ca a unei reptile. Încercă să se îndepărteze, dar ea îi ținu strâns fața, trăgându-l mai tare.

În cele din urmă, reuși să se smulgă de lângă ea. Își șterse gura cu dosul palmei, în timp ce ea se lăsă pe spate și chicoti.

— Prima dată când omori un om e cel mai greu, zise ea. Îți va fi mult mai ușor să o faci data viitoare.

*

Gareth se năpusti afară din casă, înapoi în luminiș, pentru a-l găsi pe Firth stând acolo, așteptându-l.

— Ce nu a mers bine? Ce s-a întâmplat? întrebă Firth, îngrijorat. Arăți de parcă ai fi fost înjunghiat. Ți-a făcut rău?

Gareth se opri, respirând greu, ștergându-și gura iar și iar. Nu prea știa ce să răspundă.

— Hai să plecăm de-aici, spuse el. Acum!

Pe când se pregăteau să iasă din luminiș și să intre în pădurea întunecată, soarele fu acoperit brusc de norii care se grăbeau pe cer, schimbând ziua frumoasă într-una rece și întunecată. Gareth nu mai văzuse niciodată nori atât de groși și de negri, care să apară așa de repede. Știu că, orice se întâmpla, nu era normal. Se întrebă cât de mari erau puterile vrăjitoarei, când un vânt rece se stârni în acea zi de vară și îi suflă în ceafă. Nu-și putu alunga gândul că ea îl posedase cumva cu acel sărut, că aruncase asupra lui un fel de vrajă.

— Ce s-a întâmplat acolo? insistă Firth.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Gareth. Nu vreau să mă mai gândesc la această zi niciodată.

Cei doi se grăbiră înapoi, urmară cărarea în timp ce coborau

dealul și în curând intrară pe poteca principală, care îi ducea la Curtea Regală. Tocmai când Gareth se simțea mai ușurat, pregătindu-se să uite întreaga întâmplare, auzi dintr-o dată zgomot de pași în spate. Se întoarse și văzu un grup de bărbați îndreptându-se spre ei. Nu-i venea să creadă.

Era fratele său, Godfrey. Beţivul. Venea spre ei râzând, însoțit de mizerabilul Harry și de alți doi dintre prietenii săi scandalagii. Dintre toate momentele și locurile, trebuia ca fratele său să dea peste el tocmai acum. În pădure, în mijlocul pustietății. Lui Gareth i se păru că întregul său complot fusese blestemat.

Gareth se întoarse, își trase gluga peste față și urcă de două ori mai repede, rugându-se să nu fi fost descoperit.

— Gareth? strigă o voce.

Gareth nu mai avu de ales. Încremeni în loc, își trase gluga înapoi, se întoarse și se uită la fratele său, care venea valsând vesel spre el.

— Ce cauți aici? întrebă Godfrey. Gareth deschise gura, dar o închise la loc, încurcat, negăsindu-și cuvintele.

— Am mers într-o drumeție, zise Firth, salvându-l.

— Într-o drumeție ați fost? îl batjocori unul dintre prietenii lui Godfrey pe Firth, cu o voce înaltă, feminină. Prietenii săi râseră și ei. Gareth știa că fratele său și prietenii acestuia îl judecau cu toții pentru apucăturile sale, dar nu-i prea păsa de asta. Trebuia însă să schimbe subiectul. Nu voia ca ei să-l întrebe ce făcea acolo.

— Ce faceți *voi* aici? întrebă Gareth, schimbând rolurile.

— S-a deschis o nouă tavernă în Southwood, răspunse Godfrey. Am fost s-o încercăm. Cea mai bună bere din regat. Vrei și tu? întrebă el, întinzându-i un butoiaș.

Gareth clătină repede din cap. Știa că trebuia să-l distragă și se gândi că cel mai bun mod era să schimbe subiectul, să-l certe.

— Tata ar fi furios dacă te-ar prinde băut în timpul zilei, zise Gareth. Îți sugerez să te liniștești și să te-ntorci la curte.

Stratagema ținu. Godfrey se încruntă și era evident că nu se mai gândea la Gareth, ci la tatăl său și la el însuși.

— Și de când îți pasă *ție* de dorințele tatei? replică el.

Gareth se săturase. Nu mai avea timp de pierdut cu un beţiv. Reuşise ceea ce-şi dorise, distrăgându-i atenţia, iar acum, cu un pic de noroc, nu se va gândi prea mult la motivul pentru care-l întâlnise acolo.

Gareth se întoarse şi coborî în grabă pe cărare, auzindu-le în spate, în timp ce se îndepărta, hohotele batjocoritoare. Dar nu-i mai păsa. În curând, el va fi cel care va râde la urmă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Thor era așezat la o masă de lemn, continuând să lucreze la arcul și săgețile desfăcute în bucăți. Reece stătea lângă el, împreună cu alți câțiva membri ai Legiunii. Erau cu toții aplecați asupra propriilor arme, străduindu-se să-și cioplească arcurile și să-și întindă corzile.

— Un războinic știe cum să-și strunească arcul, strigă Kolk, în timp ce se plimba încolo și-ncoace printre șirurile de băieți, aplecându-se, examinând munca fiecăruia dintre ei. Tensiunea trebuie să fie tocmai bună. Prea slabă, și săgeata nu-și va atinge ținta. Prea puternică, și ținta voastră nu va fi cea adevărată. Armele se strică în timpul luptei. Armele se strică în timpul călătoriilor. Trebuie să știți cum să le reparați din mers. Un mare luptător este totodată un fierar, un tâmplar, un cârpaci, un meșter care-și repară toate lucrurile stricate. Și nu vă cunoașteți cu adevărat arma până când nu o reparați voi înșivă.

Kolk se opri în spatele lui Thor și se aplecă peste umărul acestuia. Smulse arcul de lemn din strânsoarea lui Thor, iar coarda îi răni palma.

— Coarda nu e destul de întinsă, îl mustră el. E lăsată. Folosește o astfel de armă în luptă și vei muri cu siguranță. Și, pe lângă tine, va muri și tovarășul tău.

Kolk trânti arcul înapoi pe masa și o luă din loc; mai mulți băieți chicotiră. Thor roși când apucă din nou coarda, o întinse cât putu de tare și o înfășură în jurul crestăturii de la capătul arcului. Lucrase la asta ore în șir, după o zi obositoare de muncă și sarcini domestice.

Majoritatea recruților făceau instrucție, boxând, luptând cu sabia. Se uită afară și în depărtare își văzu frații, pe toți trei, râzând în timp ce se luptau cu săbii de lemn; ca de obicei, Thor simți că ei erau favorizați, pe când el fusese lăsat în urmă, în umbra lor. Era nedrept. Simțea tot mai tare că nu era dorit aici, ca și cum n-ar fi fost un adevărat membru al Legiunii.

— Nu fi îngrijorat, te vei obișnui cu asta, spuse, lângă el, O'Connor.

Palmele lui Thor se înroşiseră de atâtea încercări; trase înapoi coarda o ultimă dată, de data aceasta cu toată forţa sa, şi în sfârşit, spre surpriza sa, se auzi un clic. Trăgând de ea cu toată forţa, transpirând, coarda se potrivi perfect în crestătură. Se simţi tare mulţumit cu arcul său, care era acum atât de întins pe cât trebuia să fie.

Umbrele se întindeau tot mai mult, în timp ce Thor îşi ştergea fruntea cu dosul palmei şi se întreba cât timp va mai continua această situaţie. Medita la ce înseamnă să fii un războinic. În mintea sa, văzuse totul altfel. Îşi imaginase numai instrucţie, tot timpul. Presupunea însă că şi asta era tot o formă de instrucţie.

— Nici eu nu m-am înrolat pentru asta, zise O'Connor, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Thor se întoarse şi se linişti, văzând zâmbetul permanent al prietenului său.

— Vin din Provincia Nordică, zise el mai departe. Şi eu am visat să mă alătur Legiunii de când mă ştiu. Cred că mi-am imaginat o continuă înfruntare şi luptă. Nu toate aceste treburi domestice. Dar va fi mai bine. Se întâmplă doar pentru că suntem noi. E o formă de iniţiere. Pare a exista o ierarhie aici. Suntem, totodată, cei mai tineri. Nu-i văd pe cei de nouăsprezece ani făcând la fel. Şi asta nu poate dura o veşnicie. În plus, învăţăm să facem ceva folositor.

Un corn sună. Thor se uită într-acolo şi văzu restul Legiunii adunându-se lângă un zid uriaş de piatră, în mijlocul terenului. Peste el erau aruncate frânghii, distanţate la fiecare trei metri. Zidul trebuie că avea nouă metri înălţime şi, la baza acestuia, se aflau grămezi de fân.

— Ce mai aşteptaţi? strigă Kolk. MIŞCAŢI-VĂ!

Cavalerii de argint apărură toţi în jurul lor, strigând, şi înainte ca Thor să-şi dea seama, sări împreună cu ceilalţi de pe bănci şi se îndreptară în fugă peste câmp, către zid.

În curând, se adunaseră toţi acolo, stând în faţa frânghiilor. Se auzea un zumzet entuziasmat, căci toţi membrii legiunii erau împreună. Thor era extaziat că se alăturase, în sfârşit, celorlalţi şi se trezi învârtindu-se în jurul lui Reece, care stătea cu un

prieten de-ai săi. O'Connor veni lângă ei.

— Veți afla în luptă că cele mai multe orașe sunt fortificate, bubui Kolk, privind chipurile băieților. Străpungerea fortificațiilor este treaba unui oștean. Într-un asediu obișnuit, se folosesc frânghii și cârlige de prindere, la fel ca cele aruncate peste acest zid, iar escaladarea unui zid este unul dintre cele mai primejdioase lucruri pe care le veți întâlni în bătălie. În puține alte împrejurări veți fi la fel de expuși, la fel de vulnerabili. Inamicul va turna plumb topit pe voi. Va trage în jos cu săgeți. Va arunca bolovani. Nu escaladați un zid până nu găsiți momentul potrivit. Și când o veți face, trebuie să-l escaladați repede, ca să vă salvați pielea-sau veți muri.

Kolk trase aer în piept și strigă:

— ÎNCEPEȚI!

Toți băieții din jur se puseră în mișcare, fiecare apucând câte-o frânghie. Thor se repezi către o frânghie liberă și aproape o prinsese, când un băiat mai vârstnic o apucă primul, împingându-l la o parte. Thor se năpusti și apucă cea mai apropiată frânghie pe care o găsi, una groasă și împletită în două. Inima îi bătu cu putere când își începu dificila ascensiune pe zid.

Ziua devenise cețoasă și picioarele lui Thor alunecau pe piatră. Totuși, se mișca repede și nu putu să nu observe că era mai rapid decât mulți alții, că aproape preluase conducerea în timpul cățărării.

Pentru prima dată în acea zi, începu să se simtă bine, începu să fie mândru de sine.

Pe neașteptate, ceva dur îl izbi în umăr. Se uită în sus și văzu membri ai Cavalerilor de Argint, sus pe zid, aruncând în jos pietre mici, bețe, tot felul de resturi. Băiatul de pe frânghia alăturată întinse mâna să-și apere fața, se desprinse de zid și căzu pe spate, până jos, la pământ. Căzu mai bine de douăzeci de picioare și aterizâ pe grămada de fân de dedesubt.

Thor își pierdu și el aderența, dar reuși cumva să reziste. O bâtă slobozită de sus îl lovi pe Thor puternic în spate, dar continuă să se cațere. Se cățărase destul de repede și începu să creadă că ar putea fi chiar primul care ajungea în vârf, când

deodată simți o lovitură puternică în coaste. Nu înțelese de unde venea, până când nu trase cu ochiul și văzu pe unul dintre băieții de lângă el, legănându-se lateral. Înainte ca Thor să poată reacționa, băiatul îl lovi din nou.

De data aceasta, Thor se desprinse și se trezi căzând pe spate, bătând aerul cu brațele. Aterizâ pe spate în fân, șocat, dar nevătămat.

Thor se sprijini în mâini și genunchi, trăgându-și răsuflarea și uitându-se în jur. Peste tot, băieții cădeau ca muștele de pe frânghii, aterizând în fân, loviți și îmbrânciți de ceilalți sau, dacă nu, loviți de cavalerii de argint de sus, de pe zid. Acelora care nu erau doborâți li se tăiau frânghiile, așa că și ei se prăbușeau. Nici măcar unul singur nu ajunsese sus.

— În picioare! strigă Kolk. Thor sări, așa cum făcură toți ceilalți.

— SĂBIILE!

Băieții alergară spre un rastel plin cu săbii de lemn. Thor li se alătură și prinse una, uimit de cât era de grea. Cântărea de două ori mai mult decât orice altă armă ridicase vreodată. Abia putea s-o țină.

— Săbii grele, începeți! se auzi un strigăt.

Thor își înălță privirea și-l văzu pe acel țărănoi uriaș, Elden, cel care îl atacase primul când găsise Legiunea. Thor și-l amintea foarte bine, căci fața încă îl durea de la vânătăile pe care i le făcuse acesta. Elden se năpusti asupra lui, cu sabia ridicată, cu o expresie furioasă pe față.

Thor ridică sabia în ultima clipă și reuși să pareze lovitura lui Elden, dar sabia era atât de grea că abia era capabil să i se opună. Elden, mai mare și mai puternic, se răsuci și-l lovi pe Thor cu putere în coaste.

Thor căzu în genunchi de durere. Elden se răsuci din nou pentru a-l lovi în față, dar Thor reuși să se ridice și să blocheze lovitura în ultima clipă. Dar Elden era prea rapid și prea puternic; se roti și-l lovi pe Thor în picior, culcându-l pe-o parte.

O mica gloată de băieți se strânse în jurul lor, ovaționând și strigând, iar lupta lor deveni centrul atenției. Se părea că-l susțineau cu toții pe Elden.

Elden se năpusti din nou cu sabia, lovind puternic și Thor se rostogoli din calea acesteia, dar lovitura aproape că-i atinse spatele. Thor avu un avantaj de moment și profită de el – se răsuci și-l lovi pe țărănoi în spatele genunchiului. Era un loc sensibil și fu destul pentru a-l împiedica să înainteze și apoi pentru a-l culca pe spate, la pământ.

Thor folosi acest prilej pentru a se ridica în picioare. Elden se ridică, roșu la față, mai furios ca niciodată și acum cei doi se înfruntau.

Thor știa că nu putea să stea acolo fără să facă nimic; porni la atac și se roti. Dar această sabie de antrenament era făcută dintr-un lemn ciudat și era, pur și simplu, prea grea; mișcarea îi fu anticipată. Elden o pară cu ușurință, apoi îl împunse pe Thor puternic în coaste. Atinse un punct sensibil, iar Thor căzu în genunchi și scăpă sabia, cu respirația tăiată.

Ceilalți băieți strigau încântați. Thor era îngenuncheat acolo, neînarmat și simți vârful sabiei lui Elden înțepenit la baza gâtului său.

— Dă-te bătut! îi ceru Elden.

Thor ridică privirea spre el, cu gustul sărat al sângelui pe buze.

— Niciodată, spuse el sfidător.

Elden se strâmbă, își ridică sabia și se pregăti să lovească. Thor nu mai putea face nimic. Se aștepta la o lovitură puternică.

În timp ce sabia cobora, Thor închise ochii și se concentră. Simțea că lumea își încetinea ritmul, se simțea transportat pe un alt tărâm. Deveni brusc capabil să simtă legănarea sabiei în aer, mișcarea ei și își dori ca universul s-o oprească.

Simți trupul încălzindu-i-se, simți furnicături și, în timp ce se concentra, simți că ceva se întâmplă. Se simți capabil s-o controleze.

Deodată, sabia îngheță în aer. Thor reușise cumva s-o oprească, folosindu-și puterea.

În timp ce Elden ținea sabia, uimit, Thor îți folosi puterea minții pentru a apuca și a strânge încheietura lui Elden. Strânse tot mai tare în mintea sa și, în câteva clipe, Elden strigă și scăpă sabia.

Cum stăteau acolo, înghețați, toți băieții tăcură, privindu-l pe Thor cu ochii măriți de surprindere și teamă.

— E un demon! strigă unul dintre ei.

— Un vrăjitor! strigă altul.

Thor fu copleșit. Nu putea înțelege ceea ce tocmai făcuse. Dar știa că nu e firesc. Se simțea deopotrivă mândru și stânjenit, încurajat și înspăimântat.

Kolk păși în interiorul cercului și se așeză între Thor și Elden.

— Aici nu e loc pentru vrăji, băiete, oricine ai fi, îl certă el pe Thor. E un loc pentru luptă. Ai sfidat regulile noastre de luptă. Te vei gândi la ce ai făcut. Te voi trimite într-un loc cu adevărat periculos și vom vedea cât de bine te vor apăra vrăjile tale acolo. Prezintă-te la patrula de pază la Canion.

Se auzi un suspin adânc în rândurile Legiunii, apoi toți făcură liniște. Thor nu înțelegea exact ce însemna asta, dar știa că, orice ar fi, nu era de bine.

— Nu puteți să-l trimiteți la Canion! protestă Reece. E prea nou. Ar putea fi rănit.

— Voi face tot ce doresc, băiete, se strâmbă Kolk la Reece. Tatăl tău nu-i aici acum să te apere. Sau pe el. Iar eu conduc această Legiune. Și mai bine ține-ți gura – doar pentru că ești din familia regală, să nu crezi că poți vorbi neîntrebat din nou.

— Bine, răspunse Reece. Atunci voi merge cu el!

— Și eu! intră în discuție O'Connor, făcând un pas înainte.

Kolk îi cercetă pe toți și clătină din cap.

— Nebuni. Aceasta este alegerea voastră. Mergeți cu el, dacă doriți!

Kolk se întoarse și-l privi pe Elden. Nici tu să nu crezi că vei scăpa prea ușor, îi spuse el. Tu ai început lupta asta. Trebuie să plătești și tu. Vei pleca cu ei în patrulă, în seara asta.

— Dar, sire, nu mă puteți trimite la Canion! protestă Elden, cu ochii lărgiți de frică. Era pentru prima oară că Thor îl vedea temându-se de ceva. Kolk făcu un pas înainte, se apropie de Elden și își puse mâinile în șolduri.

— Nu pot? zise el. Nu numai că te pot trimite acolo, dar pot, de asemenea, să te trimit pentru totdeauna de-aici, afară din Legiune, în cele mai îndepărtate colțuri ale regatului, dacă vei

continua să-mi răspunzi.

Elden se uită în altă parte, prea năucit pentru a răspunde.

— Mai dorește cineva să li se alăture? strigă Kolk.

Ceilalți băieți, mai mari și mai vârstnici și mai puternici, priveau toți în lături, cuprinși de teamă. În timp ce le privea fețele neliniștite, Thor înghiți în sec și se întrebă cât de rău putea fi la Canion.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Thor mergea de-a lungul drumului murdar, bine bătătorit, flancat de Reece, O'Connor și Elden. Cei patru abia își spuseseră o vorbă unul altuia de când plecaseră, încă șocați. Thor trăgea cu ochiul la Reece și la O'Connor cu un sentiment de recunoștință cum nu simțise niciodată. De-abia îi venea să creadă că se puneau în pericol pentru el în felul acesta. Simțea că-și găsise prieteni adevărați, care-i erau aproape ca niște frați. Nu știa ce-i aștepta la Canion, dar, orice ar trebui să înfrunte, era fericit să-i aibă de partea sa.

Încerca să nu se uite la Elden. Putea să-l vadă lovind pietrele cu piciorul, mocnind de furie, putea să vadă cât de iritat și supărat era că se afla acolo, patrulând cu ei. Dar Thor nu-l compătimea deloc. Așa cum spusese Kolk, el începuse totul. Și-o meritase.

Cei patru, un grup de indezirabili, își continuau drumul, respectând ordinele. Mergeau de ore întregi, era după-amiază târziu, iar Thor își simțea picioarele tot mai grele. Îi era și foame.

I se dăduse numai un castron mic cu tocană de orz la prânz și spera că, oriunde s-ar fi dus, îi va aștepta ceva de mâncare.

Dar avea griji mai mari decât asta. Își privi armura cea nouă și știu că nu i-ar fi fost dată, dacă n-ar fi existat un motiv întemeiat. Înainte de a pleca, celor patru li se dăduseră armuri noi de scutier: piele îmbrăcată în zale. Primiseră, de asemenea, săbii scurte din metal obișnuit – nu tocmai din oțelul de bună calitate folosit pentru a crea o sabie de cavaler, dar cu siguranță erau mai mult ca nimic. Se simțea bine să aibă o armă adevărată la brâu – pe lângă praștie, desigur, pe care o avea încă la el. Cu toate acestea, știa că dacă ar fi să întâmpine probleme serioase în seara aceasta, armele și armura pe care le primiseră s-ar putea să nu le fie de ajuns. Își dorea armura mai bună și armele cohortelor din Legiune: săbii medii și lungi, din cel mai bun metal, sulițe scurte, buzdugane, pumnale, halebarde. Dar acestea aparțineau băieților cu faimă și onoare, din familii

renumite, care își puteau permite asemenea lucruri. Iar Thor, fiul unui simplu păstor, nu se număra printre aceștia.

În timp ce mărșăluiau pe drumul interminabil spre cel al doilea apus, departe de porțile primitoare ale Curții Regale, spre limita îndepărtată a Canionului, Thor nu se putu împiedica să simtă că totul se întâmpla din vina lui. Din anumite motive, unii dintre ceilalți membri ai Legiunii păreau că nu-l simpatizează, ca și cum i-ar fi purtat dușmănie că se află acolo. Nu avea niciun sens. Și îi dădea sentiment de amărăciune. Toată viața nu-și dorise nimic altceva decât să se alăture Legiunii. Acum, simțea că pătrunsese acolo trișând: oare va fi vreodată într-adevăr acceptat de colegii săi?

Acum, pe lângă toate acestea, fusese selectat pentru a fi trimis la datorie în Canion. Era nedrept. Nu începuse el lupta și, când își folosise puterile, oricare ar fi fost acestea, nu o făcuse intenționat. Încă nu le înțelegea, nu știa de unde vin, cum să le activeze sau cum să le oprească. N-ar fi trebuit să fie pedepsit pentru asta.

Thor nu avea idee ce însemna serviciul la Canion, dar din expresia celorlalți, nu era de dorit. Se întrebă dacă fusese trimis acolo pentru a fi omorât, dacă nu cumva acesta era modul lor de a-l scoate cu forța din Legiune. Era hotărât să nu se dea bătut.

— Oare cât de departe poate fi Canionul? întrebă O'Connor, rupând tăcerea.

— Nu îndeajuns de departe, răspunse Elden. N-am fi în încurcătura asta, dacă n-ar fi fost Thor.

— Tu ai început lupta, mai ții minte? îl întrerupse Reece.

— Dar am luptat cinstit, iar el nu, protestă Elden. În plus, a meritat-o.

— De ce? întrebă Thor, dorind să afle răspunsul la întrebarea care-l chinuia de ceva vreme.

— De ce am meritat-o?

— Pentru că locul tău nu e aici, cu noi. Ți-ai furat locul în Legiune. Noi, ceilalți, am fost aleși. Tu ți-ai deschis drum luptând.

— Dar nu asta înseamnă Legiunea? Să lupți? răspunse Reece. Eu aș spune că Thor își merită locul mai mult decât oricare

dintre noi. Noi am fost pur și simplu aleși. El s-a zbătut și s-a luptat pentru a câștiga ceea ce nu-i fusese dat.

Elden ridică din umeri, neimpresionat.

— Regulile sunt reguli. Nu a fost selectat. Nu ar trebui să fie cu noi. De aceea m-am luptat cu el.

— Ei bine, n-ai să mă faci să plec, răspunse Thor, cu vocea tremurând, hotărât să fie acceptat.

— Mai vedem noi, mormăi Elden, întunecat.

— Și ce vrei să spui cu asta? întrebă O'Connor.

Elden nu mai răspunse, ci continuă să meargă tăcut. Stomacul lui Thor se strânse. Nu se putea împiedica să simtă că-și făcuse prea mulți dușmani, deși nu înțelegea de ce. Nu-i plăcea acest sentiment.

— Nu-i da atenție, îi spuse Reece lui Thor, destul de tare pentru a fi auzit și de ceilalți. N-ai făcut nimic rău. Te-au trimis în misiune la Canion, pentru că ei știu de ce ești capabil. Vor să te întărească, altfel nu s-ar deranja. Ești, de asemenea, în atenția lor, pentru că tatăl meu te-a evidențiat. Asta-i tot.

— Dar ce presupune misiunea la Canion? întrebă el.

Reece își drese glasul, părând neliniștit.

— Eu însumi n-am participat niciodată la una. Dar am auzit povești. De la anumiți băieți mai mari și de la frații mei. E o patrulă. Dar de cealaltă parte a Canionului.

— De cealaltă parte? întrebă O'Connor, cu teamă în voce.

— Ce vrei să spui cu cealaltă parte? întrebă Thor, neînțelegând.

Reece îl studie.

— Ai fost vreodată la Canion?

Thor simți că ceilalți îl priveau și clătină din cap, jenat.

— Glumești, îl repezi Elden.

— Adevărat? insistă O'Connor. Nici măcar o dată în viață?

Thor clătină din cap, roșind.

— Tatăl meu nu ne-a dus nicăieri. Am auzit de el.

— Probabil n-ai ieșit niciodată din satul tău, băiete, zise Elden. E-adevărat?

Thor ridică din umeri, tăcut. Era chiar atât de evident?

— N-a ieșit, adăugă Elden, neîncrezător. De necrezut.

— Taci, zise Reece. Lasă-l în pace. Asta nu te face cu nimic mai bun decât el.

Elden se uită batjocoritor la Reece și ridică mâna pentru o clipă spre teacă, apoi o lăsă în jos. Se părea că, deși era mai mare decât Reece, nu voia să-l provoace pe fiul regelui.

— Canionul este singurul lucru care ne protejează regatul din Inel, explică Reece. Nimic altceva nu stă între noi și hoardele lumii. Dacă barbarii din Sălbăticie ar reuși să-l treacă, am fi cu toții terminați. Întregul Inel se așteaptă ca noi, oamenii regelui, să-l apărăm. Avem patrule care-l păzesc tot timpul – cel mai adesea pe partea aceasta și, uneori, pe cealaltă. Există un singur pod peste Canion, singura cale de intrare și ieșire, iar elita Cavalerilor de Argint face de pază zi și noapte.

Thor auzise de Canion de când se născuse, auzise povești îngrozitoare despre relele care pândeau de cealaltă parte, despre imensul imperiu al răului care înconjura Inelul și despre cât de aproape trăiau de teroare. Era unul dintre motivele pentru care dorise să se alăture Legiunii Regale: să ajute la protejarea familiei și a regatului său. Detesta gândul că alți bărbați erau întotdeauna acolo, protejându-l, în timp ce el trăia confortabil sub aripa împărăției. Voia să-și facă datoria și să contribuie la alungarea hoardelor. Nu-și imagina bărbați mai curajoși decât aceia care păzeau calea de trecere peste Canion.

— Canionul are o milă lărgime și înconjoară întregul Inel, explică Reece. Nu e ușor de străpuns. Dar, desigur, oamenii noștri nu sunt singurii care țin hoardele la distanță. Sunt milioane de astfel de creaturi acolo și, dacă ar dori să treacă de acest Canion, numai prin puterea voinței, ar putea s-o facă într-o clipă. Trupele noastre completează numai scutul de energie al Canionului. Adevărata putere care îi ține la respect este cea a Sabiei.

Thor se întoarse.

— Sabia?

Reece se uită la el.

— Sabia Destinului. Cunoști legenda?

— Acest țărănoi n-a auzit probabil niciodată de ea, interveni în discuție Elden.

— Bineînțeles că o cunosc, ripostă Thor, defensiv. Nu numai că o știa, dar își petrecuse multe zile din viață gândindu-se la această legendă. Întotdeauna își dorise să vadă Sabia. Fantastica Sabie a Destinului, sabia magică a cărei energie proteja Inelul, umplea Canionul cu forța teribilă ce proteja Inelul de invadatori.

— Sabia se află la Curtea Regală? întrebă Thor.

Reece dădu din cap aprobator.

— Se află în familia regală de generații. Fără ea, regatul n-ar exista. Inelul ar fi cucerit.

— Dacă suntem protejați, atunci de ce ne mai deranjăm totuși să mergem în patrulă la Canion?

— Sabia blochează numai amenințările majore, explică Reece. Dar o mică creatură diabolică se poate strecura și înăuntru și în afară. De aceea e nevoie de oamenii noștri. Ar putea traversa canionul una singură sau poate un mic grup, care să fie atât de curajos încât să încerce să traverseze podul sau să acționeze pe ascuns și să coboare pe-o parte a Canionului și să urce pe cealaltă. Este treaba noastră să-i ținem la distanță. Chiar și o singură creatură poate provoca o mulțime de pierderi. Cu ani în urmă, una s-a strecurat înăuntru și a ucis jumătate din copiii unui sat, înainte să fie prinsă. Sabia face cea mai mare parte din treabă, dar și rolul nostru este indispensabil.

Thor asculta totul, mirându-se. Canionul părea atât de mare, datoria lor atât de importantă, încât îi venea greu să creadă că ar fi putut contribui la acest atingerea acestui scop măreț.

— Chiar și așa, n-am explicat totul foarte bine, zise Reece. Canionul înseamnă mai mult de-atât. Tăcu.

Thor îl privi și văzu în ochii săi ceva ce semăna a frică sau a mirare.

— Cum aș putea să vă explic? spuse Reece, luptându-se să găsească cuvintele potrivite. Își drese glasul. Canionul e mult mai important decât noi toți. Canionul este...

— Canionul este un loc pentru bărbați, se auzi un glas răsunător.

Cu toții se întoarseră la auzul acestei voci și al tropotului unui cal.

Ochii lui Thor se deschiseră larg. Erec mergea la trap alături

de ei, împodobit complet în zale, cu arme lungi, strălucitoare, atârnând pe-o parte a calului său nemaipomenit. Zâmbi în jos spre ei, fixându-l pe Thor cu privirea.

Thor privi în sus, uimit.

— E un loc care te va face bărbat, adăuga Erec, dacă nu ești deja unul.

Thor nu-l mai văzuse pe Erec de la turnir și se simți atât de ușurat să fie în preajma lui, să aibă un cavaler adevărat aici cu ei, în timp ce se îndreptau spre Canion – pe nimeni altul decât pe însuși Erec. Thor se simțea invincibil alături de el și se ruga să vină cu ei.

— Ce faceți aici? întrebă Thor. Ne însoțiți? întrebă el, sperând că nu părea prea nerăbdător.

Eric se lăsă pe spate și râse.

— Nu te neliniști, tinere, spuse el, merg cu voi.

— Adevărat? întrebă Reece.

— Tradiția cere ca un cavaler de argint să însoțească membrii Legiunii în prima lor patrulă. M-am oferit voluntar.

Erec se întoarse și se uită la Thor.

— La urma urmei, m-ai ajutat ieri.

Thor simți că i se încălzește inima, încurajat de prezența lui Erec. Se simțea, de asemenea, crescând în ochii prietenilor săi. Iată-l aici, însoțit de cel mai măreț cavaler din regat, îndreptându-se spre Canion. O mare parte din temeri i se risipiră.

— Desigur, nu voi merge în patrulă cu voi, adăugă Erec. Dar vă voi conduce peste pod și în tabăra voastră. Va fi datoria voastră să vă aventurați în patrulă, singuri, de acolo.

— E o mare onoare, sire, zise Reece.

— Mulțumim, repetară O'Connor și Elden.

Erec privi în jos la Thor și zâmbi.

— La urma urmelor, dacă urmează să fii primul meu scutier, nu te pot lăsa încă să mori.

— Primul? întrebă Thor, iar inima i se opri pentru o clipă.

— Feithgold și-a rupt piciorul în partida de turnir. Va fi liber cel puțin opt săptămâni. Tu ești primul meu scutier acum. Iar instrucția ta ar putea foarte bine să înceapă, nu-i așa?

— Desigur, sire, răspunse Thor.

Mintea lui Thor rătăcea. Pentru prima oară după ceva vreme, simți că norocul e din nou de partea sa. Acum era primul scutier al celui mai măreț cavaler dintre toți. Se simțea de parcă și-ar fi depășit toți prietenii.

Cei patru își continuară drumul, îndreptându-se spre soarele care apunea, cu Erec călărind la pas alături de ei.

— Presupun că ați fost la Canion, sire? întrebă Thor.

— De nenumărate ori, răspunse Erec. Prima patrulă am făcut-o, de fapt, când aveam vârsta ta.

— Și cum vi s-a părut? întrebă Reece.

Toți cei patru băieți se întoarseră și-l priveau fascinați. Erec continuă să călărească un timp în tăcere, privind drept înainte, cu fălcile încleștate.

— Prima oară e o experiență pe care n-o vei uita niciodată. E greu de explicat. E un ținut straniu și necunoscut și magic și frumos. De partea cealaltă se află pericole de neînchipuit. Traversarea podului este îndelungată și periculoasă. Acolo patrulează mulți dintre noi, dar întotdeauna te simți singur. E natura în toată splendoarea ei. Îl silește pe om să rămână în umbra sa. Oamenii noștri patrulează acolo de sute de ani. E un ritual de inițiere. Nu vei înțelege pe deplin pericolul în absența lui; nu vei deveni cavaler fără el.

Tăcu din nou. Cei patru băieți se uitară unul la altul, neliniștiți.

— Ar trebui atunci să ne așteptăm la o încăierare, de cealaltă parte? întrebă Thor.

Erec ridică din umeri.

— Totul e posibil, odată ce-ai ajuns în sălbăticie. Puțin probabil. Dar posibil.

Erec se uită la Thor.

— Vrei să fii un mare scutier și, într-o bună zi, un mare cavaler? întrebă el, privindu-l fix pe Thor.

— Da, sire, mai mult ca orice.

— Atunci sunt lucruri pe care trebuie să le înveți, spuse Erec. Puterea nu e de ajuns; agilitatea nu e de ajuns; să fii un mare luptător nu e de ajuns. Mai este ceva, ceva mai important decât

toate acestea.

Erec tăcu din nou, dar Thor nu mai putea aștepta.

— Ce? întrebă Thor. Ce este cel mai important?

— Trebuie să ai tărie de caracter, răspunse Erec. Să fii neînfricat. Trebuie să intri în cea mai întunecată pădure, în cea mai primejdioasă bătălie, cu desăvârșită stăpânire de sine. Trebuie să ai această stăpânire de sine întotdeauna, oricând și oriunde vei merge. Niciodată temător, întotdeauna în gardă. Niciodată liniștit, întotdeauna atent. Nu mai ai privilegiul de a aștepta să fii protejat de alții. Nu mai ești un simplu cetățean. Ești unul dintre oamenii regelui. Cele mai importante calități ale unui cavaler sunt curajul și stăpânirea de sine. Să nu te temi de primejdie. S-o aștepți. Dar să nu o cauți.

— Acest Inel în care trăim, adăugă Erec, este regatul nostru. Poate părea că noi, cu toți oamenii noștri, îl protejăm împotriva hoardelor lumii. Dar nu-i așa. Suntem protejați doar de Canion și de vrăjitoria din el. Trăim în inelul unui vrăjitor. Nu uitați asta. Trăim și murim prin magie. Nu există siguranță aici, băiete, de nicio parte a Canionului. Înlătură magia și nu mai avem nimic.

Mergeau în liniște de ceva vreme, iar Thor se tot gândea la spusele lui Erec. Simțea că Erec îi transmitea un mesaj ascuns, ca și cum i-ar fi spus că, orice putere ar fi avut, orice magie ar fi putut invoca, nu trebuia să se rușineze de asta. De fapt, magia era un motiv de mândrie și sursa întregii energii din regat. Thor se simți mai bine. Simțise că fusese trimis în Canion ca o pedeapsă pentru că-și folosise magia și se simțise vinovat pentru asta; dar acum simțea că puterile sale, oricare ar fi fost, ar putea deveni o sursă de mândrie.

În timp ce băieții ceilalți se îndepărtau, iar Erec și Thor rămăseseră în urmă, Erec îl privi din nou.

— Ai reușit deja să-ți faci câțiva dușmani puternici la Curte, zise el, cu un zâmbet amuzat pe chip. Tot atâția dușmani câți prieteni, se pare.

Thor roși, rușinat.

— Nu știu cum, sire. Nu a fost intenția mea.

— Dușmanii nu se dobândesc prin intenții. Ci sunt dobândiți

adesea prin invidie. Ai reușit să stârnești destul de multă. Asta nu-i neapărat un lucru rău. Ești în centrul multor speculații.

Thor se scărpină în cap, încercând să-nțeleagă.

— Dar eu nu știu de ce.

Erec părea încă amuzat.

— Regina însăși este prima dintre adversarii tăi. Ai reușit cumva să ieși din grațiile ei.

— Mama mea? întrebă Reece, întorcându-se. De ce?

— Aceasta e întrebarea pe care mi-o pun și eu, zise Erec.

Thor se simțea îngrozitor. Regina? Un dușman? Ce rău îi făcuse el? Nu putea să înțeleagă. Cum ar putea fi el atât de important, încât ea să știe că există? Nu prea știa ce se întâmpla în jurul său.

Deodată, își dădu seama de ceva.

— Regina este motivul pentru care am fost trimis aici? La Canion?

Erec se întoarse și privi drept în față, devenind tot mai serios.

— Ar putea fi, zise el, gânditor. Chiar ar putea fi.

Thor se gândea la amploarea și adâncimea dușmăniilor pe care le stârnise. Intrase șovăitor în Curtea Regală, despre care nu știuse nimic. Voise doar să-și găsească locul. Își urmărise doar pasiunea și visul și făcuse tot ce putuse pentru a și-l împlini. Nu se gândise că, făcând așa, ar putea să trezească invidie sau gelozie. Se gândea la aceasta tot timpul, ca la o ghicitoare pe care nu o putea dezlega.

În timp ce Thor era preocupat cu aceste gânduri, ajunseră pe vârful unei măguri și, pe măsură ce priveliștea se desfășura în fața lor, nu se mai putu gândi la nimic altceva. Lui Thor i se tăie respirația – și nu numai din cauza vântului puternic, vijelios.

În fața lor, întinzându-se cât puteau cuprinde cu privirea, se afla Canionul. Era prima dată când Thor îl vedea și priveliștea îl uimi atât de profund, încât prinse rădăcini, incapabil să se miște. Era lucrul cel mai mare și mai grandios pe care-l văzuse vreodată.

Imensa prăpastie părea să se întindă la nesfârșit, traversată de un singur pod îngust, pe care erau aliniați oșteni. Podul părea și el a se întinde până la capătul pământului.

Canionul era luminat de nuanțele de albastru și verde ale celui de-al doilea soare, care apunea, iar pereții săi îi reflectau razele scânteietoare. Când își simți din nou picioarele, Thor începu să meargă cu ceilalți, tot mai aproape și mai aproape de pod, până reuși să privească în jos, în adâncul râpelor Canionului. Păreau să cadă direct în adâncul pământului. Thor chiar nu putea să-i vadă fundul și nu știa dacă aceasta se întâmpla pentru că nu avea fund sau pentru că era învăluit în ceață. Roca din care erau alcătuite stâncile părea a avea un milion de ani vechime și purta urme pe care furtunile le lăsaseră probabil cu secole înainte. Era cel mai străvechi loc pe care-l văzuse vreodată. Nu știuse că planeta sa era atât de vastă, de vibrantă, de vie. Era ca și cum s-ar fi întors la începutul creației. Thor îi auzi și pe ceilalți suspinând în jurul său.

Ideea că cei patru vor patrula în acest canion părea ridicolă. Erau copleșiți chiar și numai la vederea acestuia.

Cum mergeau către pod, oștenii se aliniară pe ambele părți, în poziție de drepți, deschizând drum pentru noua patrulă. Thor simți că-i crește pulsul.

— Nu văd cum am putea noi patru să patrulăm aici, zise O'Connor.

Elden chicoti.

— Sunt multe patrule aici, în afară de noi. Suntem doar o rotiță în această mașinărie.

Pe când treceau podul, singurele sunete care se auzeau erau cel al vântului, al cizmelor lor și al calului lui Erec, urmându-și drumul. Copitele făceau un zgomot sec și liniștitor, singurul lucru sigur de care Thor se putea agăța în acest loc ireal.

Niciunul dintre oșteni, care se aliniaseră în poziție de drepți la vederea lui Erec, nu scosese vreun cuvânt în timp ce stăteau de gardă. Probabil că trecuseră pe lângă sute dintre ei.

Thor nu putu să nu observe că pe ambele părți se aflau capetele invadatorilor barbari, înfipte în țepe, la fiecare câțiva pași de-a lungul balustradei. Unele dintre acestea erau încă proaspete, încă picurând sânge.

Thor se uită în altă parte. Totul părea prea real. Nu știa dacă era pregătit pentru asta. Încercă să nu-și imagineze multele

încăierări care duseseră la apariția acestor capete, viețile pierdute și ce-l aștepta pe partea cealaltă. Se întrebă dacă vor reuși să se întoarcă. Oare acesta era scopul întregii expediții? Să-l ucidă?

Privi peste margine, la râpele nesfârșite și auzi țipătul unei păsări îndepărtate; nu mai auzise niciodată sunetul acesta. Se întrebă ce pasăre era aceea și ce alte animale exotice pândeau de cealaltă parte.

Dar nu animalele îl deranjau cu adevărat, nici capetele din țepe. Mai mult ca orice, era sentimentul pe care i-l dădea acest loc. Nu putea spune dacă era datorită cetii sau vântului șuierător sau imensității cerului deschis sau luminii soarelui care apunea – dar locul acesta era atât de ireal, încât îl copleșea. Îl învăluia. Simțea că o puternică energie magică plutea peste ei. Se întrebă dacă era forța protectoare a Sabiei sau o altă forță străveche. Se simțea de parcă nu ar fi traversat doar o porțiune de pământ, ci ar fi trecut într-un alt tărâm.

Numai cu puține zile în urmă, păzea oile, în satul său mic. Părea de necrezut că acum, pentru prima dată în viață, își va petrece noaptea, lipsit de protecție, de cealaltă parte a Canionului.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Când soarele începuse să pălească pe cer – de un stacojiu închis, amestecat cu albastru, care părea că învăluie universul – Thor mergea împreună cu Reece, O'Connor și Elden de-a lungul potecii care ducea în pădurea din Sălbăticie. Thor nu fusese atât de încordat în viața lui. Erec rămăsese în tabără, acum erau doar ei patru și, în ciuda neînțelegerilor, Thor simțea că acum aveau nevoie unul de celălalt mai mult ca niciodată. Trebuiau să se descurce pe cont propriu, fără Erec. Înainte de a pleca, Erec le spusese să nu se îngrijoreze, căci el va rămâne în tabără și le va auzi strigătele și va fi acolo dacă vor avea nevoie de el.

Asta îl liniștea pe Thor în acest moment.

În timp ce pădurea se strângea în jurul lor, Thor privea cu luare aminte acest loc exotic, cu solul pădurii acoperit de spini și fructe ciudate. Crengile multor copaci erau noduroase și bătrâne, aproape atingându-se unele de celelalte, atât de aproape încât Thor era adesea nevoit să se aplece. Aveau spini în loc de frunze, care ieșeau de pretutindeni. Vița de vie galbenă atârna peste tot, iar Thor făcu greșeala de a întinde mâna pentru a împinge o viță din fața sa, ca să-și dea seama imediat că era un șarpe. Strigă și sări la o parte tocmai la timp.

Se așteptase ca ceilalți să râdă de el, dar și ei fuseseră copleșiți de teamă. Peste tot în jurul lor se auzeau zgomotele străine ale animalelor exotice. Unele erau joase și guturale, altele, ascuțite și pătrunzătoare. Unele răsunau de departe; altele păreau incredibil de aproape. Amurgul să lăsa mult prea repede, în timp ce ei intrau tot mai adânc în pădure. Thor era convins că în orice moment ar putea fi prinși într-o ambuscadă. Cum cerul devenea tot mai întunecat, îi venea tot mai greu să vadă chiar și chipurile compatrioților săi.

Cuprinse mânerul sabiei atât de strâns, încât degetele i se albiră, în timp ce cu cealaltă mână apucă praștia. Ceilalți își apucară și ei armele.

Thor își dorea să fie puternic, încrezător și curajos, așa cum trebuia să fie un bun cavaler. Așa cum îl învățase Erec. Era mai

bine pentru el să înfrunte moartea acum, decât să trăiască întotdeauna cu teamă de ea. Încercă să-și ridice bărbia și să meargă curajos înainte, chiar grăbindu-se și mergând cu câțiva pași înaintea celorlalți. Inima îi bătea puternic, dar simțea că își poate înfrunta temerile.

— Mai exact, ce căutăm noi în timpul patrulei? întrebă Thor.

Imediat ce întrebă, înțelese că pusese o întrebare stupidă și se așteptă ca Elden să facă haz pe seama lui.

Dar spre surprinderea sa, nu auzi nimic altceva decât tăcere. Thor aruncă o privire asupra lui Elden și-i văzu albul ochilor, înțelegând că acesta era și mai înspăimântat. Această constatare, cel puțin, îi dădu lui Thor ceva încredere. Thor era mai tânăr și mai mic decât el și nu se lăsa copleșit de frică.

— Dușmanul, cred, spuse în cele din urmă Reece.

— Și cine-i acesta? întrebă Thor. Cum arată el?

— Sunt tot felul de dușmani pe-aici, zise Reece. Suntem în Sălbăticie acum. Sunt națiuni de barbari și toate soiurile și rasele de creaturi malefice.

— Dar care-i rostul patrulei noastre? întrebă O'Connor. Cu ce putem noi să schimbăm lucrurile, patrulând? Chiar dacă omorâm unul sau doi dușmani, va opri asta milioanele care le vor urma?

— Nu suntem aici să-i împuținăm, răspunse Reece. Suntem aici în numele Regelui nostru, să ne facem cunoscută prezența. Să le transmitem că nu se pot apropia prea mult de Canion.

— Cred că ar avea mai multă noimă dacă am aștepta până vor încerca să-l treacă și să ne răfuim cu ei atunci, zise O'Connor.

— Nu, zise Reece. E mai bine să-i descurajăm fie și să se apropie. Acesta este motivul pentru care există patrulele. Cel puțin asta spune fratele meu mai mare.

Inima lui Thor bătea puternic, în timp ce continuau să se afunde în pădure.

— Cât de departe ar trebui să mergem? întrebă Elden, vorbind pentru prima oară, cu glasul tremurător.

— Nu-ți amintești ce-a spus Kolk? Trebuie să recuperăm steagul roșu și să-l aducem înapoi, zise Reece. Asta e dovada noastră că am mers destul de departe în patrulă.

— N-am văzut niciun steag nicăieri, zise O'Connor. De fapt, nu prea văd nimic. Cum vom reuși să ne întoarcem?

Nimeni nu răspunse. Thor se întreba același lucru. Cum ar putea vreodată găsi steagul în întunericul nopții? Începuse să se întrebe dacă nu cumva era vreun șiretlic, un exercițiu, o altă probă pusă la cale de Legiune pentru a-i încerca pe băieți. Se gândi din nou la ce spusese Erec despre numeroșii săi dușmani de la curte. Avea o presimțire rea în legătură cu această patrulă. Oare li se înscenase ceva?

Deodată se auzi un țiuit înfiorător, urmat de o mișcare printre crengi, și ceva mare le tăie calea. Thor își scoase sabia, iar ceilalți făcură și ei la fel. Sunetul săbiilor scoase din teci, de metal pe metal, umplu aerul, în timp ce se opriră ei toți pe loc, cu săbiile întinse în fața lor, uitându-se neliniștiți în toate direcțiile.

— Ce-a fost asta? strigă Elden, cu vocea spartă de frică.

Animalul le tăie încă o dată calea, alergând dintr-o parte în alta a pădurii și, de data aceasta, se uitară cu atenție la el.

Thor se destinse când îl recunoscu.

— E doar o căprioară, zise el foarte ușurat. Cea mai ciudată căprioară pe care am văzut-o – dar, cu toate acestea, doar o căprioară.

Reece râse, zgomotul era liniștitor, dar râsul era prea matur pentru vârsta sa. Așa cum îl auzi Thor, înțelese că era râsul unui viitor rege. Se simțea mai bine cu prietenul său alături. Și atunci râse și el. Atâta frică pentru nimic.

— N-am știut că ai vocea spartă atunci când ești cuprins de frică, îl zeflemisi Reece pe Elden, râzând din nou.

— Dacă te-aș putea vedea, te-aș snopi în bătaie, zise Elden.

— Eu te văd foarte bine, răspunse Reece. Vino să încerci.

Elden se uită urât la el, dar nu îndrăzni să facă vreo mișcare. În schimb, își puse sabia înapoi în teacă, așa cum făcuseră și ceilalți. Thor îl admiră pe Reece pentru că-i făcea zile fripte lui Elden; Elden îi lua în râs pe toți ceilalți, merita să fie tratat în același fel. Admira curajul lui Reece de a face asta căci, în definitiv, Elden era de două ori mai mare decât el.

Thor simți că o parte din încordare se duse. Avuseseră prima

întâlnire neprevăzută, se spărsese gheața și erau încă în viață. Se lăsă pe spate, râzând și el, fericit că trăiește.

— Continuă să râzi, străine, zise Elden. Vom vedea cine râde la urmă.

Nu râd de tine, cum face Reece, gândi Thor. *Sunt doar bucuros că sunt în viață.*

Dar nu se obosi să spună nimic; știa că n-ar putea spune nimic care să schimbe ura pe care Elden i-o purta.

— Priviți! strigă O'Connor. Acolo!

Thor aruncă o privire, dar abia putu să vadă ce le arăta el în noaptea densă. Apoi îl văzu: steagul Legiunii, agățat de una dintre crengi.

Toți începură să alerge spre el.

Elden îi întrecu pe toți, împingându-i brutal la o parte.

— Steagul acela e al meu! strigă el.

— Eu l-am văzut primul! strigă O'Connor.

— Dar eu voi fi primul care pune mâna pe el și cel care-l va duce înapoi! strigă Elden.

Thor se înfurie; nu-i venea să creadă ce făcea Elden. Își aminti ce spusese Kolk – că cel care va duce steagul va fi răsplătit – și pricepu de ce alerga Elden. Dar asta nu-l scuza. Ar fi trebuit să fie o echipă, un grup – nu fiecare pentru sine. Elden își dădea arama pe față – niciunul dintre ei nu alerga încercând să-i întreacă pe ceilalți. Asta îl făcu pe Thor să-l urască și mai mult.

Elden îi depăși în goană, după ce-l împinse cu cotul pe O'Connor și, înainte ca ceilalți să poată reacționa, câștigă un avans de câțiva pași și puse mâna pe steag.

Cum făcu asta, o plasă imensă apăru de nicăieri, răsărind din pământ, răsucindu-se în sus prin aer, prinzându-l pe Elden și ridicându-l în aer. Se legăna înainte și înapoi, sub ochii lor, la numai câțiva pași, ca un animal prins în capcană.

— Ajutați-mă! Ajutați-mă! țipă el, îngrozit.

Toți încetiniră în timp ce se apropiau de el; Reece începu să râdă.

— Ei bine, cine e lașul acum? strigă Reece, amuzat.

— Cum, ticălosule! strigă el. Te omor când cobor de-aici!

— Serios? răspunse Reece. Și când se va întâmpla asta?

— Dați-mă jos! strigă Elden, răsucindu-se și învârtindu-se în plasă. Vă poruncesc!

— Ah, ne poruncești, nu-i așa? zise Reece, izbucnind iar în râs.

Reece se întoarse și se uită la Thor.

— Voi ce părere aveți? întrebă Reece.

— Cred că ne datorează scuze tuturor, zise O'Connor. Mai ales lui Thor.

— Sunt de acord, zise Reece. Iată ce ai de făcut, îi spuse el lui Elden. Cere-ți scuze – și fă-o sincer – iar eu mă voi gândi dacă te eliberez.

— Să-mi cer scuze? repetă Elden, îngrozit. Niciodată.

Reece se întoarse spre Thor.

— Poate chiar ar trebui să-l lăsăm pe prostul ăsta aici peste noapte. Ar fi o hrană minunată pentru animale. Tu ce crezi?

Thor zâmbi larg.

— Cred că-i o idee bună, zise O'Connor.

— Așteptați! strigă Elden.

O'Connor se întinse și smulse steagul din mâinile atârnând ale lui Elden.

— Cred că nu ne-ai întrecut, până la urmă, zise O'Connor.

Cei trei se întoarseră și începură să se îndepărteze.

— Nu, așteptați! țipă Elden. Nu mă puteți lăsa aici! Nu puteți face asta!

Cei trei continuară să se îndepărteze.

— Îmi pare rău! începu Elden să se smiorcăie. Vă rog! Îmi pare rău!

Thor se opri, dar Reece și O'Connor își văzură de drum. În cele din urmă, Reece se întoarse.

— Ce faci? îl întrebă Reece pe Thor.

— Nu-l putem lăsa aici, zise Thor. Oricât de mult l-ar fi antipatizat pe Elden, nu credea că e bine să-l lase acolo.

— De ce nu? întrebă Reece. Și-a făcut-o cu mâna lui.

— Dacă ai fi fost în locul lui, spuse O'Connor, știi că te-ar fi lăsat aici bucuros. De ce ți-ar păsa?

— Înțeleg, zise Thor. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne

purtăm ca el.

Reece își puse mâinile în șold și oftă adânc, în timp ce se aplecă spre Thor și-i șopti:

— Nu voiam să-l las aici toată noaptea. Poate doar jumătate din ea. Dar ai dreptate. Nu e făcut pentru asta. Ar face probabil pe el și ar suferi un atac de inimă. Ești prea bun. Asta-i o problemă, zise Reece și puse o mână pe umărul lui Thor. Dar pentru asta te-am ales să-mi fii prieten.

— Și eu la fel, zise O'Connor, punându-și mâna pe celălalt umăr al lui Thor.

Thor se întoarse, se îndreptă spre plasă, o prinse și o tăie.

Elden ateriză cu o bufnitură. Se ridică în picioare, aruncă plasa de pe el și cercetă febril solul.

— Sabia mea! strigă el. Unde e?

Thor se uită în jos, dar era prea întuneric pentru a putea vedea.

Probabil a zburat printre copaci când ai fost ridicat, răspunse Thor.

— Oriunde ar fi, acum e pierdută, spuse Reece. N-ai s-o mai găsești niciodată.

— Dar nu înțelegi, insistă Elden. Legiunea. Există o singură regulă. Să nu-ți pierzi niciodată arma. Nu mă pot întoarce fără ea. Aș fi eliminat!

Thor se întoarse și cercetă terenul, copacii, căutând peste tot. Dar sabia lui Elden dispăruse fără urmă. Reece și O'Connor stăteau acolo, neobosindu-se să caute.

Elden scotoci peste tot, apoi renunță.

— E vina *ta,* zise el, arătând spre Thor. Tu ne-ai băgat în încurcătura asta!

— Nu, n-am făcut-o eu, răspunse Thor. Tu ai făcut-o! Tu ai alergat după steag. Dându-ne pe toți la o parte. Tu ești singurul vinovat!

— Te urăsc! țipă Elden.

Îl atacă pe Thor, apucându-l de cămașă și trântindu-l la pământ. Forța lui îl luă pe Thor pe nepregătite. Reuși să se rotească rapid, dar Elden îl prinse din nou și-l țintui la pământ. Elden era pur și simplu prea mare și prea puternic și era prea

greu să-l țină la distanță.

Pe neașteptate însă, Elden îi dădu drumul și se rostogoli de pe el. Thor auzi sunetul unei săbii scoase din teacă și, ridicându-și privirea, îl văzu pe Reece stând deasupra lui Elden, ținându-și vârful sabiei la gâtul acestuia.

O'Connor se aplecă, îi întinse mâna lui Thor și îl ajută să se ridice în picioare. Thor stătea lângă cei doi prieteni ai săi, privind către Elden, care rămăsese întins, cu sabia lui Reece la gât.

— Atinge-mi încă o dată prietenul, îi spuse el încet, grav, lui Elden, și te asigur că te voi ucide.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Thor, Reece, O'Connor, Elden și Erec erau așezați toți în jurul unui foc strașnic. Toți cinci stăteau posomorâți și tăcuți, iar Thor era surprins că putea fi atât de frig într-o noapte de vară. Era ceva neobișnuit cu acest canion, cu vântul lui rece, misterios, care forma vârtejuri în jur și se amesteca cu ceața, ce părea a nu se risipi niciodată, pătrunzând-l până la os.

Thor mușcă din bucata de carne uscată, pe care o treceau din mână în mână; era tare și sărată, dar hrănitoare. Erec se întinse și-i puse în mână ceva, iar Thor simți apăsarea burdufului moale în palmă, cu lichidul clipocind în el. Îl ridică la gură, descoperind că era surprinzător de greu, și-l stoarse îndelung. Se simți încălzit pentru prima oară în acea noapte.

Toată lumea tăcea, uitându-se fix la flăcări. Thor era încă încordat. Pentru că se afla de partea aceasta a canionului, pe teritoriul inamic, i se părea că trebuia să facă de pază clipă de clipă și se minuna cât de calm părea a fi Erec, ca și cum ar fi stat, lipsit de griji, în propria curte. Cel puțin, Thor era ușurat că ieșiseră din Sălbăticie, că-l regăsiseră pe Erec și că stăteau în jurul unui foc liniștitor. Erec privea linia pădurii, atent la cel mai mic zgomot și, cu toate acestea, încrezător și destins. Thor știa că dacă s-ar ivi vreun pericol, Erec i-ar apăra pe toți.

Thor se simțea mulțumit lângă foc; privi în jur și văzu că și ceilalți păreau mulțumiți – cu excepția lui Elden, desigur, care era posomorât de când se întorseseră din pădure. Își pierduse fudulia încrezătoare de mai devreme și stătea acolo amărât și lipsit de sabie. Comandanții nu-i vor ierta niciodată o asemenea greșeală – Elden va fi alungat din Legiune la întoarcere. Se întrebă ce va face Elden. Avea sentimentul că nu va renunța atât de ușor, că avea un șiretlic, un as în mânecă. Însă Thor credea că orice ar fi făcut, nu putea fi de bine.

Thor se întoarse și urmări privirea lui Erec până în orizontul îndepărtat, pe direcția sudică. O strălucire slabă, o linie fără sfârșit, cât putea cuprinde cu privirea, lumina noaptea. Thor se miră.

— Ce-i asta? îl întrebă pe Erec, în cele din urmă. Strălucirea aceea? Aceea la care vă tot uitați?

Erec rămase tăcut pentru o vreme, singurul sunet care se auzea fiind cel al vântului. Într-un târziu, fără să se întoarcă, răspunse:

— Goralii.

Thor privi spre ceilalți, care îl priviră și ei, cuprinși de teamă. Thor se înfioră gândindu-se la asta. Goralii. Atât de aproape. Nu era nimic între aceștia și el, cu excepția unei păduri obișnuite și a unei întinse câmpii. Nu mai erau separați de marele Canion, care-i proteja. Toată viața auzise povești despre barbarii aceștia plini de cruzime din Sălbăticie, care nu aveau alt țel decât acela de a ataca Inelul. Și acum nu se afla nimic între ei. Nu-i venea să creadă câți de mulți erau. Era acolo o imensă armată așteptând.

— Nu vă e teamă? îl întrebă Thor pe Erec.

Erec clătină din cap.

— Goralii acționează ca unul. Armata lor își așază tabăra acolo în fiecare noapte. Fac asta de mulți ani. Ar lua cu asalt Canionul doar dacă și-ar mobiliza întreaga armată și ar acționa ca unul. Dar nu ar îndrăzni să o facă. Puterea Sabiei acționează ca un scut. Ei știu că nu-l pot străpunge.

— Atunci de ce și-au instalat tabăra acolo? întrebă Thor.

— Este felul lor de a intimida. Și de a se pregăti. S-a întâmplat de multe ori de-a lungul istoriei, pe vremea părinților noștri, ca ei să atace, încercând să forțeze Canionul. Dar nu s-a întâmplat în vremurile noastre.

Thor privea spre cerul negru, cu stele galbene și albastre și portocalii sclipind sus, deasupra capului, și se gândea. Această parte a Canionului era un loc de coșmar și fusese astfel de când se știa. Gândul acesta îl speria, dar se străduia să-și alunge teama din minte. Era membru al Legiunii și acum trebuia să se poarte ca atare.

— Nu fi îngrijorat, zise Erec, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Nu vor ataca atâta vreme cât avem Sabia Destinului.

— Ați ținut-o vreodată în mână? îl întrebă Thor, brusc curios, pe Erec. Sabia?

— Desigur, nu, replică tăios Erec. Nimănui nu-i este permis

să o atingă, cu excepția descendenților regelui.

Thor îl privi, confuz.

— Nu înțeleg. De ce?

Reece își drese glasul.

— Pot continua eu? interveni el.

Erec dădu aprobator din cap.

— Există o legendă în jurul Sabiei. În realitate, nu a fost ridicată de nimeni. Legenda spune că un singur om, cel ales, va fi capabil să o ridice. Numai regele are voie să încerce sau unul dintre descendenții săi, dacă e numit rege. Așa că stă acolo, neatinsă.

— Dar regele nostru actual? Tatăl tău? întrebă Thor. Poate să încerce?

Reece își plecă privirea.

— A încercat o dată. Când a fost încoronat. Așa spune. N-a putut-o ridica. Așa că stă acolo, ca un continuu reproș pentru el. O urăște. Îl împovărează ca o ființă vie. Când alesul va sosi, adăugă Reece, va elibera Inelul de toți dușmanii din jur și ne va conduce spre un destin mai măreț decât am cunoscut vreodată. Toate războaiele se vor sfârși.

— Basme și prostii, interveni Elden. Sabia aceea nu va fi ridicată de nimeni. E prea grea. Nu e posibil. Și nu există niciun ales. Sunt numai tâmpenii. Acea legendă a fost inventată doar pentru a-l supune pe omul de rând, pentru a ne face pe toți să-l așteptăm pe pretinsul ales. Pentru a întări neamul MacGil. E o legendă foarte convenabilă pentru ei.

— Ține-ți gura, băiete, îl repezi Erec. Vei vorbi întotdeauna cu respect despre Regele nostru.

Elden își plecă privirea, umil.

Thor se gândea la toate acestea, încercând să le înțeleagă. Erau atât de multe de deslușit deodată. Toată viața visase să vadă Sabia Destinului. Auzise povești despre forma ei perfectă. Se zvonea că e făcută dintr-un material pe care nu-l cunoștea nimeni și se presupunea că e o armă magică. Acest lucru îl făcea pe Thor să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut sabia să-i protejeze. Ar fi fost atunci armata regelui învinsă de Imperiu? Thor privi focurile strălucitoare de la orizont. Păreau a

fi nesfârșite.

— Ați fost vreodată acolo? îl întrebă Thor pe Erec. Acolo, departe? Dincolo de pădure? În Sălbăticie?

Ceilalți se întoarseră și-l priviră pe Erec, în timp ce Thor îi aștepta nerăbdător răspunsul. În tăcerea adâncă, Erec privi flăcările timp îndelungat – atât de îndelungat, încât Thor începu să se îndoiască că va răspunde vreodată. Thor spera că nu fusese prea insistent; îi era atât de recunoscător și atât de îndatorat lui Erec, încât, desigur, nu voia să-l supere. Thor nici nu era sigur că voia să afle răspunsul.

Chiar atunci, când Thor își dori să-și poată retrage întrebarea, Erec răspunse, solemn:

— Da.

Acel singur cuvânt pluti în aer prea multă vreme, iar din el, din gravitatea cu care fusese rostit, Thor înțelese tot ce dorise să afle.

— Cum e acolo? întrebă O'Connor.

Thor se simți ușurat că nu era singurul care punea întrebări.

— Totul e controlat de un singur imperiu nemilos, zise Erec. Dar ținuturile sunt vaste și variate. Există ținutul barbarilor. Ținutul sclavilor. Și ținutul monștrilor. Monștri diferiți de tot ce vă puteți imagina voi. Și există deșerturi și munți și dealuri, cât cuprinzi cu ochii. Mai sunt mlaștini și smârcuri și întinsul ocean. Există ținutul druizilor. Și cel al dragonilor.

Ochii lui Thor se deschiseră larg.

— Dragoni? întrebă el, surprins. Nici nu credeam că există.

Erec îl privi, extrem de serios.

— Te asigur că există. Și e un loc în care nu-ți dorești să mergi vreodată. Un loc de care până și goralii se tem.

La gândul acesta, Thor înghiți în sec. Îi era greu să-și imagineze că s-ar aventura atât departe în lume. Se întrebă cum de Erec reușise să scape cu viață. Își puse în minte să-l întrebe altă dată.

Erau atât de multe întrebări pe care Thor ar fi vrut să i le pună – despre natura imperiului malefic și cine îl conducea; de ce voiau să atace; când se aventurase Erec afară; când se întorsese. Dar în timp ce Thor privea flăcările, se făcu tot mai

frig şi mai întuneric, iar cum toate aceste întrebări i se învălmăşeau în minte, îşi simţi pleoapele tot mai grele. Nu era timpul potrivit să întrebe.

În schimb, se lăsă cuprinse de somn. Îşi puse capul jos pe pământ. Înainte ca ochii să i se închidă de-a binelea, cercetă solul străin şi se întrebă când sau dacă se va mai întoarce vreodată acasă.

*

Thor deschise ochii, confuz, întrebându-se unde era şi cum ajunsese acolo. Privi în jos şi văzu o ceaţă deasă urcându-i până la brâu, atât de groasă încât nu-şi vedea picioarele. Se întoarse şi văzu cum se iveau zorii deasupra canionului, în faţa sa. În depărtare, de cealaltă parte, era ţinutul său natal. Era încă pe partea aceasta, partea greşită a liniei de demarcaţie. Inima îi bătu mai repede.

Thor privi podul dar, ciudat, toţi oştenii plecaseră. Întregul loc, de fapt, părea pustiu. Nu putea înţelege ce se întâmplase. În timp ce privea podul, scândurile sale de lemn se prăbuşiră, una după alta, ca piesele de domino. În câteva clipe, întregul pod se prăbuşi în prăpastie. Fundul acesteia era atât de adânc, încât nu auzi deloc scândurile lovindu-l.

Thor înghiţi în sec şi se întoarse, căutându-i pe ceilalţi – dar nu erau nicăieri. Nu ştia ce să facă. Acum era blocat aici. Aici, singur, de partea cealaltă a Canionului, fără să aibă cum să se întoarcă. Şi nu putea să înţeleagă unde dispăruseră toţi.

Auzind ceva, se întoarse şi privi în pădure. Simţise o mişcare. Se ridică în picioare, porni în direcţia zgomotului şi, în timp ce mergea, paşii i se înfundau în pământul moale. Când ajunse mai aproape, observă o plasă atârnând de o creangă joasă. În ea se afla Elden, rotindu-se continuu şi crengile trosneau în timp ce se rotea.

Un şoim stătea cocoţat pe capul său, o creatură cu aspect deosebit, cu un trup care strălucea ca argintul şi cu o singură dungă neagră, care-i cobora pe frunte, între ochi. Se aplecă, smulse ochiul lui Elden şi rămase cu el aşa. Se întoarse spre

Thor, ținând ochiul în cioc.

Thor voia să se uite în altă parte, dar nu putea. Tocmai când începuse să înțeleagă că Elden e mort, întreaga pădure se însufleți. Din toate direcțiile, năvăli din ea o armată de gorali. Uriași, purtând o singură bucată de pânză care le înfășura șoldurile, cu piepturi imense, musculoase, cu trei nasuri plasate în triunghi pe față și cu doi colți lungi, ascuțiți și curbați, aceștia alergau drept spre el, șuierând și mârâind. Sunetul îți făcea părul măciucă, iar Thor nu avea unde să se ducă. Se aplecă să-și ia sabia dar, privind în jos, descoperi că nu mai era.

Thor țipă.

Se trezi stând în capul oaselor, respirând greu, privind febril în toate direcțiile. Pretutindeni în jur era liniște – o liniște adevărată, vie, nu ca cea din visul lui.

Lângă el, sub primele raze ale răsăritului, Reece, O'Connor și Erec dormeau întinși pe pământ, lângă cenușa fierbinte a focului. Pe pământ, țopăia un șoim. Se întoarse și înclină capul înspre Thor. Era mare și auriu și mândru, cu o singură dungă neagră coborându-i pe frunte, și îl privea drept în ochi și țipa. Sunetul îl făcu să se cutremure: era același șoim din visul său.

Abia atunci înțelese că pasărea era un avertisment – că visul său era mai mult decât un vis. Că ceva nu era bine. Putea să simtă asta, ca un fel de vibrație ușoară pe spate, ce-i urca prin brațe.

Se ridică repede în picioare și privi în jur, întrebându-se ce ar putea fi. Nu auzi nimic neobișnuit și toate se aflau la locul lor; podul era încă acolo, iar oștenii erau toți pe pod.

Ce era? se întrebă.

Și atunci înțelese ce era în neregulă. Cineva lipsea. Elden.

La început, Thor se întrebă dacă nu cumva îi părăsise și se întorsese peste pod, de cealaltă parte a Canionului. Poate că-i era rușine că pierduse sabia și părăsise regiunea de tot.

Apoi Thor se uită spre pădure și văzu în roua dimineții, pe stratul de mușchi, urme proaspete de pași, ce duceau spre potecă. Nu încăpea îndoială că acelea erau urmele lui Elden. Elden nu plecase; se întorsese în pădure. Singur. Poate pentru a se liniști. Sau poate, își dădu seama Thor cu o tresărire, pentru a

încerca să-şi recupereze sabia.

Era un gest absurd, să plece astfel singur, şi dovedea cât de disperat era Elden. Thor simţi imediat un mare pericol. Viaţa lui Elden era în joc.

În acea clipă, şoimul ţipă, ca pentru a-i confirma gândurile. Apoi se ridică şi îşi luă zborul, planând direct spre faţa sa. Thor coborî brusc capul – ghearele îşi ratară ţinta, iar şoimul se ridică în aer, luându-şi zborul.

Thor acţionă. Fără să se gândească, fără să se gândească măcar la ceea ce făcea, o rupse la fugă în pădure, ţinându-se după urme.

Thor nu se mai gândi că îi era teamă şi alergă singur în adâncul Sălbăticiei. Dacă s-ar fi oprit să se gândească ce nebunie făcea, probabil ar fi îngheţat, s-ar fi simţit copleşit de panică. Aşa, el doar reacţiona, simţind nevoia presantă de a-l ajuta pe Elden. Continua să alerge, singur, tot mai adânc în pădure, în lumina abia ivită a zorilor.

— Elden! strigă el.

Nu putea explica în ce fel, dar simţea cumva că Elden era pe punctul de a muri. Poate că nu ar fi trebuit, ţinând cont de cum se purtase Elden, dar nu se putea împiedica să se îngrijoreze pentru el. Dacă ar fi fost el însuşi în această situaţie, cu siguranţă Elden nu ar fi venit să-l salveze. Era absurd să-şi pună viaţa la bătaie pentru cineva care îl ura şi care, de fapt, ar fi fost bucuros să-l vadă murind. Dar nu se putea abţine. Nu avusese niciodată senzaţia asta, că simţurile îi strigau să reacţioneze, mai ales în legătură cu ceva ce nu putea, în niciun chip, cunoaşte. Trecea cumva printr-o schimbare şi nu ştia cum. Se simţea de parcă trupul i-ar fi fost controlat de o forţă nouă, misterioasă, iar asta îl tulbură şi-l făcu să creadă că îşi pierduse stăpânirea de sine. Oare îşi pierdea minţile? Exagera oare? Venea oare totul doar din visul său? Poate trebuia să se întoarcă.

Dar nu o făcu. Lăsă picioarele să-l conducă şi nu se lăsă cuprins de teamă sau îndoieli. Alergă mereu, până plămânii îi erau pe punctul de a plesni.

Thor luă o cotitură şi ceea ce zări îl făcu să se oprească brusc. Stătea acolo, încercând să-şi recapete suflul, încercând să

priceapă imaginea din faţa sa, care nu avea niciun sens. Era de ajuns pentru a stârni groaza oricărui luptător călit.

Elden stătea acolo, ţinându-şi sabia scurtă, şi privind în sus spre o creatură diferită de orice văzuse Thor vreodată. Era îngrozitoare. Se înălţa peste amândoi, înaltă de cel puţin doi metri şi mare cât patru bărbaţi. Îşi ridicase braţele musculoase, roşii, cu trei degete lungi, ca nişte cuie, la capătul fiecărei mâini, şi un cap ca de demon, cu patru coarne, cu o falcă prelungă şi o frunte largă. Avea doi ochi mari, galbeni şi dinţi curbaţi ca nişte colţi. Se lăsase pe spate şi urla.

Lângă el, un copac gros, de sute de ani, se crăpă în două din cauza sunetului.

Elden stătea, îngheţat de frică. Îşi scăpase sabia şi udase pământul de sub el. Creatura, salivând şi mârâind, făcu un pas către Elden.

Thor era şi el cuprins de frică, dar spre deosebire de Elden, frica nu-l paralizase. Cumva, frica îi ascuţea simţurile, îl făcea să se simtă mai viu. Îi îngustase câmpul vizual, permiţându-i să se concentreze exclusiv asupra creaturii din faţa sa, asupra poziţiei acesteia faţă de Elden, asupra lăţimii, grosimii, forţei şi vitezei acesteia. Asupra fiecărei mişcări a creaturii. Îi permitea, de asemenea, să se concentreze asupra propriei posturi şi asupra propriilor arme.

Thor se aruncă în luptă. Se repezi înainte, între Elden şi fiară. Bestia mârâi, iar răsuflarea îi era atât de fierbinte, încât Thor o putea simţi chiar de la distanţă. Sunetul îi ridică lui Thor fiecare fir de păr de pe ceafă şi-l făcu să dorească să se întoarcă. Dar auzea vocea lui Erec în mintea sa, spunându-i să fie puternic. Să fie neînfricat. Să-şi păstreze stăpânirea de sine. Şi se forţă să rămână pe poziţie.

Îşi ridică sabia şi atacă, înfigând-o în coastele fiarei, ţintindu-i inima. Creatura urlă, în agonie, cu sângele scurgându-i-se pe mâna lui Thor, în jos, în timp ce Thor înfipse sabia în ea, până la plăsele. Dar, spre mirarea lui Thor, nu muri. Fiara părea invincibilă.

Fără a pierde o clipă, fiara se roti şi-l lovi pe Thor atât de tare, încât acesta simţi că-i trosnesc coastele. Acesta zbură peste

luminiș, izbindu-se de un copac, înainte de a se prăbuși la pământ. În timp ce zăcea acolo, simți o cumplită durere de cap.

Thor privi în sus, amețit și confuz, cu senzația că lumea se învârte în jurul său. Fiara se aplecă și își smulse sabia lui Thor din pântece. Sabia părea minusculă în mâinile sale, ca o scobitoare, iar bestia se întinse înapoi și o aruncă; zbură printre copaci, doborându-le crengile și dispăru în pădure. Fiara își mută atenția asupra lui Thor și începu să se îndrepte, amenințătoare, spre el.

Elden rămăsese pe loc, paralizat de frică. Dar când fiara îl atacă pe Thor, Elden se aruncă brusc în luptă. Atacă fiara din spate, sărindu-i în spinare. Asta încetini fiara atât cât să-i permită lui Thor să se ridice; fiara, furioasă, își ridică brațele și-l azvârli pe Elden din spinare. Zbură peste luminiș, se izbi de un copac și se prăbuși la pământ.

Fiara, încă sângerând, gâfâind puternic, își îndreptă din nou atenția asupra lui Thor. Mârâia și își dezvelea colții, în timp ce se apropia de el.

Thor nu mai putea face nimic. Rămăsese fără sabie, iar între el și monstru nu se mai afla nimic. Monstrul se aplecă spre el dar, în ultima clipă, Thor se rostogoli din calea lui. Monstrul lovi copacul lângă care stătuse Thor cu atâta forță, încât îl dezrădăcină.

Fiara ridică piciorul și-l îndreptă în jos, către capul lui Thor. Încă o dată, Thor se rostogoli din cale ei; piciorul fiarei lăsă o urmă adâncă acolo unde fusese capul lui Thor.

Thor sări în picioare, puse o piatră în praștie și o aruncă.

Lovi monstrul drept între ochi, o aruncare mai cumplită ca niciodată, și creatura dădu înapoi, împleticindu-se. Thor era sigur că o omorâse. Dar, spre uimirea sa, fiara nu se opri.

Thor se strădui să-și adune puterile, toate puterile pe care le avea. Atacă fiara, sărind înainte, izbindu-se de ea, urmărind s-o împingă și s-o culce la pământ cu o putere supraomenească.

Dar spre groaza lui Thor, de data aceasta puterea nu se făcu simțită. Era doar un băiat. Un băiat fragil, alături de această fiară enormă.

Fiara se aplecă, îl înșfăcă pe Thor de mijloc și-l ridică sus,

deasupra capului. Thor atârnă neajutorat sus în aer – și apoi fu aruncat. Trecu în zbor ca o săgeată pe deasupra luminișului și se izbi din nou de un copac.

Thor zăcea întins acolo, năucit, cu capul spart și coastele rupte. Fiara se grăbi spre el și știu că de data aceasta nu mai avea scăpare. Își ridicase piciorul roșu, musculos, pregătindu-se să-l trântească drept în capul lui Thor. Se pregăti să moară.

Apoi, fără motiv aparent, fiara îngheță la jumătate de drum. Thor clipi, încercând să înțeleagă de ce.

Fiara ridică brațele și se apucă de gât, iar Thor observă capul unei săgeți ieșind prin el. O clipă mai târziu, bestia se prăbuși în genunchi, cu fața înainte, răpusă.

Erec își făcu apariția alergând, urmat de Reece și O'Connor. Thor îl vedea pe Erec uitându-se la el, întrebându-l dacă e bine și voia să răspundă, mai mult ca orice. Dar cuvintele refuzau să iasă. O clipă mai târziu, ochii i se închiseră și-apoi lumea sa se cufundă în întuneric.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Thor deschise ochii încet, ameţit la început, încercând să-şi dea seama unde se afla. Zăcea întins pe paie şi, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva se afla din nou în cazarmă. Se propti într-un cot, în alertă, căutându-i pe ceilalţi.

Era altundeva. După cum arăta, se afla într-o cameră meşteşugit construită din piatră. Părea că se afla într-un castel. Un castel regal.

Înainte să poată înţelege tot, o uşă mare de stejar se deschise şi intră cu paşi mari Reece.

În depărtare, Thor putea auzi zgomotul vag al unei mulţimi.

— În sfârşit, trăieşte! anunţă cu un zâmbet Reece, în timp ce avansă repede, apucă mâna lui Thor şi-l ajută să se ridice.

Thor îşi duse o mână la cap, încercând să-şi aline teribila durere de cap, care devenea tot mai intensă.

— Vino, să mergem, toată lumea te aşteaptă, îl îndemnă el, trăgându-l pe Thor.

— Aşteaptă o clipă, te rog, zise Thor, încercând să se adune. Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

— Ne-am întors la Curtea Regală şi urmează să fii sărbătorit ca erou al zilei! zise Reece bucuros, în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Erou? Ce vrei să spui? Şi... cum am ajuns aici? întrebă el, încercând să-şi aducă aminte.

— Fiara te-a doborât. Ai fost inconştient destul de mult timp. A trebuit să te cărăm peste podul Canionului. Destul de dramatic. Nu chiar aşa cum mă aşteptam să revii de pe partea cealaltă! zise el, râzând.

Mergeau de-a lungul coridoarelor castelului şi, în timp ce treceau, Thor putea să vadă tot felul de oameni – femei, bărbaţi, scutieri, gărzi, cavaleri – uitându-se drept la el, ca şi cum l-ar fi aşteptat să se trezească. Văzu, de asemenea, ceva nou în privirile lor, ceva ce aducea a respect. Era prima oară când vedea asta. Până acum, mai toţi se uitau la el cu un soi de dispreţ-acum îl priveau ca şi cum ar fi fost unul de-al lor.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? își stoarse Thor creierul, încercând să-și amintească.

— Nu-ți amintești nimic din toate acestea? întrebă Reece.

Thor încercă să-și amintească.

— Îmi amintesc că am alergat în pădure. Că m-am luptat cu acea fiară. Și apoi... Nu-și mai amintea.

— I-ai salvat viața lui Elden, zise Reece. Ai alergat neînfricat în pădure, de unul singur. Nu știu de ce ți-ai irosit puterile, salvând viața îngâmfatului ăla. Dar ai făcut-o. Regele e foarte, foarte încântat de tine. Nu pentru că îi pasă de Elden. Dar apreciază foarte mult vitejia. Îi place să sărbătorească. E important pentru el, să sărbătorească poveşti ca aceasta, îi inspiră pe ceilalți. Și se răsfrâng benefic asupra Regelui și asupra Legiunii. Vrea să sărbătorească. Eşti aici pentru că el urmează să te răsplătească.

— Să mă răsplătească? întrebă Thor, înmărmurit. Dar n-am făcut nimic!

— I-ai salvat viața lui Elden.

— Eu doar am reacționat. Am făcut numai ce mi s-a părut firesc.

— Și exact de aceea regele vrea să te răsplătească.

Thor era stânjenit. Nu credea că faptele sale meritau vreo răsplată. La urma urmelor, dacă n-ar fi fost Erec, el ar fi fost mort acum. Thor se gândi la asta și inima i se umplu de recunoștință pentru Erec, din nou. Spera ca într-o bună zi să-l poată răsplăti.

— Dar cum a rămas cu patrula noastră? întrebă Thor. N-am dus-o până la capăt.

Reece puse o mână liniștitoare pe umărul său.

— Prietene, ai salvat viața unui băiat. Un membru al Legiunii. Asta-i mai important decât patrula noastră. Reece râse. Cam atât despre o primă patrulă lipsită de evenimente! adăugă el.

La capătul unui alt coridor, două gărzi le deschiseră o ușă, iar Thor clipi și se trezi în sala regală. Trebuie să fi fost o sută de cavaleri stând în picioare, în camera cu plafonul înalt ca al unei catedrale, cu vitralii, cu arme și armuri complete atârnate peste

tot pe pereți, ca niște trofee. Sala Armelor. Era locul în care se întâlneau toți marii războinici, toți Cavalerii de Argint. Inima lui Thor bătea repede, în timp ce examina pereții, toate armele faimoase, armurile cavalerilor viteji și legendari. Thor auzise zvonuri despre acest loc toată viața. Fusese visul său să îl vadă cu proprii ochi într-o bună zi. În mod obișnuit, scutierilor nu li se permitea să intre aici – ci doar cavalerilor de argint.

Și mai surprinzător, de cum intră, cavalerii adevărați se întorseseră și îl priveau – *pe el* – din toate părțile. Și erau priviri de admirație. Thor nu mai văzuse niciodată atât de mulți cavaleri într-o singură sală și nu se mai simțise niciodată atât de binevenit. Era ca și cum ar fi pășit într-un vis. Mai ales că numai cu câteva momente înainte dormea profund.

Reece observă chipul înmărmurit al lui Thor.

— Cei mai buni dintre cavalerii de argint s-au adunat aici pentru a te onora.

Thor se simțea bine, deopotrivă mândru și neîncrezător.

— Să mă onoreze? Dar n-am făcut nimic.

— Greșit, se auzi o voce.

Thor se întoarse și simți o mână grea pe umăr. Era Erec, zâmbindu-i.

— Ai arătat vitejie, onoare și curaj, mult peste ceea ce se aștepta de la tine. Aproape ți-ai dat viața pentru a-ți salva unul dintre frați. Asta căutăm în Legiune și de asta avem nevoie pentru Cavalerii de Argint.

— Mi-ai salvat viața, îi spuse Thor lui Erec. Dacă n-ai fi fost tu, fiara m-ar fi ucis. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

Erec zâmbi.

— Deja ai făcut-o, răspunse el. Nu-ți amintești turnirul? Cred că suntem chit.

Thor mergea de-a lungul aleii, spre tronul regelui MacGil, la celălalt capăt al sălii, cu Reece de o parte și Erec de cealaltă. Simțea sute de priviri ațintite asupra lui și totul părea un vis.

În preajma regelui, stăteau zeci de consilieri ai săi și fiul său cel mare, Kendrick. Pe când Thor se apropia, inima i se umplu de mândrie. Nu-i venea să creadă că regele îi acorda din nou o audiență și că așa de mulți oameni importanți erau aici să vadă

asta.

Ajunseră la tronul regelui. MacGil se ridică și în sală se făcu liniște. Expresia plictisită a lui MacGil se preschimbă într-un zâmbet larg când făcu trei pași înainte și, spre surpriza lui Thor, îl îmbrățișă.

Camera răsună de ovații.

Se retrase, îl ținu pe Thor strâns pe după umeri și-i zâmbi.

— Ai servit bine Legiunea, zise el.

Un servitor îi dădu o cupă, pe care regele o ridică. Cu o voce puternică, strigă:

— PENTRU CURAJ!

— PENTRU CURAJ! strigară sutele de bărbați din încăpere. Un murmur de emoție urmă, apoi sala redeveni tăcută.

— În cinstea faptelor tale, astăzi, strigă regele, îți voi oferi un dar important.

Regele făcu un semn și un servitor ieși în față, purtând o mănușă lungă, neagră, pe care stătea un șoim magnific. Acesta se întoarse și se uită drept la Thor – de parcă l-ar fi recunoscut.

Thor fu uluit. Era chiar șoimul din visul său, cu penajul de argint și cu o singură dungă neagră pe frunte.

— Șoimul este simbolul regatului nostru și al familiei noastre regale, zise MacGil cu glas tunător. Este o pasăre de pradă, un simbol al mândriei și onoarei. Mai mult, este și o pasăre înzestrată cu pricepere și istețime. E loială, neînfricată și se avântă deasupra tuturor celorlalte animale. E totodată o creatură sacră. Se spune că cine posedă un șoim este, de asemenea, posedat de acesta. Te va călăuzi pe toate drumurile tale. Te va părăsi, dar se va întoarce întotdeauna la tine. Și acum e al tău.

Șoimarul făcu un pas înainte, puse o mănușă grea de zale pe mâna și încheietura lui Thor și apoi așeză pasărea pe aceasta. Thor fu entuziasmat să o țină pe braț. Abia putea să se miște. Era surprins de greutatea ei; era un efort chiar să rămână nemișcat, cum pasărea i se foia pe încheietura mânii. Îi simțea ghearele înfigându-se, dar, din fericire, simțea doar apăsarea lor, căci era protejat de mănușă. Pasărea se întoarse, îl privi drept în ochi și țipă. Thor o simți privindu-l în ochi și știu că este mistic

legat de animal. Pur și simplu, știa că va fi cu el cât va trăi.

— Și ce nume îi vei da? întrebă regele, în tăcerea adâncă din sală.

Thor își frământă mintea, prea înghețată pentru a putea funcționa.

Încercă să gândească repede. Își evocă în minte toate numele războinicilor faimoși din regat. Se întoarse și cercetă pereții și văzu un șir de plachete cu toate numele bătăliilor și ale locurilor din regat. Ochii i se opriră asupra unui loc anume. Era un loc în Inel în care nu fusese niciodată, dar despre care auzise întotdeauna că era un loc magic, puternic. I se păru potrivit.

— Am să-l numesc Estopheles, anunță el cu voce tare.

— Estopheles, repetă mulțimea, părând mulțumită.

Șoimul strigă de parcă ar fi răspuns.

Deodată, Estopheles bătu din aripi și zbură sus, până la apexul tavanului și ieși printr-o fereastră deschisă. Thor îl privi plecând.

— Nu fi îngrijorat, zise șoimarul, întotdeauna se va întoarce la tine.

Thor se întoarse și-l privi pe rege. Nu primise niciodată un dar, cu atât mai puțin unul atât de însemnat. Nu prea știa ce să spună, cum să-i mulțumească. Era copleșit.

— Majestate, zise el, plecându-și capul. Nu știu cum să vă mulțumesc.

— Ai făcut-o deja, zise MacGil.

Mulțimea aclamă și tensiunea din cameră se risipi. O conversație însuflețită începu între bărbați și atât de mulți cavaleri se apropiară de Thor, că nu mai știa în ce parte să se întoarcă.

— El este Algod, din Provincia de Est, zise Reece, prezentându-l unuia dintre ei.

— Și acesta este Kamera, din Mlaștinile Mici... Și acesta e Basikold, din Cetățile de Nord...

În curând, toate numele începură să se estompeze. Thor era copleșit. Îi venea greu să creadă că toți acești cavaleri voiau să-l cunoască. Nu se mai simțise niciodată atât de binevenit și atât de onorat în toată viața sa și avea senzația că o zi ca aceasta nu

se va mai întoarce vreodată. Era pentru prima dată în viață când avea sentimentul propriei valori.

Și nu se putu opri să se gândească la Estopheles.

Pe când Thor se întorcea în toate părțile, salutând oameni ale căror nume nu le putea reține, nume pe care abia reușea să le înțeleagă, un mesager se grăbi spre el, strecurându-se printre cavaleri. Ducea un sul mic, pe care îl puse în palma lui Thor.

Thor îl desfășură și citi scrisul fin, delicat, de mână:

Ne întâlnim în curtea din spate. În spatele porții.

Thor putea simți parfumul delicat pe care degaja sulul roz și era nedumerit, încercând să-și dea seama de la cine era. Nu purta nicio semnătură.

Reece se aplecă, îl citi peste umărul lui și râse.

— Se pare că sora mea te-a îndrăgit, zise el zâmbind. M-aș duce, dacă aș fi în locul tău. Nu-i place să fie lăsată să aștepte.

Thor simți că roșește.

— Curtea din spate e dincolo de aceste porți. Grăbește-te. Se știe că se răzgândește repede. Reece zâmbi în timp ce îl privea. Și mi-ar plăcea să te am în familia mea.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Thor încercă să respecte indicațiile lui Reece, în timp că își urmă drumul prin castelul aglomerat, dar nu era ușor. Castelul acesta avea prea multe cotituri, prea multe intrări ascunse și prea multe coridoare care păreau a duce doar către alte coridoare.

Repeta în minte indicațiile lui Reece, în timp ce cobora încă un mic număr de trepte, coti pe un alt coridor și se opri în cele din urmă în fața unei uși mici, arcuite, cu un mâner roșu – cea despre care îi spusese Reece – și o împinse, deschizând-o.

Thor ieși grăbit afară și fu lovit de lumina puternică a acelei zile de vară; se simți bine în aer liber, afară din castelul acela sufocant, respirând aer curat, cu lumina soarelui pe față.

Își miji ochii, care se adaptau la lumina strălucitoare, și admiră priveliștea. În fața lui se întindeau grădinile regale, până unde vedeai cu ochii, cu garduri vii, perfect tăiate după diferite modele, formând rânduri îngrijite, cu alei șerpuind printre ele. Se aflau acolo fântâni, copaci neobișnuiți, livezi cu fructe timpurii de vară și câmpuri de flori de toate mărimile, formele și culorile. Priveliștea îi tăie răsuflarea. Parcă se plimba printr-o pictură.

Thor o căută pe Gwendolyn peste tot, emoționat. Curtea din spate era goală și Thor presupuse că era probabil rezervată familiei regale, departe de ochii lumii, cu zidurile ei înalte, de piatră. Și totuși, o căută pretutindeni, dar nu putu s-o găsească.

Se întrebă dacă nu cumva era o farsă. Asta era, probabil. Probabil făcea haz de el, un țopârlan de la țară, distrându-se pe socoteala lui. La urma urmei, cum putea cineva de rangul ei să fie interesată câtuși de puțin de el?

Thor își coborî privirea și citi din nou bilețelul ei, apoi îl rulă la loc, rușinat. Fusese luat în râs. Ce nesăbuit era să aibă așteptări atât de înalte. Era profund rănit.

Thor se răsuci și se pregăti să se întoarcă la castel, cu capul plecat. Tocmai când ajunse la ușă, se auzi o voce.

— Și unde *te* duci?" veni vocea plină de bucurie. Sunase ca un

cântec de pasăre.

Thor se întrebă dacă nu cumva și-o imaginase. Se răsuci, căutând, și o găsi acolo, stând la umbră, sub un zid al castelului. Îi zâmbea, îmbrăcată în cele mai bune veșminte, o rochie din straturi de satin alb, cu ornamente roz. Era chiar mai frumoasă decât își amintea.

Era ea. Gwendolyn. Fata la care Thor visa încă de când o întâlnise, cu ochii ei migdalați, albaștri și cu părul lung, de culoarea căpșunei, cu zâmbetul ei care îi aprinsese inima. Purta o pălărie mare, albă cu roz, care o ferea de soare, sub care ochii ei străluceau. Pentru o clipă, îi veni să se întoarcă în direcția opusă, să se asigure că nimeni altcineva nu se afla înapoia lui.

— Hm... începu Thor. Eu... hm... nu știu. Eu... hm... mă duceam înăuntru.

Din nou, se simțea tulburat în preajma ei, fiindu-i greu să-și adune gândurile și să le exprime.

Ea râse și era cel mai frumos sunet pe care-l auzise el vreodată.

— Și de ce ai face asta? întrebă ea, jucăușă. Abia ai venit.

Thor era tulburat. Limba îi era legată.

— Eu... hm... nu te găseam, zise el, stingherit.

Ea râse din nou.

— Ei bine, sunt chiar aici. Nu ai de gând să vii să mă prinzi?

Ținea o singură mână la vedere; Thor se grăbi spre ea, se aplecă și o prinse de mână. Fu extaziat de atingerea pielii ei, atât de netedă și catifelată, mâna ei fragilă potrivindu-se perfect într-a sa. Ea îl privi și își lăsă mâna să zăbovească într-a lui pentru o clipă, înainte de a și-o retrage încet. Îi plăcea să-i simtă degetele în palmă și sperase ca ea să nu și le mai retragă vreodată.

Ea își retrase mâna, apoi îl luă de braț. Începu să meargă, conducându-l de-a lungul unor șiruri de alei șerpuitoare. Mergeau de-a lungul unui mic drum pietruit și, în curând, se aflau înăuntrul unui labirint de garduri vii, protejați de priviri indiscrete.

Thor era îngrijorat. Poate că el, un om de rând, ar putea avea probleme, plimbându-se așa cu fiica regelui. Simți cum fruntea îi transpiră ușor și nu știa dacă era din cauza căldurii sau

datorită atingerii ei.

Nu știa sigur ce să spună.

— Ai provocat ceva agitație pe-aici, nu-i așa? zise ea, cu un zâmbet.

Îi era recunoscător că spărsese tăcerea aceea incomodă.

Thor ridică din umeri.

— Îmi pare rău. N-am vrut să o fac.

Ea râse.

— Și de ce n-ai vrut să o faci? Nu e bine să stârnești agitație?

Thor era confuz. Nu știa ce să răspundă. Se părea că nu găsea niciodată ceva potrivit de spus.

— Oricum, locul acesta e atât de sufocant și de plictisitor, zise ea. E bine să avem un nou-venit. Tatăl meu pare să te fi îndrăgit. La fel și fratele meu.

— Hm... mulțumesc, răspunse Thor.

Se simțea copleșit. Știa că ar trebui să spună mai mult și voia să o facă. Pur și simplu, nu știa ce să spună.

— Îți... începu el, scormonindu-și mintea, pentru a spune un lucru potrivit, ... place aici?

Ea se lăsă pe spate și izbucni în râs.

— Dacă-mi place aici?" întrebă ea. Dar ar trebui să-mi placă. Doar locuiesc aici!

Râse din nou, iar Thor simți că roșește. Simțea că într-adevăr încurcase lucrurile. Dar nu fusese crescut în preajma fetelor, nu avusese niciodată o prietenă în satul său și chiar nu știa ce să-i spună. Ce ar fi putut s-o întrebe? De unde ești? Știa deja de unde era. Începu să se întrebe de ce-și pierdea vremea cu el; oare doar pentru amuzamentul ei?

— De ce mă placi? întrebă el.

Ea îl privi și scoase un sunet ciudat.

— Ești un băiat obraznic, chicoti ea. Cine spune că te plac? spuse ea cu un zâmbet larg. Era limpede, tot ce spunea el o amuza.

Thor simți acum că intrase într-o încurcătură și mai mare.

— Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Mă întrebam. Vreau să spun... hm... știu că nu mă placi.

Ea râse și mai tare.

— Ești amuzant, trebuie să-ți spun asta. Să înțeleg că n-ai avut niciodată o prietenă, nu-i așa?

Thor privi în pământ și clătină din cap, umilit.

— Presupun că n-ai avut nici surori? insistă ea.

Thor clătină din cap.

— Am trei frați, lăsă el să-i scape. În cele din urmă, cel puțin, reușise să spună ceva normal.

— Chiar așa? întrebă ea. Și unde sunt? În satul tău?

Thor clătină din cap.

— Nu, sunt aici, în Legiune, cu mine.

— Ei, asta trebuie să fie încurajator.

Thor clătină din cap.

— Nu. Ei nu mă plac. Își doresc ca eu să nu fi fost aici.

Fu pentru prima dată când zâmbetul ei se stinse.

— Și de ce nu te-ar plăcea? întrebă ea, îngrozită. Proprii tăi frați?

Thor ridică din umeri.

— Mi-aș dori să știu.

Merseră o vreme în liniște. Deodată îl cuprinse teama că-i alungase buna dispoziție.

— Dar nu-ți fă griji, nu mă deranjează. Întotdeauna a fost așa. De fapt, acum mi-am făcut prieteni buni aici. Cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată.

— Fratele meu? Reece?

Thor dădu aprobator din cap.

— Reece e un prieten bun, zise ea. E favoritul meu, în unele privințe. Am patru frați, să știi. Trei sunt adevărați, iar unul, nu. Cel mai mare este fiul tatălui meu cu o altă femeie. Fratele meu vitreg. Îl cunoști pe Kendrick?

Thor aprobă din cap.

— Îi sunt profund dator. Datorită lui am un loc în Legiune. E un om minunat.

— E-adevărat. E unul dintre cei mai buni din regat. Îl iubesc tot atât de mult ca pe un frate adevărat. Apoi este Reece, pe care îl iubesc la fel de mult. Ceilalți doi... ei bine... Știi cum sunt familiile. Nu toți se înțeleg. Câteodată mă întreb cum de noi toți am fost zămisliți de aceiași oameni.

Acum Thor era curios. Voia să știe mai mult despre cine erau, despre relația ei cu ceilalți, de ce nu erau apropiați. Voia s-o întrebe, dar nu voia să fie indiscret. Și nici ea nu părea să-și dorească să continue discuția. Părea a fi o persoană fericită, căreia îi plăcea să-și îndrepte atenția numai spre lucruri fericite.

Dup ce au ieșit din labirint, curtea se deschise către o nouă grădină, în care iarba era tunsă perfect, în diferite forme. Era un fel de tablă de joc enormă, extinzându-se cel puțin cincizeci de pași în orice direcție, cu piese mari de lemn, mai înalte decât Thor, așezate peste tot.

Gwen scoase un strigăt de încântare.

— Vrei să joci? întrebă ea.

— Ce este? întrebă el.

Ea se întoarse, cu ochii mari de uimire.

— N-ai jucat niciodată cazne? întrebă ea.

Thor clătină din cap, stânjenit, simțindu-se mai țărănoi ca niciodată.

— E cel mai bun joc! exclamă ea.

Întinse ambele mâini și i le prinse pe-ale sale, trăgându-l pe teren. Țopăia de plăcere; el nu-și putu reține un zâmbet. Mai mult decât orice, mai mult decât terenul, mai mult decât acel loc minunat, atingerea mâinilor ei îl înflăcăra. Sentimentul că era dorit. Ea *dorea* să o însoțească. Ea *dorea* să-și petreacă timpul cu el. De ce i-ar păsa cuiva de el? Mai ales cuiva ca ea? Încă se simțea de parcă totul ar fi fost un vis.

— Stai acolo, zise ea. În spatele acelei piese. Trebuie s-o muți și ai numai zece secunde s-o faci.

— Cum adică s-o mut? întrebă Thor.

— Alege o direcție, repede! strigă ea.

Thor ridică enorma piesă de lemn, surprins cât era de grea. O cără câțiva pași și o așeză într-un alt pătrat.

Fără să ezite, Gwen își împinse cu putere piesa. Lovi piesa lui Thor și o doborî la pământ.

Țipă de încântare.

— Asta a fost o mișcare greșită! zise ea. Ai ieșit chiar în calea mea! Ai pierdut!

Thor privi cele două piese de jos, nedumerit. Nu înțelegea

jocul acesta deloc.

Ea râse luându-l de braţ şi continuă să-l conducă de-a lungul aleilor.

— Nu fi îngrijorat, te voi învăţa eu, zise ea.

Inima lui tresări la auzul cuvintelor ei. *Îl va învăţa ea.* Voia să-l mai vadă. Să-şi petreacă timpul cu el. Oare îşi imagina toate acestea?

— Spune-mi, ce părere ai de locul acesta? întrebă ea, în timp ce-l conducea spre o altă succesiune de labirinturi. Aceasta era decorată cu flori înalte de opt picioare, multicolore, deasupra cărora planau insecte ciudate.

— Este cel mai frumos loc din câte am văzut, răspunse Thor, sincer.

— Şi de ce îţi doreşti să fii un membru al Legiunii?

— Este tot ce am visat vreodată, răspunse el.

— Dar de ce? întrebă ea. Pentru că vrei să-l slujeşti pe tata?

Thor se gândi la asta. Nu se întrebase niciodată în realitate de ce – pur şi simplu, dorise acest lucru dintotdeauna.

— Da, răspunse. Vreau să-l slujesc. Şi Inelul.

— Dar cum rămâne cu viaţa? întrebă ea. Nu vrei să ai o familie? Un domeniu? O soţie?

Se opri şi se uită la el; îl deruta. Era ameţit. Nu se gândise niciodată la aceste lucruri până atunci şi nu prea ştia ce să răspundă. Ea îl privea cu ochi strălucitori.

— Hm... eu... nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată serios la asta.

— Şi ce ar spune mama ta despre asta? întrebă ea jucăuş.

Zâmbetul lui Thor păli.

— Eu nu am mamă, zise el.

Zâmbetul ei se stinse din nou.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă ea.

Thor era pregătit să-i răspundă, să-i spună totul. Ar fi fost prima dată în viaţă când ar fi vorbit cuiva despre mama lui. Şi ce era mai ciudat, dorea să vorbească. Voia cu disperare să se deschidă în faţa ei, o străină, şi s-o lase să afle totul despre sentimentele sale cele mai profunde.

Dar cum deschise gura să vorbească, dintr-o dată o voce

aspră se auzi de nicăieri.

— Gwendolyn! strigă vocea.

Se întoarseră amândoi și o văzură pe mama ei, Regina, îmbrăcată în cele mai alese veșminte, acompaniată de slujnice, apropiindu-se de fiica sa. Chipul îi era palid.

Regina merse drept spre Gwen, o apucă cu brutalitate de mână și o târî de-acolo.

— Treci înăuntru chiar acum. Ce ți-am spus eu? Nu vreau să mai vorbești cu el niciodată. M-ai înțeles?

Fața lui Gwendolyn se înroși, apoi se schimonosi de furie și mândrie.

— Lasă-mă! strigă la mama sa. Dar era inutil; regina continuă să o târască de-acolo, iar slujnicele o încercuiseră și ele.

— Am spus, lasă-mă! strigă Gwen. Privi în urmă spre Thor cu o privire disperată, tristă, o privire rugătoare.

Thor înțelegea ce simte. Simțea același lucru. Ar fi vrut să strige după ea și simți că i se frânge inima, în timp ce urmărea cum era luată de acolo. Era ca și cum își vedea luat tot viitorul, chiar de sub ochii lui.

Rămase acolo multă vreme după ce nu o mai văzu, uitându-se fix, încremenit, cu respirația tăiată. Nu voia să plece, nu voia să uite toate acestea.

Mai mult ca orice, nu voia să creadă că ar fi posibil să n-o mai revadă vreodată.

*

În timp ce Thor se întorcea agale la castel, tremurând încă după întâlnirea cu Gwen, nu prea era atent la ceea ce îl înconjura. Se gândea necontenit la ea; avea necontenit chipul ei în fața ochilor. Era minunată. Cea mai frumoasă și amabilă și dulce și blândă și iubitoare și nostimă persoană pe care-o întâlnise vreodată. Trebuia să o vadă din nou. De fapt, absența ei îl îndurera. Nu-și înțelegea sentimentele pentru ea și asta îl speria. Abia o cunoscuse, însă știa deja că nu va putea trăi fără ea.

Dar, în același timp, se gândi la regina care o luase de-acolo

cu forța și își simți inima grea la gândul puternicelor forțe care stăteau între ei. Forțe care, pentru un motiv care-i scăpa, nu doreau ca ei să fie împreună.

În timp ce încerca să pătrundă în miezul lucrurilor, simți deodată o mână grea pe piept, oprindu-l în loc.

Își înălță privirea și văzu un băiat, poate cu câțiva ani mai în vârstă decât el, înalt și subțire, îmbrăcat în cele mai scumpe haine pe care le văzuse – în purpură regală și mătăsuri verzi și stacojii, cu o pălărie elegantă cu pene – strâmbându-se. Băiatul părea mofturos, răsfățat, de parcă crescuse în puf, cu mâini catifelate și sprâncene înalt arcuite, care priveau în jos cu dispreț.

— Mi se spune Alton, începu băiatul. Sunt fiul Lordului Alton, văr primar al regelui. Suntem lorzi ereditari de șapte secole. Ceea ce îmi conferă titlul de Duce. Tu, dimpotrivă, ești un *om de rând,* zise el, parcă scuipând cuvintele. Curtea regală este pentru regalitate. Și pentru oamenii de rang. Nu pentru cei de teapa ta.

Thor stătea acolo, neștiind cine era băiatul acela și cu ce îl supărase.

— Ce vrei de la mine? întrebă Thor.

Alton chicoti.

— Desigur, nu știi. Probabil nu știi nimic, nu-i așa? Cum îndrăznești să dai buzna aici și să pretinzi a fi unul dintre noi! scuipă el.

— Nu pretind nimic, zise Thor.

— Ei bine, nu-mi pasă ce vânt te-a adus aici. Vreau doar să te previn, înainte să-ți mai închipui cine știe ce, că Gwendolyn e a mea.

Thor îl privi fix, șocat. *A lui?* Nu prea știa ce să spună.

— Căsătoria noastră a fost aranjată de când ne-am născut, continuă Alton. Suntem de aceeași vârstă și de același rang. Lucrurile s-au pus deja în mișcare. Să nu îndrăznești să crezi, nici măcar o clipă, că se va întâmpla altfel.

Thor simți că i se taie răsuflarea; nici măcar nu avu puterea să răspundă.

Alton se apropie cu un pas și-l privi încruntat.

— Vezi tu, zise el încet, îi permit lui Gwen flirturile ei. Sunt multe. Din când în când, se înduioşează de câte un om de rând sau poate de câte un servitor. Atunci le îngăduie să fie distracţia, amuzamentul ei. Poate ai crezut că e ceva mai mult. Dar pentru Gwen e doar atât. Eşti doar o altă cunoştinţă, o altă distracţie. Le colecţionează ca pe păpuşi. Nu înseamnă nimic pentru ea. E entuziasmată de ultimul venit, dar după o zi, două se plictiseşte. Te va abandona repede. Chiar nu însemni nimic pentru ea. Şi până la sfârşitul anului, ea şi cu mine vom fi căsătoriţi. Pentru totdeauna.

Ochii lui Alton erau larg deschişi, arătându-i hotărârea nestrămutată.

Thor simţi că i se frânge inima la auzul acestor cuvinte. Erau oare adevărate? Nu însemna oare nimic pentru Gwen? Acum era tulburat; nu prea ştia ce să creadă. Păruse atât de sinceră. Dar poate se grăbise să tragă o concluzie greşită?

— Minţi, spuse el, în cele din urmă.

Alton zâmbi dispreţuitor, apoi ridică un singur deget răsfăţat şi-l împunse pe Thor în piept.

— Dacă te mai văd în preajma ei vreodată, îmi voi folosi autoritatea şi voi chema gărzile. Apoi vei fi închis!

— Pe ce motive?! întrebă Thor.

— N-am nevoie de motive. Am un rang aici. Voi născoci ceva şi ei mă vor crede. Când voi fi terminat să te calomniez, jumătate din împărăţie va crede că eşti un criminal.

Alton zâmbi, satisfăcut de sine; Thor se simţea rău.

— Îţi lipseşte onoarea, zise Thor, neînţelegând cum ar putea cineva să se poarte cu atâta nerușinare.

Alton râse strident.

— Să-ţi spun drept, n-am avut-o niciodată, zise el. Onoarea e pentru proşti. Eu obţin ce doresc. Poţi să-ţi păstrezi onoarea. Iar eu o voi avea pe Gwendolyn.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Thor ieși cu Reece pe sub poarta arcuită a Curții Regale, pe drumul de țară care ducea la cazarma Legiunii. Gărzile luară poziție de drepți când au trecut, iar Thor simți că aparține acestui loc, că nu era chiar un intrus. Își aminti că acum câteva zile gărzile îl alungaseră de-aici. Cât de mult se schimbase totul și cât de repede.

Thor auzi un țipăt și se uită în sus pentru a vedea, la mare înălțime deasupra capului, cum Estopheles dădea târcoale, privind în jos. Șoimul începu să coboare, iar Thor, entuziasmat, își întinse brațul, încă purtând mănușa metalică. Dar Estopheles se ridică din nou și zbură departe, tot mai sus, până îi dispăru complet din vedere. Era o pasăre măiastră și simțea că există o strânsă legătură, dificil de explicat, între ei.

Thor și Reece își continuară drumul în liniște, îndreptându-se cu pași repezi către cazarmă.

Thor știa că frații săi îl așteptau și se întrebă ce fel de primire îi vor face. Vor fi invidioși, geloși? Vor fi furioși că i se acordă atât de multă atenție? Vor râde pe seama lui pentru că fusese cărat înapoi peste Canion? Sau îl vor accepta, în sfârșit? Thor spera ca ultima să fie cea adevărată. Obosise să se lupte cu tot restul Legiunii și voia doar, mai mult ca orice, să se integreze. Să fie acceptat ca unul dintre ei.

Cazarma se vedea deja, în depărtare, iar mintea lui Thor începu să fie preocupată de altceva.

Gwendolyn.

Thor nu știa cât de mult își putea permite să vorbească cu Reece despre asta, fiindcă era vorba de sora lui. Dar nu și-o putea scoate din minte. Nu se putea opri să se gândească la întâlnirea cu acel amenințător membru al familiei regale, Alton, întrebându-se cât din tot ce spusese acesta era adevărat. O parte din el se temea să discute asta cu Reece, nevoind să riște să-l supere cumva și să-și piardă noul prieten pentru sora acestuia. Dar o altă parte din el trebuia să știe ce gândea Reece.

— Cine este Alton? întrebă, în cele din urmă, Thor, ezitând.

— Alton? repetă Reece. De ce întrebi de el?

Thor ridică din umeri, neștiind cât de mult să spună.

Din fericire, Reece continuă.

— Nu e decât unul dintre membrii familiei regale, unul dezagreabil și mai puțin însemnat. Văr de-al treilea cu regele. De ce? Ți-a pus gând rău? Apoi Reece își miji ochii. Gwen? Asta e? Trebuia să te previn.

Thor se întoarse și se uită la Reece, nerăbdător să știe mai mult.

— Ce vrei să spui?

— E un bădăran. Se ține după sora mea de când a început să meargă. E sigur că ei doi se vor căsători. Se pare că și mama crede asta.

— Se vor căsători? întrebă Thor, surprins de insistența din propria-i voce.

Reece se uită la el și zâmbi.

— Vai de mine, te-ai îndrăgostit de ea, nu-i așa? chicoti el. Ce repede s-a întâmplat!

Thor roși, sperând să nu fie prea evident.

— Dacă se vor căsători sau nu, depinde de sentimentele surorii mele pentru el, răspunse Reece în cele din urmă. Asta dacă n-o vor forța să se mărite. Dar mă îndoiesc că tata ar face asta.

— Și ea ce simte pentru el? insistă Thor, temându-se să nu fie prea indiscret, dar având nevoie să știe.

Reece ridică din umeri.

— Cred că va trebui s-o întrebi pe ea. Nu vorbesc niciodată cu ea despre asta.

— Dar ar forța-o tatăl tău să se căsătorească? insistă Thor. Chiar ar putea să facă una ca asta?

— Tatăl meu poate să facă orice dorește. Dar asta e între el și Gwen.

Reece se întoarse și se uită la Thor.

— Dar ce-i cu toate aceste întrebări? Ce ați discutat?

Thor se îmbujoră, neștiind ce să spună.

— Nimic, spuse el în cele din urmă.

— Nimic! Reece râdea. Îmi pare că ați discutat cam mult

despre nimic!

Reece râse și mai tare, iar Thor fu stânjenit, întrebându-se dacă își imagina doar că Gwen îl plăcea. Reece se întinse și îi puse o mână fermă pe umăr.

— Ascultă, prietene, zise Reece, singurul lucru de care poți fi sigur în legătură cu Gwen este că știe ce vrea. Și obține ce vrea. Așa s-a întâmplat întotdeauna. E la fel de încăpățânată ca tata. Nimeni nu o poate obliga să facă ceva – sau să placă pe cineva – dacă ea nu vrea. Așa că nu fi îngrijorat. Dacă te alege pe tine, crede-mă, o să-ți spună. Bine?

Thor dădu aprobator din cap, simțindu-se mai bine, așa cum se întâmpla întotdeauna după ce stătea de vorbă cu Reece.

Își ridică ochii și văzu porțile imense ale cazărmii Legiunii în fața sa. Fu surprins să vadă câțiva băieți stând la poartă, de parcă l-ar fi așteptat, și fu încă și mai surprins să-i vadă zâmbind și apoi scoțând un strigăt de bucurie la apariția lui. Înaintară grăbiți, îl prinseră pe Thor de umeri, îl înconjurară cu brațele și-l traseră înăuntru. Thor se mira în timp ce era tras înăuntru, într-o îmbrățișare plină de bunăvoință, de ceilalți.

— Povestește-ne despre Canion. Cum e de cealaltă parte a sa? întrebă unul.

— Cum arăta creatura? Cea pe care-ai ucis-o? întrebă altul.

— N-am ucis-o eu, protestă Thor. Erec a făcut-o.

— Am auzit că i-ai salvat viața lui Elden, zise unul.

— Am auzit că ai atacat creatura cu pieptul înainte. Fără arme adevărate.

— Ești de-al nostru acum! strigă altul, iar ceilalți aclamară, conducându-l înăuntru, ca și cum ar fi fost fratele lor de mult pierdut.

Lui Thor nu prea-i venea să creadă. Cu cât îi auzea mai mult vorbind, cu atât mai mult înțelegea că poate aveau dreptate. La urma urmelor, poate că fusese viteaz. Nu se gândise de fapt niciodată la asta. Pentru prima dată după foarte mult timp, începu să se simtă bine în propria-i piele. Mai ales pentru că acum, în sfârșit, simțea că era unul dintre acești băieți. Simți o greutate ridicându-i-se de pe inimă.

Thor fu condus pe terenul principal de instrucție și înaintea

sa se aflau alte zeci de băieți din Legiune, laolaltă cu zeci de cavaleri. Și ei sloboziră ovații la apariția lui. Toți veniră spre el și îl bătură pe spate.

Kolk păși în față și ceilalți făcură liniște. Thor era pregătit, căci Kolk nu-i arătase niciodată nimic altceva decât dispreț. Dar acum, spre surpriza lui Thor, privi în jos cu o altfel de expresie. Deși nu prea reușea să zâmbească, nici nu se încrunta. Iar Thor ar fi putut să jure că zărise ceva asemănător cu admirația în ochii săi.

Kolk se apropie, ținând o insignă mică, ce reprezenta un șoim negru, și o prinse pe pieptul lui Thor. Însemnul Legiunii. Thor fusese acceptat. În sfârșit, era unul dintre ei.

— Thorgrin din Provincia Sudică a Regatului de Apus, zise Kolk, solemn. Fii binevenit în Legiune.

Băieții sloboziră un strigăt, apoi se grăbiră să-l ridice în brațe pe Thor și să-l legene încoace și-ncolo.

Thor nici măcar nu pricepea totul. Încercă să nu o mai facă. Voia doar să se bucure de această clipă. Acum, în sfârșit, se afla acolo unde-i era locul.

Kolk se întoarse cu fața spre ceilalți băieți.

— Gata, băieți, calmați-vă, ordonă el! Astăzi e o zi deosebită. Fără furci și lustruială și balegă de cal pentru voi. Acum e timpul să ne antrenăm cu-adevărat. E ziua armelor.

Băieții răspunseră cu un strigăt entuziasmat și-l urmară pe Kolk, în timp ce alerga cu pași mărunți pe terenul de instrucție către o clădire uriașă, circulară, făcută din lemn de stejar, cu uși strălucitoare de bronz. Un zumzet entuziast plutea în aer, în timp ce Thor și ceilalți se apropiau. Reece se afla lângă el, iar O'Connor veni și li se alătură.

— N-am crezut că te voi mai vedea în viață, zise O'Connor, zâmbind și bătându-l cu palma pe umăr. Data viitoare, lasă-mă pe mine să mă trezesc primul, da?

Thor îi întoarse zâmbetul.

— Ce e clădirea aceea? îl întrebă Thor pe Reece, în timp ce se apropiau. Peste tot pe ușă erau prinse nituri imense de fier, iar locul avea un aer impunător.

— Depozitul de armament, răspunse Reece. Acolo sunt

păstrate toate armele noastre. Din când în când, ne dau voie să aruncăm o privire și chiar să ne antrenăm cu unele dintre ele. Depinde ce cunoștințe vor să ne transmită.

Lui Thor i se strânse inima când îl văzu pe Elden venind spre ei. Thor își adună forțele, așteptându-se la o amenințare – dar de data aceasta, spre uimirea sa, Elden îl privi cu prețuire.

— Trebuie să-ți mulțumesc, zise el, privind în jos, umil. Pentru că mi-ai salvat viața.

Thor era încurcat. Nu se așteptase la asta din partea lui.

— M-am înșelat în privința ta, adăugă Elden. Prieteni? întrebă el.

Și întinse mâna.

Thor, nefiind omul care să poarte pică cuiva, întinse mâna bucuros și i-o strânse.

— Prieteni, zise Thor.

— Eu iau cuvântul acesta în serios, zise Elden. Te voi apăra întotdeauna. Îți sunt dator.

Cu aceasta, se întoarse și se grăbi înapoi în mulțime.

Thor nu prea știa ce să priceapă din asta. Era uimit cât de repede se schimbaseră lucrurile.

— Cred că nu e un ticălos desăvârșit, zise O'Connor. La urma urmelor, e posibil să fie un om bun.

Ajunseră la depozitul de armament. Ușile imense se deschiseră și Thor intră, impresionat. Mergea încet, cu gâtul întins, cercetând locul de jur împrejur, încercând să cuprindă totul. Sute de arme, arme pe care nici măcar nu le cunoștea, atârnau pe pereți. Ceilalți băieți se grăbiră înainte entuziasmați, alergând către arme, ridicându-le, mânuindu-le, examinându-le. Thor le urmă exemplul, simțindu-se ca un copil într-o prăvălie cu dulciuri.

Se repezi la o halebardă mare, apucă mânerul de lemn cu ambele mâini și o cântări. Era masivă, bine unsă. Lama era uzată și ciobită, iar Thor se întrebă dacă ucisese pe cineva în luptă.

O așeză la loc și luă un îmblăciu ghimpat, o minge de metal țintuită, legată de o coadă scurtă printr-un lanț lung. Ținu coada țintuită de lemn și simți cuiul de metal legănându-se la capătul lanțului. Lângă el, Reece mânuia un topor de luptă, iar

O'Connor încerca greutatea unei sulițe lungi, străpungând aerul ca pe un adversar imaginar.

— Ascultați! strigă Kolk și toți se întoarseră.

— Astăzi veți învăța să luptați cu inamicul de la distanță. Poate cineva să-mi spună ce arme se pot folosi? Ce armă poate ucide un om de la treizeci de pași depărtare?

— Arcul și săgeata, strigă cineva.

— Da, răspunse Kolk. Ce altceva?

— O suliță! strigă altcineva.

— Ce altceva? Sunt mai multe de-atât. Să le auzim.

— O praștie, zise Thor.

— Altceva?

Thor își frământa mintea, dar nu mai găsi un răspuns.

— Cuțite pentru aruncare, strigă Reece.

— Altceva?

Ceilalți băieți ezitau. Nimeni nu mai avea idei.

— Mai sunt ciocanele pentru aruncare, strigă Kolk, și topoarele pentru aruncare. Mai este arbaleta. Lăncile pot fi aruncate. Și săbiile.

Kolk pășea prin încăpere, privind chipurile băieților, care erau foarte atenți.

— Asta nu e tot. O simplă piatră luată de jos poate fi prietenul vostru cel mai bun. Am văzut un bărbat, mare cât un taur, omorât pe loc de o piatră aruncată de un oștean mai șiret. Oștenii nu-și dau seama adesea că armura poate fi și ea folosită ca armă. Mănușa poate fi scoasă și aruncată în fața inamicului. Acest lucru îl poate năuci, la câțiva pași distanță. În acel moment, poți să-l omori. Scutul poate fi aruncat și el.

Kolk trase aer în piept.

— E important ca atunci când învățați să luptați, să nu învățați să luptați doar pe distanța dintre voi și oponenți. Trebuie să vă desfășurați lupta pe o distanță mult mai mare. Majoritatea oamenilor luptă de la trei pași. Un bun războinic luptă de la treizeci. S-a înțeles?

— Da, domnule! se auzi un cor de strigăte.

— Bine. Astăzi ne vom exersa priceperea de a arunca. Cercetați încăperea și luați orice arme de aruncare vedeți.

Fiecare ia câte una și să fiți afară în treizeci de secunde! Acum mișcați-vă!

În încăpere se iscă îmbulzeală, iar Thor se repezi la perete, căutând să ia ceva. Fu lovit și împins în fel și chip de alți băieți grăbiți, până când în sfârșit văzu ceea ce-și dorea și-l luă. Era un mic topor de aruncare. O'Connor luă un pumnal, Reece o sabie și cei trei se întrecură cu ceilalți băieți pentru a ajunge pe teren.

Îl urmară pe Kolk în capătul îndepărtat al terenului, unde era aliniată o duzină de scuturi pe stâlpi.

Toți băieții, ținându-și armele, se adunară în jurul lui Kolk, așteptând.

— Veți sta aici, răcni el, arătând spre o linie trasată în praf, și veți ținti către acele scuturi când aruncați armele. Apoi veți alerga la scuturi, veți lua o armă diferită și veți exersa aruncarea acesteia. Nu alegeți niciodată aceeași armă. Întotdeauna țintiți spre scut. Acelora dintre voi care ratează un scut, li se va cere să facă o tură în jurul terenului. Începeți!

Băieții se aliniaseră, umăr la umăr, înapoia liniei desenate în praf, și începură să-și arunce armele în scuturi, care se aflau la mai bine de douăzeci și cinci de metri depărtare. Thor se alinie și el. Băiatul de lângă el se lăsă pe spate și aruncă sulița, care trecu la un fir de păr distanță de scut.

Băiatul se întoarse și începu să alerge în jurul arenei. În timp ce făcea asta, unul dintre oamenii regelui alergă lângă el și îi puse o mantie grea de zale peste umerii, care-l împovără.

— Aleargă cu asta, băiete! ordonă el.

Băiatul, împovărat, deja transpirat, continuă să alerge în arșiță.

Thor nu voia să rateze ținta. Se lăsă pe spate, se concentră, trase înapoi toporul și-l aruncă. Închise ochii, sperând că va lovi ținta și fu ușurat să audă sunetul cu care se înfipse în scutul de piele. De-abia reușise, lovind în colțul de jos, dar cel puțin nimerise. Peste tot în jur, mai mulți băieți rataseră și se despărțiseră pentru a-și face turele. Puținii care loviseră alergau la scuturi pentru a lua o nouă armă.

Thor ajunse la scuturi și găsi un pumnal lung, subțire, pentru aruncare, pe care-l luă, apoi alergă înapoi la linia de aruncare.

Continuară să arunce ore în șir, până ce pe Thor îl duru brațul și alergase și el nenumărate ture. Se scălda în sudoare, la fel ca ceilalți din jur. Era un exercițiu interesant, să arunci tot felul de arme, să te obișnuiești cu atingerea și greutatea diferitelor mânere și lame. Thor simțea că se descurcă tot mai bine, cu fiecare aruncare. Însă căldura era apăsătoare și obosise. Doar o duzină de băieți rămăsese încă în picioare, în fața scuturilor, cei mai mulți dintre ei făcându-și turele. Era pur și simplu prea greu să lovești de atât de multe ori, cu atât de multe arme diferite, iar turele și arșița făceau precizia loviturii și mai dificilă. Thor gâfâia și nu știa cât timp va mai putea să continue. Tocmai când simți că e pe punctul de a se prăbuși, brusc, Kolk ieși în față.

— Destul! strigă el.

Băieții se întoarseră din ture și se prăbușiră pe iarbă. Zăceau acolo, gâfâind, respirând cu dificultate, îndepărtând straturile grele de zale care fuseseră puse pe ei. Thor stătea și el pe iarbă, cu brațele epuizate, scăldat în sudoare. Câțiva dintre oamenii regelui fuseseră trimiși cu găleți de apă și le lăsaseră pe iarbă. Reece întinse brațul, apucă una, bău din ea, apoi i-o dădu lui O'Connor, care bău și i-o dădu lui Thor. Thor bău mult, cu apa picurându-i pe bărbie și piept. Apa era minunată. Respiră adânc și îi dădu găleata înapoi lui Reece.

— Cât poate continua asta? întrebă el.

Reece clătină din cap, gâfâind.

— Nu știu.

— Jur că încearcă să ne omoare, se auzi o voce. Thor se întoarse și-l văzu pe Elden, care venise și se așezase lângă el. Thor fu surprins să-l vadă acolo și pricepu că Elden dorea cu adevărat să fie prieteni. Era ciudat să vadă o asemenea schimbare în purtarea lui.

— Băieți! strigă Kolk, plimbându-se încet printre ei. Mai mulți dintre voi ratează țintele acum, spre sfârșitul zilei. După cum puteți vedea, e mai greu să arunci cu precizie când ești obosit. Asta e ideea. În timpul bătăliei, nu veți fi odihniți. Veți fi epuizați. Unele bătălii pot dura zile întregi. Mai ales dacă asediați un castel. Și tocmai când ești cel mai obosit, atunci

trebuie să realizezi cea mai precisă aruncare. Adesea veți fi obligați să aruncați orice armă aveți la dispoziție. Trebuie să fiți experți în folosirea oricărei arme, oricât de obosiți ați fi. E limpede?

— DA, DOMNULE! au răspuns ei, strigând.

— Câțiva dintre voi știu să arunce un cuțit sau o suliță. Dar aceeași persoană dă greș cu un ciocan sau cu un topor. Credeți că puteți supraviețui aruncând doar o armă?

— NU, DOMNULE!

— Credeți că e doar un joc?

— NU, DOMNULE!

Kolk se strâmba în timp ce pășea, lovindu-i în spate pe băieții care i se părea că nu stăteau destul de drepți.

— V-ați odihnit destul, zise el. Din nou în picioare!

Thor se luptă să se ridice împreună cu ceilalți, cu picioarele ostenite, nefiind sigur cât mai putea îndura acest lucru.

— Există două aspecte ale luptei la distanță, continuă Kolk. Puteți arunca, dar poate și inamicul vostru. Poate că nu e în siguranță la treizeci de pași depărtare, dar poate că nici voi nu sunteți. Trebuie să învățați cum să vă apărați de la treizeci de pași. Ați înțeles?

— DA, DOMNULE!

— Pentru a vă apăra de un obiect aruncat, va trebui nu numai să fiți vigilenți și iuți de picior, să vă lăsați în jos sau să vă rostogoliți sau să vă feriți – dar totodată să fiți foarte pricepuți la a vă proteja cu un scut mare.

Kolk făcu un semn, iar un oștean aduse un scut imens și greu. Thor era uimit – era de două ori mai mare decât el.

— Se oferă cineva voluntar? întrebă Kolk.

Grupul de băieți era tăcut, ezitant și fără să gândească, absorbit de momentul acela, Thor ridică mâna.

Kolk dădu aprobator din cap, iar Thor se grăbi înainte.

— Bine, zise Kolk. Cel puțin unul dintre voi e suficient de prost încât să se ofere voluntar. Îmi place curajul tău, băiete. O decizie proastă. Dar bună.

Thor începuse să se întrebe dacă luase într-adevăr o decizie proastă, când Kolk îi înmână uriașul scut de metal. Îl fixă pe un

braț și nu putu crede cât era de greu. De-abia era în stare să-l ridice.

— Thor, misiunea ta este să alergi din capătul acesta al terenului în celălalt. Nevătămat. Vezi cei cincizeci de băieți care stau cu fața spre tine? îl întrebă Kolk. Ei toți vor arunca cu arme în tine. Arme adevărate. Înțelegi? Dacă nu-ți folosești scutul pentru a te apăra, ai putea muri înainte să ajungi de cealaltă parte.

Thor se uită lung înapoi, cu neîncredere. Mulțimea de băieți deveni foarte tăcută.

— Acesta nu e un joc, continuă Kolk. E foarte serios. Bătălia e serioasă. E o problemă de viață și de moarte. Ești sigur că încă îți dorești să te oferi voluntar?

Thor dădu din cap, prea înghețat de frică pentru a spune orice altceva. Nu se prea putea răzgândi în acest moment, nu în fața tuturor.

— Bine.

Kolk făcu semn unui însoțitor, care ieși în față și suflă în corn.

— Fugi! țipă Kolk.

Thor ridică scutul greu de metal cu ambele mâini, ținându-l din răsputeri. Pe când îl ținea, simți o bufnitură răsunătoare, atât de puternică încât îi zgudui craniul. Trebuie să fi fost un ciocan de metal. Nu străpunsese scutul, dar generase un șoc îngrozitor în corpul său. Aproape scăpă scutul, dar se sili să-l țină și să meargă mai departe.

Thor începu să alerge, șchiopătând, cu scutul, cât de repede putea. Cum armele și proiectilele treceau pe lângă el în zbor, se strădui să se ghemuiască în scut cât mai bine posibil. Scutul era salvarea lui. Și, în timp ce alerga, învăță cum să stea în interiorul lui.

O săgeată zbură pe lângă el, puțin lipsind să-l atingă, iar el își trase bărbia înapoi și mai mult. Un alt obiect greu se izbi cu zgomot de scut, lovindu-l atât de tare încât se împletici înapoi câțiva pași și se prăbuși la pământ. Dar Thor se ridică din nou și continuă să alerge. Cu un suprem efort, respirând greu, reuși în cele din urmă să traverseze terenul.

— Ajunge! strigă Kolk.

Thor scăpă scutul, scăldat în sudoare. Era mai mult decât recunoscător că ajunsese de cealaltă parte; nu știa dacă ar mai fi putut ține scutul acela încă o clipă.

Se grăbi înapoi la ceilalți, mulți dintre ei privindu-l cu admirație. Se întreba cum supraviețuise.

— Bună treabă, îi șopti Reece.

— Alți voluntari? strigă Kolk.

Se lăsă o tăcere de moarte printre băieți. După ce-l văzuseră pe Thor, nimeni nu dorea să încerce.

Thor se simți mândru de el însuși. Nu era sigur dacă s-ar mai fi oferit voluntar, știind ce pătimise, dar acum, că se terminase, era bucuros că o făcuse.

— Bine. Atunci voi alege eu, strigă Kolk. Tu! Saden! strigă el, arătând pe cineva.

Un băiat mai în vârstă, slab, ieși în față arătând îngrozit.

— Eu? zise Saden cu voce spartă.

Ceilalți băieți râdeau de el.

— Bineînțeles că tu. Cine altcineva? zise Kolk.

— Îmi pare rău, domnule, dar aș prefera să nu.

Un murmur de groază se ridică din rândurile Legiunii.

Kolk se apropie de el, strâmbându-se.

— Nu faci ce vrei, mârâi Kolk. Faci ce-ți spun eu să faci.

Saden rămase împietrit, arătând speriat de moarte.

— N-ar trebui să fie aici, îi șopti Reece lui Thor.

Thor se întoarse și se uită la el.

— Ce vrei să spui?

— Vine dintr-o familie nobilă, iar ei l-au adus aici. Dar el nu vrea să fie aici. El nu e un luptător. Kolk știe asta. Cred că vor să-l zdrobească. Cred că vor să-l facă să plece.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot, zise Saden, părând îngrozit.

— Poți, strigă Kolk, și o vei face!

Ajunseseră într-un impas.

Saden privea în pământ, cu capul plecat de rușine.

— Îmi pare rău, domnule. Dați-mi o altă misiune și o voi îndeplini bucuros.

Kolk se înroși la față și se îndreptă ca o furtună spre el, până

ajunse la câțiva centimetri de fața lui.

— Îți *voi* da o altă sarcină, băiete. Nu-mi pasă din ce familie vii. De acum înainte, vei alerga. Vei alerga în jurul acestui teren până te vei prăbuși. Și nu te vei întoarce până nu te oferi voluntar să ridici acest scut. Mă înțelegi?

Saden arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi, în timp ce dădea în cap aprobator.

Un oștean se apropie, puse zale peste Saden, și apoi un alt oștean puse un nou set de zale peste el. Thor nu înțelegea cum putea să le suporte greutatea. Abia putea să alerge cu unul singur.

Kolk se trase înapoi și-l lovi cu putere pe Saden în spate, iar el înaintă poticnindu-se și începu lunga, lenta sa alergare în jurul terenului. Lui Thor îi părea rău pentru el. În timp ce-l privea poticnindu-se, nu putu să nu se întrebe dacă băiatul va supraviețui Legiunii.

Deodată sună un corn, iar Thor se întoarse și văzu o companie de oameni ai regelui, călare, însoțiți de o duzină de cavaleri de argint, ținând sulițe lungi și purtând coifuri cu pene. Se opriră în fața Legiunii.

— În cinstea nunții fiicei regelui și pentru a serba solstițiul de vară, regele a declarat restul acestei zile o zi de vânătoare!

Toți băieții izbucniră într-un imens strigăt de bucurie. Ca unul, o rupseră la fugă, urmărind caii care se întorseseră și traversau terenul.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Thor pe Reece, începând să alerge cu ceilalți.

Reece avea un zâmbet larg pe față.

— E mană cerească! zise el. Suntem liberi pentru restul zilei! Mergem la vânătoare!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Thor alerga de-a lungul cărării din pădure împreună cu ceilalți, ținând sabia care-i fusese dată pentru vânătoare. Lângă el se aflau Reece, O'Connor și Elden, însoțiți de cel puțin cincizeci de alți membri ai Legiunii. În fața lor, călăreau o sută de cavaleri de argint în armuri ușoare, unii având săbii scurte, dar cei mai mulți cu săgeți și arcuri atârnate pe spate. Printre aceștia, alergau pe jos zeci de scutieri și însoțitori.

Regele MacGil călărea în frunte, arătând la fel de mare și mândru ca întotdeauna, cu un zâmbet încântat pe față. Era încadrat de fiii săi, Kendrick și Gareth, iar Thor fu surprins să-l vadă până și pe Godfrey. Zeci de paji alergau printre ei, câțiva dintre aceștia lăsându-se pe spate și suflând în cornuri făcute din colți lungi de fildeș; alții țineau câinii care urlau și alergau cu nerăbdare înainte, pentru a ține pasul cu caii. Era un haos deplin. În timp ce grupul imens gonea prin pădure, începură să se despartă în toate direcțiile, iar Thor nu prea știa unde mergeau sau ce grup să urmeze.

Erec călărea aproape, iar Thor și ceilalți se hotărâră să meargă pe urmele lui. Thor alerga alături de Reece.

— Unde ne ducem? îl întrebă el pe Reece, fără suflu, în timp ce alergau.

— În adâncul pădurii, răspunse Reece. Oamenii regelui vor să reînvie zilele de glorie ale vânătorii.

— De ce unii dintre cavalerii de argint merg călare, iar ceilalți pe jos? îl întrebă O'Connor pe Reece.

— Cei care călăresc vânează prada mai ușoară, cum ar fi căprioare sau păsări, răspunse Reece. Își folosesc arcurile. Cei care merg pe jos țintesc animale mai periculoase. Cum ar fi mistrețul cu coada galbenă.

Thor fu deopotrivă entuziasmat și neliniștit la auzul numelui acelui animal. Văzuse unul în copilărie; era o creatură dezgustătoare și periculoasă, despre care se știa că sfâșia un om în două la cea mai mică provocare.

— De obicei, războinicii mai vârstnici aleg să rămână călare și

să urmărească căprioare și păsări, adăugă Erec. Cei tineri preferă să meargă pe jos și să urmărească vânatul mai mare. Trebuie să fii într-o formă mai bună pentru asta, desigur.

— De aceea vă dăm voie să participați la această vânătoare, băieți, strigă Kolk, alergând nu departe, cu ceilalți, este totodată și un antrenament pentru voi. Va trebui să mergeți pe jos cât durează vânătoarea, să țineți pasul cu caii. În timp ce mergem, vă veți despărți în grupuri mai mici și fiecare își va urma propria cale și va doborî propriul animal. Veți căuta cel mai periculos animal pe care-l puteți găsi și vă veți lupta cu el pe viață și pe moarte. Acestea sunt calitățile care vă fac soldați: rezistență, curaj și să nu vă retrageți din fața adversarului, oricât de puternic și periculos ar fi. Acum plecați! strigă el.

Thor alergă mai repede, așa cum făcuseră toți tovarășii lui, grăbindu-se să ajungă din urmă caii, în timp ce străbăteau în goană pădurea. Nu prea știa încotro se ducea, dar se gândi că, dacă rămânea aproape de Reece și de O'Connor, nu i se va întâmpla nimic rău.

— O săgeată, repede! strigă Erec.

Thor reacționă imediat, alergând pe lângă calul lui Erec, înșfăcând o săgeată din tolba de pe șa și înmânându-i-o acestuia. Erec o așeză în arcul său în timp ce călărea, încetini și își fixă ținta spre ceva din pădure.

— Câinii! răcni el.

Unul dintre însoțitorii regelui dădu drumul unui câine, care lătră și sări în pădure. Spre surprinderea lui Thor, o pasăre mare își luă zborul și, cum făcu asta, Erec slobozi săgeata.

Fusese o lovitură perfectă, drept în gât, iar pasărea căzu moartă la pământ. Thor fu uimit că Erec o zărise.

— Pasărea! strigă Erec.

Thor alergă, înșfăcă pasărea moartă, caldă încă, cu sângele curgându-i din gât, și alergă înapoi la Erec. O prinse cu cureaua de șaua lui Erec, lăsând-o să atârne acolo în timp ce călărea.

Pretutindeni în jurul lui Thor, numeroși cavaleri călare făceau același lucru, speriind păsările și doborându-le la pământ, pentru ca apoi scutierii lor să le recupereze. Cei mai mulți foloseau săgeți; unii foloseau sulițe. Kendrick își trase înapoi

sulița, ținti și o aruncă într-o căprioară. Lovitura își atinse ținta drept în gât, iar căprioara căzu.

Thor era uimit de abundența vânatului în aceste păduri, gândindu-se la prada bogată pe care o vor duce acasă. Ar putea hrăni Curtea Regală timp de câteva zile.

— Ai mai fost la vânătoare până acum? îi strigă Thor lui Reece, în timp ce alergau, abia reușind să evite să fie călcat în picioare de unul dintre oamenii regelui. Era greu să audă, cu lătratul câinilor, cornii care sunau și strigătele oamenilor, râzând, victorioși în timp ce doborau animal după animal.

Reece avea un zâmbet larg pe față, pe când sărea peste un buștean și continua să alerge.

— De multe ori! Dar numai datorită tatălui meu. Nu ne dau voie să vânăm până la o anumită vârstă. E ceva palpitant, deși nimeni nu prea reușește să scape nevătămat. Mai mulți oameni au fost răniți sau uciși în timp ce vânau mistreți.

Reece gâfâia alergând.

— Dar întotdeauna am fost călare, adăugă el. Nu mi s-a permis niciodată să merg pe jos până acum, cu Legiunea, sau să vânez un mistreț. Este prima dată pentru mine!

Pădurea se schimbă dintr-o dată, cu zeci de cărări desfășurându-se înaintea lor, fiecare ramificându-se în numeroase direcții. Un alt corn sună și imensul grup începu să se despartă în grupuri mai mici.

Thor se ținu aproape de Erec, iar Reece și O'Connor i se alăturară; o luară cu toții pe o cale îngustă care cobora brusc. Continuară să alerge, iar Thor sări peste un mic pârâu, ținându-și strâns sulița. Micul lor grup era alcătuit din Erec și Kendrick călare, Thor, Reece, O'Connor și Elden pe jos, șase în total – și când Thor se întoarse, observă încă doi membri ai Legiunii alergând în spatele lor să li se alăture. Erau bine legați și vânjoși, cu un păr ondulat, nisipiu, care le cădea în ochi și cu niște zâmbete largi. Păreau a fi cu vreo doi ani mai mari decât Thor – și erau gemeni identici.

— Eu sunt Conval, îi strigă unul dintre ei lui Thor.

— Iar eu sunt Conven.

— Suntem frați, zise Conval.

— Gemeni! adăugă Conven.

— Sper că nu te superi dacă mergem cu voi, îi spuse Conval lui Thor.

Thor îi mai văzuse în Legiune, dar nu-i întâlnise niciodată până atunci. Era bucuros să cunoască noi membri, mai ales pe aceia care erau prietenoși cu el.

— Suntem bucuroși, strigă Thor.

— Cu cât mai multe brațe, cu atât mai bine, adăugă Reece.

— Am auzit că mistreții din această pădure sunt uriași, zise Conval.

— Și letali, adăugă Conven.

Thor se uită la sulițele lungi pe care le cărau gemenii, de trei ori mai lungi decât a sa, și fu surprins. Îi observase privind la sulița sa scurtă.

— Sulița aceea nu-i destul de lungă, zise Conval.

— Mistreții aceștia au colții mari. Îți trebuie o suliță mai lungă, zise Conven.

— Ia-o pe-a mea, spuse Elden, alergând la Thor și oferindu-i sulița sa.

— Nu pot s-o iau pe-a ta, zise Thor. Tu ce-ai mai folosi?

Elden ridică din umeri.

— Mă descurc eu.

Thor era mișcat de generozitatea sa și uimit cât de diferită era prietenia lor acum.

— Ia una de-a mea, porunci o voce.

Thor își ridică ochii și-l văzu pe Erec lângă el, arătând spre șa, de care erau agățate două sulițe lungi.

Thor întinse mâna și luă una dintre sulițele lungi, recunoscător să o aibă. Era mai grea și îi era incomod să alerge cu ea, dar se simți mai protejat și se părea că avea nevoie de asta.

Alergară necontenit, până când Thor simți că i se aprind plămânii, neștiind dacă putea merge mai departe. Era atent, căutând în jur orice urmă a unui animal. Se simțea protejat, cu toți acești bărbați în jur, și invincibil cu sulița sa lungă. Dar era încă foarte încordat. Nu mai vânase niciodată un mistreț până atunci și nu știa la ce să se aștepte.

Când plămânii îi ardeau mai tare, pădurea se deschise într-un luminiș și, din fericire, Erec și Kendrick își opriră caii. Thor presupuse că le acordaseră și lor permisiunea de a se opri.

Stăteau cu toții acolo, opt la număr, în luminișul pădurii, băieții, în picioare, gâfâind, iar Erec și Kendrick descălecând. Caii pufăiau, altfel însă era liniște, numai foșnetul vântului se auzea prin copaci. Larma sutelor de oameni alergând prin pădure nu se mai auzea și Thor își dădu seama că trebuia să fi fost foarte departe de ceilalți.

Se uită împrejurul luminișului, trăgându-și sufletul.

— N-am văzut nicio urmă de animale, îi spuse Thor lui Reece. Tu ai văzut?

Reece clătină din cap.

— Mistrețul e un animal viclean, zise Erec, făcând un pas în față. Nu se va arăta întotdeauna. Uneori, el va fi cel care te urmărește. Poate aștepta până te găsește nepregătit, apoi va ataca. Fiți întotdeauna în alertă.

— Atenție! strigă O'Connor.

Thor se răsuci și brusc un animal mare dădu buzna în luminiș, fremătând puternic; Thor se feri, crezând că erau atacați de un mistreț. O'Connor strigă, iar Reece se întoarse și aruncă sulița spre el. Nu-și atinse ținta și animalul își luă zborul în văzduh. Abia atunci Thor observă că era doar un curcan, dispărând înapoi în pădure.

Cu toții izbucniră în râs, iar tensiunea dispăru. O'Connor se înroși și Reece își lăsă mâna, liniștitor, pe umărul său.

— Nu-ți fă griji, prietene, zise el.

O'Connor își feri privirea, stânjenit.

— Nu-i niciun mistreț aici, zise Elden. N-am ales bine traseul. Pe traseul ăsta nu-s decât păsări. Ne vom întoarce cu mâna goală.

— Poate că nu e un lucru rău, zise Conval. Am auzit că lupta cu un mistreț poate fi pe viață și pe moarte.

Kendrick cercetă calm pădurea; Erec făcu la fel. Thor putea vedea pe fețele celor doi bărbați că era ceva acolo. Își dădea seama, din experiența și înțelepciunea lor, că erau pregătiți.

— Ei bine, se pare că traseul se oprește aici, zise Reece. Așa că

dacă mergem mai departe, pădurea nu va fi marcată. Nu vom mai găsi drumul înapoi.

— Dar dacă ne întoarcem, vânătoarea noastră s-a încheiat, zise O'Connor.

— Ce s-ar întâmpla dacă ne-am întoarce cu mâna goală? întrebă Thor. Fără un mistreț?

— Am fi bătaia de joc a celorlalți, răspunse Elden.

— Nu, n-am fi, zise Reece. Nu toată lumea găsește un mistreț. De fapt, se întâmplă mai rar să găsești unul decât să nu găsești.

În timp ce grupul stătea acolo în liniște, respirând greu, cercetând pădurea, Thor își dădu seama brusc că băuse prea multă apă. Se stăpânise de când începuse vânătoarea, iar acum vezica îl durea de plină ce era, de-abia putea să se mai țină.

— Scuzați-mă, zise el și începu să se îndrepte spre pădure.

— Unde te duci? întrebă Erec, prudent.

— Trebuie doar să mă ușurez. Mă întorc imediat.

— Nu te îndepărta prea mult, îl avertiză Erec.

Thor, jenat, se grăbi în pădure și se îndepărtă cam vreo douăzeci de pași de ceilalți, până găsi un loc ferit.

Tocmai când terminase să se ușureze, auzi deodată un trosnet de crengi. Era tare și distinct, iar el știu – pur și simplu știu – că nu fusese făcut de vreun om.

Se întoarse încet, simțindu-și părul că i se ridică ușor pe ceafă, și se uită. Drept în față, poate la alți douăzeci de pași, era un alt luminiș mic, cu un bolovan în mijloc. Iar acolo, la baza bolovanului, se mișca ceva. Un animal mic, n-ar fi putut să spună ce.

Thor se întrebă dacă să se întoarcă la oamenii săi sau să vadă ce era acolo. Fără să se gândească prea mult, se furișă într-acolo. Orice animal ar fi fost, nu voia să-l piardă și dacă s-ar fi dus înapoi la ceilalți, probabil ar fi plecat până se întorcea.

Thor păși mai departe, înfiorat, căci pădurea devenea mai deasă și avea tot mai puțin loc să se miște. Nu putea zări nimic, decât desișul pădurii tăiat de razele oblice ale soarelui. În cele din urmă ajunse în luminiș. Pe când se apropia, slăbi strânsoarea suliței și o coborî până la șold.

Fu luat prin surprindere de ceea ce văzu în fața sa, în luminiș,

într-un petic de lumină.

Acolo, foindu-se în iarba de lângă stâncă, era un mic pui de leopard. Stătea acolo, foindu-se și scâncind, uitându-se pieziș în soare. Arăta de parcă ar fi fost abia născut, lung de o jumătate de cot, destul de mic pentru a încăpea în cămașa lui Thor.

Thor stătea acolo, uimit. Puiul era complet alb, iar el știu că trebuia să fie un pui de leopard alb, cel mai rar dintre animale.

Auzind un foșnet neașteptat de frunze în spatele lui, se întoarse și văzu cum întregul grup se grăbea spre el, cu Reece în frunte, părând îngrijorat. În câteva clipe, ajunseră lângă el.

— Unde-ai plecat? întrebă Reece. Am crezut c-ai murit.

Cum toți veniră lângă el și se uitară în jos la pui, îi putu auzi oftând adânc de mirare.

— Un semn important, îi spuse Erec lui Thor. Așa ceva găsești o dată în viață. Cel mai rar dintre animale. A fost lăsat singur. Nu are cine să-l îngrijească. Asta înseamnă că-i al tău. E datoria ta să-l crești.

— A mea? întrebă Thor nedumerit.

— E obligația ta, adăugă Kendrick. Tu l-ai găsit. Sau, ar trebui să spun, el te-a găsit pe tine.

Thor era complet derutat. Îngrijise oi, dar nu crescuse niciodată vreun animal în viața sa și nu știa deloc ce să facă.

Dar, în același timp, simțea deja o puternică legătură cu animalul. Ochii lui mici, azurii, se deschiseră și păreau a se uita numai la el.

Se apropie, se aplecă și-l luă în brațe. Animalul se întinse și-i linse obrazul.

— Cum se îngrijește un pui de leopard? întrebă Thor, copleșit.

— Presupun că în același fel cum se îngrijește orice altă făptură, zise Erec. Îl hrănești când îi e foame.

— Trebuie să-i dai un nume, spuse Kendrick.

Thor cugetă, uimit, la faptul că era a doua oară când numea un animal în tot atâtea zile. Își aminti o poveste din copilărie, despre un leu care îngrozise un sat.

— Krohn, zise Thor.

Ceilalți dădură aprobator din cap.

— Ca legenda, zise Reece.

— Îmi place, spuse O'Connor.

— Krohn să fie, rosti Erec.

Când Krohn își coborî capul la pieptul lui Thor, acesta simți între ei o legătura mai puternică decât oricare alta de până atunci. Se simțea de parcă l-ar fi cunoscut pe Krohn de nenumărate vieți, în timp ce animalul se foia și scâncea la el.

Deodată se auzi un sunet distinct, unul care îi ridică lui Thor părul pe ceafă și-l făcu să se întoarcă repede și să se uite la cer. Sus, deasupra, era Estopheles. Brusc, se lăsă tot mai jos, drept spre capul lui Thor, țipând, și apoi se ridică în ultima clipă.

La început, Thor se întrebă dacă nu era gelos pe Krohn. Dar apoi, după o fracțiune de secundă, Thor înțelese: șoimul îl avertiza.

O clipă mai târziu se auzi un zgomot distinct din cealaltă parte a pădurii. Era un foșnet, urmat de un asalt – și totul se întâmplă foarte repede.

Datorită avertismentului, Thor avea un avantaj – îl văzu venind și se dădu la o parte, în ultima clipă, înainte ca mistrețul masiv să se repeadă drept la el. Trecu pe lângă el la un fir de păr.

În luminiș izbucni haosul. Mistrețul îi atacă pe ceilalți, fioros, rotindu-și colții în toate direcțiile. Dintr-o lovitură, reuși să taie brațul lui O'Connor, iar sângele țâșni când acesta se apucă de braț, țipând.

Era ca încercarea de a lupta cu un taur fără armele potrivite. Elden încercă să-l împungă cu sulița lui lungă, dar mistrețul își întoarse doar capul, o înșfăcă cu gura lui enormă și o rupse în două dintr-o singură mișcare. Apoi mistrețul se întoarse și-l atacă pe Elden, lovindu-l în coaste; din fericire pentru Elden, acesta reuși să scape de a fi sfâșiat de colții lui în ultima clipă.

Mistrețul era de neoprit. Era însetat de sânge și era limpede că nu-i va lăsa în pace până nu-l va avea.

Ceilalți se dezmeticiră și intrară în luptă. Erec și Kendrick își scoaseră săbiile, la fel și Thor, Reece și ceilalți.

Încercuiră fiara cu toții, dar era greu de lovit, mai ales din cauza colților lui lungi de aproape un metru, care-i împiedicau să se apropie de el. Alerga în cercuri, urmărindu-i prin luminiș.

Cum fiecare dintre ei ataca pe rând, Erec reuși o lovitură directă, tăindu-l pe-o parte; dar mistreţul părea a fi făcut din oţel, pentru că pur și simplu nu se oprea.

Atunci totul se schimbă. Pentru o clipă, ceva captă atenţia lui Thor, iar el se întoarse și privi în pădure. În depărtare, ascuns după copaci, ar fi putut să jure că văzuse un bărbat cu o mantie neagră, cu glugă; îl văzu ridicând un arc cu o săgeată și ţintind drept spre luminiș. Părea că nu ţintea spre mistreţ, ci spre oameni.

Thor se întrebă dacă nu cumva avea vedenii. Ar fi fost posibil să fie atacaţi? Acolo? În mijlocul pădurii? De cine?

Thor își lăsă instinctele să preia controlul. Simţise că ceilalţi erau în pericol și alergă la ei. Văzu un bărbat aţintindu-și săgeata asupra lui Kendrick.

Thor se aruncă spre Kendrick. Îl izbi puternic cu umărul, doborându-l la pământ, și o clipă după ce făcu asta săgeata trecu în zbor, ratându-l. Thor privi imediat înapoi în pădure, căutând semne ale atacatorului. Însă acesta dispăruse.

Dar nu avu timp să se gândească; mistreţul alerga încă nebunește prin luminiș, la numai câţiva pași de ei. Acum se întorsese în direcţia lor și Thor nu avu timp să reacţioneze. Se pregăti pentru impact, în timp ce colţii lungi, ascuţiţi, se năpusteau drept spre el.

O clipă mai târziu se auzi un guiţat pătrunzător; Thor se întoarse și-l văzu pe Erec sărind în spinarea fiarei, ridicându-și sabia cu ambele mâini și înfigându-i-o în ceafă. Fiara răcni, cu sângele ţâșnindu-i din rât, în timp ce cădea în genunchi, după care se prăbuși la pământ, cu Erec deasupra.

Rămaseră toţi împietriţi în loc, uitându-se unul la altul – și întrebându-se ce naiba se întâmplase.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Thor, cărându-l pe Krohn în cămașa sa, fu copleșit de zgomot când Reece deschise ușa tavernei. Un grup mare de membri ai Legiunii și oșteni, înghesuiți înăuntru, îi întâmpinară cu un strigăt. Era arhiplin și cald înăuntru, iar Thor fu imediat înghesuit între tovarășii săi, umăr lângă umăr. Fusese o zi lungă de vânătoare și se adunaseră cu toții aici, în această tavernă din adâncul pădurii, pentru a sărbători. Cavalerii de argint deschiseseră drumul, iar Thor, Reece și ceilalți îi urmară.

În spatele lui Thor, gemenii, Conval și Conven, cărau prețioasa lor pradă, mistrețul, mai mare decât al oricui altcuiva, pe un par lung, purtat pe umeri. Fuseseră nevoiți să-l lase în afara tavernei, înainte de a intra. Thor aruncă o ultimă privire înapoi; arăta atât de fioros, încât era greu de crezut că ei îl uciseseră.

Thor simți o vânzoleală în interiorul hainei și se uită în jos pentru a-și vedea noul tovarăș, Krohn. Abia putea crede că într-adevăr căra un pui de leopard alb. Se uita fix la el, cu ochii lui albaștri, limpezi și scâncea. Thor simți că puiul era înfometat.

Fu îmbrâncit în interiorul tavernei, cu zeci de alți bărbați înghesuindu-se în spatele lui și înaintă în locul acela neîncăpător și aglomerat, în care era, probabil, cu douăzeci de grade mai cald – ca să nu mai vorbim și despre umezeală. Îi urmă pe Erec și pe Kendrick și era urmat, la rândul său, de Reece, Elden, de gemeni și de O'Connor, al cărui braț, spintecat de mistreț, fusese bandajat și care, în cele din urmă, încetase să sângereze. O'Connor părea mai degrabă amețit decât rănit. Buna dispoziție îi revenise și întregul lor grup înaintă șovăitor în adâncul încăperii.

Locul era ticsit, iar oamenii stăteau umăr la umăr, atât de înghesuiți încât abia dacă mai aveau loc să se întoarcă. Deși se aflau acolo bănci lungi, unii bărbați ședeau, în vreme ce alții stăteau în picioare, cântând cântece de petrecere, ciocnindu-și halbele cu ale prietenilor sau trântindu-le pe masă. Era o atmosferă zgomotoasă și festivă, cum Thor nu mai văzuse

vreodată.

— Eşti pentru prima oară într-o tavernă? întrebă Elden, aproape strigând pentru a fi auzit.

Thor dădu din cap aprobator, simţindu-se din nou ca un ţărănoi.

— Pariez că n-ai băut niciodată o halbă cu bere, nu-i aşa? întrebă Conven, bătându-l pe umăr cu un râset.

— Bineînţeles că am băut, se apără Thor.

Însă roşi, dar speră că nu observase nimeni, pentru că, de fapt, nu băuse niciodată bere, în afară de o mică înghiţitură pe care o sorbise la nuntă. Tatăl său interzisese berea la ei în casă. Şi chiar dacă n-ar fi făcut-o, nu era sigur că şi-ar fi permis-o.

— Foarte bine, atunci! strigă Conval. Băiete, dă-ne un rând din cea mai tare bere a ta. Thor, aici de faţă, e un băutor cu experienţă!

Unul dintre gemeni puse pe masă o monedă de aur. Thor era uimit de cât de mulţi bani aveau aceşti băieţi; se întrebă din ce familie proveneau. Moneda aceea i-ar fi fost de ajuns familiei sale o lună întreagă, acasă, în satul său.

O clipă mai târziu, o duzină de halbe cu bere înspumată alunecă pe tejghea, iar băieţii îşi făcură loc şi le luară; una dintre ele ajunse în mâna lui Thor. Spuma îi picură pe mână şi stomacul îi tresăltă în aşteptare. Era agitat.

— În cinstea vânătorii noastre! strigă Reece.

— ÎN CINSTEA VÂNĂTORII NOASTRE! răspunseră ca un ecou ceilalţi.

Thor îi imită pe ceilalţi, încercând să se poarte firesc, în timp ce ridica lichidul înspumat spre gură. Luă o înghiţitură şi nu-i plăcu gustul, dar îi văzu pe ceilalţi înghiţind berea pe nerăsuflate, fără a pune halbele jos până nu le goleau. Thor se simţi obligat să facă la fel, temându-se că altfel ar fi fost luat drept un laş. Se forţă să o bea, înghiţind cu lăcomie cât de repede putea, până când, în cele din urmă, pe la jumătate, lăsă halba jos, tuşind.

Ceilalţi se uitară la el şi izbucniră zgomotos în râs. Elden îl bătu pe spate.

— *Este* prima ta halbă, aşa-i? întrebă ei.

Thor roşi şi îşi şterse spuma de la gură. Din fericire, înainte să poată răspunde, se auzi un strigăt în încăpere, iar toţi se întoarseră să vadă câţiva muzicanţi croindu-şi drum înăuntru. Începură să cânte din lăute şi flaute, să sune din chimvale, iar atmosfera deveni şi mai zgomotoasă.

— Fratele meu! se auzi o voce.

Thor se întoarse şi văzu un băiat cu câţiva ani mai mare decât el, cu talia subţire, dar cu umerii largi, nebărbierit, arătând cumva neîngrijit, care făcu un pas înainte şi-l strânse pe Reece într-o îmbrăţişare ciudată. Era însoţit de trei tovarăşi, care arătau la fel de neîngrijiţi.

— N-am crezut niciodată că te-aş putea găsi aici! adăugă el.

— Ei bine, din când în când simt nevoia să calc pe urmele fratelui meu, strigă Reece, cu un zâmbet. Thor, îl cunoşti pe fratele meu, Godfrey?

Godfrey se întoarse şi-i strânse mâna lui Thor, iar Thor nu se putu împiedica să simtă cât era de netedă şi de grăsuţă. Nu era mâna unui războinic.

— Sigur că-l cunosc pe noul venit, zise Godfrey, aplecându-se prea aproape şi bolborosind cuvintele. Discuţiile despre el însufleţesc întregul regat. Un bun războinic, am auzit, îi spuse el lui Thor. Păcat. Ce risipă de talent pentru tavernă!

Godfrey se lăsă pe spate şi râse în hohote, iar însoţitorii săi făcură la fel. Unul dintre ei, cu un cap mai înalt decât ceilalţi, cu un pântec uriaş, cu obraji de un roşu aprins şi îmbuibat de băutură, se aplecă şi-l prinse pe Thor cu o mână de umăr.

— Vitejia e o trăsătură bună. Dar te trimite pe câmpul de luptă şi nu-ţi ţine de cald. Să fii un beţiv e o trăsătură mai bună: te ţine la adăpost şi căldură şi-ţi asigură o doamnă drăguţă alături!

Se cutremură de râs, la fel şi ceilalţi, iar stăpânul tavernei aduse încă un rând de halbe pentru toţi. Thor speră să nu i se ceară să bea; deja putea simţi berea urcându-i-se la cap.

— A fost prima lui partidă de vânătoare astăzi! îi strigă Reece fratelui său.

— Aşa deci? răspunse Godfrey. Ei bine, atunci asta mai cere un rând de halbe, nu-i aşa?

— Sau două! repetă prietenul său cel înalt.

Thor privi în jos când o nouă halbă îi fu pusă în mână.

— Să bem pentru începuturi! strigă Godfrey.

— Pentru începuturi! răspunseră ceilalți.

— Să-ți fie viața plină de începuturi, repetă cel înalt, exceptând întâia oară când vei fi treaz!

Râdeau cu toții în hohote în timp ce beau.

Thor luă o înghițitură din halba sa, apoi încercă să scape, lăsând-o în jos, dar Godfrey îl prinse.

— Nu așa se bea, băiete! strigă Godfrey. Făcu un pas înainte, apucă halba, o puse la gura lui Thor, iar toți râseră în timp ce Thor o bău pe nerăsuflate. Puse halba pe masă, goală, iar ceilalți izbucniră în ovații.

Thor se simțea amețit. Începea să simtă că își pierde controlul și îi era mai greu să se concentreze. Nu-i plăcea senzația.

Thor simți din nou vânzoleală în cămașă, iar Krohn își înălță capul.

— Ah, dar ce avem noi aici! strigă Godfrey, încântat.

— E un pui de leopard, zise Thor.

— L-am găsit în timp ce vânam, adăugă Reece.

— E înfometat, zise Thor. Nu prea știu cu ce să-l hrănesc.

— Păi, desigur, cu bere! strigă omul cel înalt.

— Adevărat? întrebă Thor. E sănătos pentru el?

— Desigur! strigă Godfrey. E doar hamei, băiete!

Godfrey întinse brațul, își înmuie degetul în spumă și-l întinse spre pui; Krohn se aplecă spre el și-l linse. Linse iar și iar.

— Vezi, îi place!

Brusc, Godfrey își retrase degetul cu un strigăt. Îl ridică și arătă sânge.

— Ce dinți ascuțiți are ăsta! strigă el – iar toți ceilalți izbucniră în râs.

Thor se aplecă, mângâie capul lui Krohn și picură ce rămăsese din berea sa în gura leopardului. Krohn o lipăi și Thor hotărî să-i găsească hrană adevărată. Spera să-i permită Kolk să-l țină în baracă și nimeni din Legiune să nu obiecteze.

Muzicanții schimbară cântecul și alți câțiva prieteni ai lui

Godfrey își făcură apariția. Veniră și li se alăturară pentru un nou rând de băutură, apoi îl ademeniră pe Godfrey înapoi în mulțime.

— Ne vedem mai târziu, tinere, îi spuse Godfrey lui Reece, înainte de a pleca. Apoi se întoarse spre Thor: Sper că vei petrece mai mult timp în tavernă!

— Sper că vei petrece mai mult timp pe câmpul de luptă, ripostă Kendrick.

— De asta mă îndoiesc foarte tare, zise Godfrey și izbucni în râs cu restul camarazilor săi, în timp ce dispărea în mulțime.

— Întotdeauna petrec așa? îl întrebă Thor pe Reece.

— Godfrey? Umblă prin taverne de când a început să meargă. O dezamăgire pentru tatăl meu. Dar el se simte bine în propria-i piele.

— Nu, întrebam de oamenii regelui. Legiunea. Vin mereu la tavernă?

Reece clătină din cap.

— Azi e o zi specială. Prima vânătoare și solstițiul de vară. Acest lucru nu se întâmplă prea des. Bucură-te cât mai durează.

Thor se simțea tot mai dezorientat, în timp ce se uita în jur prin încăpere. Nu aici voia să fie. Voia să se întoarcă la cazarmă, să se antreneze. Și gândurile îi alunecară, din nou, la Gwendolyn.

— Ai reușit să-l vezi bine? întrebă Kendrick, când se apropie de Thor.

Thor îl privi, nedumerit.

— Pe bărbatul din pădure care a tras săgeata? adăugă Kendrick.

Ceilalți se strânseră mai aproape, încercând să audă mai bine, în timp ce atmosfera deveni mai serioasă.

Thor încercă din nou să-și amintească, dar nu putu. Totul era neclar.

— Aș vrea să-l fi văzut, zise el. Dar totul s-a întâmplat atât de repede.

— Poate a fost doar unul dintre oamenii regelui, trăgând în direcția noastră din greșeală, zise O'Connor.

Thor clătină din cap.

— Nu era îmbrăcat ca ceilalți. Purta haine negre și o mantie cu glugă. Și a tras doar o săgeată, țintind drept la Kendrick, apoi a dispărut. Îmi pare rău. Aș vrea să fi văzut mai mult.

Kendrick clătină din cap, încercând să chibzuiască.

— Cine ți-ar dori moartea? îl întrebă Reece pe Kendrick.

— Să fi fost un asasin? întrebă O'Connor.

Kendrick ridică din umeri.

— Nu am niciun dușman de care să știu.

— Dar tata are mulți, zise Reece. Poate cineva vrea să te omoare pentru a-l face să sufere.

— Sau poate cineva vrea să te înlăture de la tron, adăugă Elden.

— Dar e absurd! Nu sunt legitim! Nu pot moșteni tronul!

În timp ce toți clătinau din cap, sorbindu-și berea și încercând să înțeleagă ce se întâmplase, se auzi un alt strigăt în încăpere și atenția tuturor bărbaților se îndreptă asupra unei scări ce ducea la etaj. Thor se uită în sus și văzu un șir de femei care ieșiră dintr-un hol de sus, se așezară lângă o balustradă și priveau în jos la cei din încăpere. Erau toate îmbrăcate sumar și foarte machiate.

Thor roși.

— Hei, salutare tuturor! strigă doamna din față, având un piept mare și purtând un costum de dantelă roșie.

Bărbații izbucniră în aclamații.

— Cine are bani de cheltuit în seara asta? întrebă ea.

Bărbații aclamară din nou.

Ochii lui Thor se deschiseră larg de mirare.

— Acest loc e și un bordel? întrebă el.

Ceilalți se întoarseră și-l priviră muți de uimire, apoi izbucniră cu toții în râs.

— Dumnezeule, cât ești naiv! zise Conval.

— Spune-mi, ai fost vreodată la bordel? spuse Conval.

— Pariez că n-a fost niciodată cu o femeie! zise Elden.

Thor îi simțea pe toți privindu-l și se făcu roșu ca sfecla. Ar fi vrut să dispară. Aveau dreptate: nu fusese niciodată cu o femeie. Dar nu le-ar spune asta niciodată. Se întrebă dacă nu cumva i se citea pe chip.

Înainte să poată răspunde, unul dintre gemeni își întinse brațul, îl luă ferm pe după umeri și aruncă o monedă de aur femeii de pe scări.

— Cred că ți-i găsit primul client! strigă el.

Camera se umplu de aclamații, iar Thor, în ciuda faptului că se zbătea și opunea rezistență, se simți împins înainte de zeci de oameni, prin mulțime și în sus pe scări. În timp ce mergea, începu să se gândească la Gwen. La cât de mult o iubea. La faptul că nu voia să fie cu nimeni altcineva.

Voia să se întoarcă și să fugă. Dar nu avea pur și simplu nicio scăpare. Zeci dintre cei mai solizi bărbați pe care-i văzuse vreodată îl împingeau înainte și nu-i dădeau voie să se retragă. Înainte să-și dea seama, era sus în capătul scărilor, pe palier, uitându-se fix la o femeie mai înaltă decât el, prea parfumată, care îi zâmbea. Ca lucrurile să fie și mai rele, Thor era beat. Camera se învârtea cu el nebunește, iar el simți că se va prăbuși într-o clipită.

Femeia întinse brațul spre el, trase de cămașa lui Thor, îl conduse cu hotărâre într-o cameră și trânti ușa după ei. Thor era hotărât să *nu* fie cu ea. Păstra în minte imaginea lui Gwen, străduindu-se să nu o uite. Nu așa voia să fie prima lui experiență. Dar mintea nu-l asculta. Era atât de beat, încât abia mai vedea. Și ultimul lucru pe care și-l aminti, înainte de a-și pierde cunoștința, era că fusese condus prin cameră spre patul unei doamne și că sperase să ajungă la el înainte de a se prăbuși pe podea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

MacGil își dezlipi pleoapele, trezit de bătăile neobosite în ușa sa și imediat își dori să nu fi făcut-o. Capul îi crăpa. Lumina intensă a soarelui pătrundea prin fereastra deschisă a castelului, iar el își dădu seama că fața îi era îngropată în pătura sa din piele de oaie. Dezorientat, încercă să-și amintească. Era acasă, în castelul său. Încercă să-și evoce noaptea dinainte. Își aminti vânătoarea. Apoi taverna din pădure. Băuse mult prea mult. Cumva, reușise să ajungă înapoi aici.

Trase cu ochiul și își văzu soția, Regina sa, dormind alături de el în așternuturi și deșteptându-se alene.

Se auziră din nou bătăile, zgomotul îngrozitor al unui inel de fier lovind în ușă.

— Cine ar putea fi? întrebă ea, supărată.

MacGil se întreba același lucru. Își amintea precis că-și instruise servitorii să nu-l trezească mai ales după vânătoare. Or să plătească cu vârf și îndesat pentru asta.

Era probabil intendentul său, cu o altă problemă financiară neînsemnată.

— Oprește bubuitul ăla afurisit! urlă MacGil în cele din urmă, rostogolindu-se din pat, stând cu coatele pe genunchi și cu mâinile-n cap. Își trecu în grabă mâinile prin părul nespălat și prin barbă, apoi peste ochi, încercând să se trezească. Vânătoarea – și berea – îl storseseră de puteri. Nu mai era atât de vioi ca altădată. Timpul își spunea cuvântul; era extenuat. În acel moment, ar fi fost dispus să nu mai bea niciodată.

Cu un suprem efort, își îndreptă genunchii și se ridică în picioare. Îmbrăcat doar în halat, traversă repede camera și ajunse în sfârșit la ușa groasă de treizeci de centimetri, apucă mânerul de fier și o deschise.

Brom, cel mai bun general al său, se afla acolo, flancat de doi locotenenți. Locotenenții plecară capetele din respect, dar generalul său se uită drept la el, cu o privire sumbră. MacGil îi detesta acea privire. Întotdeauna însemna vești proaste. În momente ca acesta, ura să fie rege. Avusese o zi bună ieri, o

vânătoare grozavă, care-i amintise de zilele când era tânăr și lipsit de griji. Și mai ales de cum pierdea nopțile, ca cea dinainte, la tavernă. Acum, faptul că fusese trezit atât brutal îi spulberase orice iluzie de liniște pe care ar fi avut-o.

— Majestate, îmi pare rău că v-am trezit, zise Brom.

— Ar trebui să-ți pară, mârâi MacGil. Sper că e important.

— Este, zise el.

Regele MacGil îi observă seriozitatea pe chip și privi peste umăr să-și vadă regina. Adormise din nou.

MacGil le făcu semn să intre, apoi îi conduse de cealaltă parte a vastului său dormitor, printr-o altă ușă boltită, într-o cameră laterală, închizând ușa în urma lor ca să n-o deranjeze. Folosea uneori această cameră mai mică, de numai douăzeci de pași în fiecare direcție, cu câteva scaune confortabile și ferestre mari cu vitralii, când nu avea chef să coboare în Sala Mare.

— Majestate, iscoadele noastre ne-au vorbit despre un contingent de oameni ai lui McCloud călărind spre est, către Marea Fabian. Și cercetașii noștri din sud au raportat că un convoi de nave ale Imperiului se îndreaptă spre nord. Trebuie că se îndreaptă într-acolo pentru a-i întâlni pe cei din clanul McCloud.

MacGil căută să înțeleagă aceste informații, dar creierul i se mișca prea încet în starea sa de mahmureală.

— Și? îl îndemnă el nerăbdător, obosit. Era atât de extenuat de nesfârșitele intrigi și speculații și subterfugii de la curtea sa.

— Dacă cei din clanul McCloud se întâlnesc într-adevăr cu Imperiul, aceasta poate avea un singur scop, continuă Brom. Să conspire la deschiderea unei breșe în Canion și la cucerirea Inelului.

MacGil își înălță privirea către bătrânul său comandant, un bărbat alături de care luptase treizeci de ani, și putu să vadă teribila seriozitate din ochii acestuia. Putu să vadă și frică. Asta îl tulbură; acesta nu era bărbatul pe care niciodată nu-l văzuse temându-se de ceva.

MacGil se ridică încet cât era de înalt, iar înălțimea sa era încă apreciabilă, se întoarse și traversă camera până ajunse la fereastră. Privi afară, cercetând curtea de dedesubt, pustie

dimineața devreme, și medită. Știuse tot timpul că va veni o zi ca aceasta. Nu se așteptase însă să vină atât de repede.

— E cam devreme, zise el. Abia au trecut câteva zile de când mi-am dat fata de soție prințului lor. Iar acum crezi că deja conspiră la distrugerea noastră?

— Da, majestate, răspunse Brom sincer. Nu văd niciun alt motiv. Toate indiciile arată că este o întâlnire pașnică. Nu una de război.

MacGil clătină încet din cap.

— Dar nu are niciun sens. N-ar putea să lase Imperiul să intre. De ce ar face asta? Chiar dacă, dintr-un motiv oarecare, ar izbuti să-i ajute la slăbirea Scutului pe partea noastră și să deschidă o breșă, ce s-ar întâmpla apoi? Imperiul i-ar distruge și pe ei. N-ar mai fi nici ei în siguranță. Știu și ei asta.

— Poate că au de gând să facă o înțelegere, răspunse Brom. Poate că vor lăsa Imperiul să intre, iar aceștia, în schimb, ne vor ataca numai pe noi, astfel încât clanul McCloud să controleze Inelul.

MacGil clătina din cap.

— Cei din clanul McCloud sunt prea deștepți pentru asta. Sunt vicleni. Știu că nu pot avea încredere în Imperiu.

Generalul său ridică din umeri.

— Poate că își doresc atât de mult să stăpânească Inelul, încât sunt dispuși să-și asume acest risc. Mai ales acum că o au pe fiica ta ca regină.

MacGil se gândi la asta. Avea capul greu. Nu voia să se ocupe de asta în acel moment. Nu atât de devreme dimineața.

— Deci, care-i propunerea ta? întrebă scurt, sătul de speculații.

— Am putea să preîntâmpinăm asta, sire, și să-i atacăm noi. Acum e momentul.

MacGil rămase cu gura căscată.

— Chiar după ce le-am dat fata în căsătorie? Nu prea cred.

— Dacă nu, îl contrazise Brom, le îngăduim să ne sape mormântul. Cu siguranță ne vor ataca. Dacă nu acum, mai târziu. Și dacă se aliază cu Imperiul ne vor distruge.

— Nu pot traversa Ținuturile Înalte atât de ușor. Stăpânim

toate trecătorile. Ar fi un măcel. Chiar și trăgând după ei Imperiul.

— Imperiul are milioane de oameni de rezervă, răspunse Brom. Ei își permit să fie măcelăriți.

— Chiar și cu Scutul distrus, zise MacGil, n-ar fi atât de ușor nici să trimită milioane de oșteni peste Canion sau peste Ținuturile Înalte, nici să se apropie cu navele. Am observa așa o mobilizare cu mult înainte. Am fi preveniți.

MacGil se gândi.

— Nu, nu vom ataca. Dar deocamdată putem face o mișcare prudentă: dublează patrulele în Ținuturile Înalte. Întărește fortificațiile. Și dublează spionii. Asta e tot.

— Da, Majestate, zise Brom, întorcându-se și grăbindu-se să iasă din cameră cu locotenenții săi.

MacGil se întoarse la fereastră, cu capul zvâcnind. Simțea războiul la orizont, venind spre el la fel de inevitabil ca o furtună de iarnă. Simțea, în plus, că nu putea face nimic să-l oprească. Privi peste tot în jur, la castelul său, la pietre, la curtea regală curată care se întindea sub el și nu putu să nu se întrebe cât timp vor mai dăinui toate acestea.

Ce n-ar fi dat pentru încă o băutură!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Thor simți un picior înghiontindu-l în coaste și ridică încet pleoapele. Stătea întins cu fața în jos, pe un morman de paie și, pentru o clipă, nu-și dădu seama unde se afla. Își simțea capul greu, gâtul îi era mai uscat ca niciodată, iar ochii și capul îl dureau îngrozitor. Se simțea de parcă ar fi căzut de pe cal.

Fu înghiontit din nou și, în timp ce se ridică, încăperea se roti violent. Se aplecă și vomită, icnind iar și iar.

Un cor de râsete izbucni peste tot în jur și, ridicându-și ochii, îi văzu pe Reece, O'Connor, Elden și pe gemeni învârtindu-se în jurul lui, privindu-l.

— În sfârșit, frumoasa adormită se trezește! strigă Reece, zâmbind.

— Nu credeam că te vei mai ridica vreodată, zise O'Connor.

— Te simți bine? întrebă Elden.

Thor se îndreptă, ștergându-și gura cu dosul palmei, încercând să rememoreze totul. În timp ce făcea acest lucru, Krohn, aflat la câțiva pași, scânci și alergă spre el, sărindu-i în brațe și îngropându-și capul în cămașa lui. Thor fu ușurat să-l vadă și fericit că-l are alături. Încercă să-și amintească.

— Unde sunt? întrebă Thor. Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Cei trei râdeau.

— Mă tem că ai băut cam mult, prietene. Cineva nu ține la băutură. Nu-ți amintești? Taverna?

Thor închise ochii, își frecă tâmplele și încercă să reînvie totul. Își amintea doar frânturi. Își aminti vânătoarea... taverna... băuturile. Își aminti că fusese condus sus... în bordel. După aceea, totul era în întuneric.

Pulsul i se acceleră când se gândi la Gwendolyn. Oare făcuse vreo prostie cu femeia aceea? Își ruinase oare șansele cu Gwen?

— Ce s-a întâmplat? insistă Thor, serios, prinzându-l pe Reece de încheietura mâinii. Te rog, spune-mi. Spune-mi că n-am făcut nimic cu femeia aceea.

Ceilalți râdeau, dar Reece își privi prietenul cu sinceritate,

înțelegând cât de supărat era.

— Nu fi îngrijorat, prietene, răspunse el. N-ai făcut nimic. Doar ai vomitat și te-ai prăbușit pe podeaua ei.

Ceilalți râseră din nou.

— Cam atât despre prima ta vizită acolo, zise Elden.

Dar Thor se simțea complet ușurat. Nu o îndepărtase pe Gwen.

— E ultima dată că-ți plătesc o femeie, zise Conval.

— Ce risipă de bani, zise Conven. Nici măcar n-a vrut să ni-i dea înapoi!

Băieții râseră din nou. Thor era umilit, dar ușurat că nu făcuse nimic grav.

Prinse brațul lui Reece și-l trase deoparte.

— Sora ta, șopti el insistent. Nu trebuie să știe nimic despre asta, de acord?

Reece zâmbi și își petrecu brațul pe după umerii lui Thor.

— Secretul tău va fi bine păstrat, chiar dacă nu ai făcut nimic. Ea nu va afla. Iar eu văd cât de mult ții la ea și apreciez asta, zise el, luându-și o expresie serioasă. Bag de seamă acum că ții cu adevărat la ea. Dacă ai fi un desfrânat, n-ai fi genul de cumnat pe care mi l-aș dori. De fapt, am fost rugat să-ți transmit acest mesaj.

Reece îi puse un mic sul în palmă, iar Thor îl privi, confuz. Văzu sigiliul regal pe el, hârtia roz și știu. Inima îi bătu mai repede.

— De la sora mea, adăugă Reece.

— Ooo! se auzi un cor de voci.

— Cineva a primit o scrisoare de dragoste! zise O'Connor.

— Citește-ne-o și nouă! strigă Elden.

Ceilalți întrerupseră discuția cu râsete. Dar Thor, dorindu-și intimitate, se trase grăbit de o parte a barăcii, departe de ceilalți. Capul îi crăpa, iar camera încă se învârtea cu el, dar nu-i mai păsa. Derulă pergamentul delicat și citi mesajul cu mâinile tremurânde.

— Ne întâlnim la Creasta Pădurii, la amiază. Nu întârzia. Și nu atrage atenția asupra ta.

Thor îndesă biletul în buzunar.

— Ce spune, iubăreţule? strigă Conven.

Thor se îndreptă grăbit spre Reece, ştiind că putea să aibă încredere în el.

— Legiunea nu are instrucţie astăzi, aşa-i? întrebă Thor.

Reece clătină din cap.

— Sigur că nu. E sărbătoare.

— Unde e Creasta Pădurii? întrebă Thor.

Reece zâmbi.

— Ah, locul preferat al lui Gwen, zise el. Ieşi din curte pe drumul de est şi mergi tot înainte. Urcă apoi dealul, iar creasta începe după a doua măgură.

Thor se uită la Reece.

— Te rog, nu vreau să ştie nimeni.

Reece zâmbi.

— Sunt sigur că nici ea nu vrea. Dacă află mama, vă omoară pe amândoi. O închide pe soră-mea în camera ei, iar pe tine te exilează la capătul de sud al regatului.

Lui Thor i se puse un nod în gât la gândul acesta.

— Adevărat? întrebă el.

Reece dădu aprobator din cap.

— Nu te place. Nu ştiu de ce, dar e hotărâtă. Du-te repede şi nu spune nimic nimănui. Şi nu te teme, zise el, prinzându-i mâna. N-o voi face nici eu.

*

Thor porni la drum grăbit, dis-de-dimineaţă, cu Krohn alergând alături de el, făcând tot posibilul să nu fie văzut. Urmă indicaţiile lui Reece cum putu mai bine, repetându-le în minte, în timp ce trecu în grabă de hotarele curţii regale, peste un mic deal şi de-a lungul marginii unei păduri dese. În stânga sa, pământul se surpase, permiţându-i să meargă pe o potecă îngustă, la marginea unei creste abrupte, cu o râpă în stânga şi pădurea în dreapta sa. Creasta Pădurii. Îi spusese să o aştepte aici. Fusese oare serioasă? Sau doar se juca cu el?

Avea pedantul Alton dreptate? Era oare Thor doar o distracţie pentru ea? Se va plictisi oare de el în curând? Spera, mai mult ca

orice, că nu se va întâmpla așa. Voia să creadă că sentimentele ei erau adevărate; totuși, îi era greu să creadă că ar putea fi așa. Abia îl cunoștea. Și era o prințesă. Ce ar putea găsi interesant la el? În plus, era cu un an sau doi mai mare decât el, iar el nu stârnise niciodată interesul unei fete mai mari; de fapt, nu stârnise niciodată interesul *vreunei* fete.

Thor nu se gândise niciodată prea mult la fete. Nu fusese crescut cu surori, iar fete de-o seamă cu el erau puține în sat. Nici ceilalți băieți de vârsta lui nu păreau a fi foarte preocupați de fete. În majoritate, băieții se căsătoreau pe la optsprezece ani; erau căsătorii aranjate – de fapt, mai degrabă niște aranjamente de afaceri. Bărbații de rang înalt care nu se căsătoreau până la douăzeci și cinci de ani ajungeau la Ziua Alegerii: erau obligați fie să-și aleagă o soție, fie să plece și să-și caute una. Dar asta nu era valabil și pentru Thor. Era sărac, iar oamenii de rangul lui se căsătoreau, de obicei, pentru a aduce avantaje familiei. Era ca negoțul cu vite.

Dar când Thor o zărise pe Gwendolyn, toate lucrurile se schimbaseră. Pentru prima dată, fusese prins de un sentiment atât de adânc și puternic și presant, încât nu-i mai îngăduia să se gândească la altceva. De fiecare dată când o vedea, sentimentul devenea tot mai profund. Abia înțelegea ce simte, dar îl durea să fie departe de ea.

Thor mergea tot mai repede de-a lungul crestei, uitându-se peste tot după ea, întrebându-se unde îl aștepta – dacă îl aștepta. Primul soare se ridica pe cer și primele broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Încă se simțea rău și îngrețoșat de la excesele nopții precedente. Cum soarele se înălța tot mai mult, iar căutarea lui se dovedise zadarnică, începu să se întrebe dacă ea avea într-adevăr de gând să-l întâlnească. Se întrebă, totodată, cât de mare era pericolul care îi amenința. Dacă mama ei, Regina, era într-adevăr împotriva lor, l-ar fi îndepărtat oare din regat? Din Legiune? De lângă tot ce ajunsese să cunoască și să iubească? Ce va face el apoi?

Pe când se gândea la asta, se hotărî că merita să rişte pentru șansa de a fi cu ea. Era dispus să rişte totul pentru această șansă. Spera doar să nu fi fost înșelat sau să nu fi tras vreo concluzie

pripită în legătură cu profunzimea sentimentelor ei pentru el.

— Intenționai doar să treci pe lângă mine? se auzi o voce, urmată de un chicotit.

Thor sări, luat pe nepregătite, apoi se opri și se întoarse. Gwendolyn era acolo, zâmbindu-i, stând la umbra unui pin uriaș. Îi crescu inima la vederea acelui zâmbet. Putu să vadă dragoste în ochii ei și toate grijile și temerile i se topiră ca prin farmec. Se mustră în gând pentru că fusese atât de netot încât să-i pună măcar la îndoială intențiile.

Krohn scheună când o văzu.

— Dar ce avem noi aici?! strigă ea, cu încântare.

Îngenunche, iar Krohn veni alergând la ea și îi sări în brațe cu un scâncet; ea îl ridică și-l ținu în brațe, mângâindu-l.

— E atât de drăguț! zise ea, îmbrățișându-l strâns. Krohn îi linse fața. Ea chicoti și-l sărută.

— Și cum te cheamă, micuțule? întrebă ea.

— Krohn, zise Thor. În sfârșit, de data aceasta, nu mai avea limba legată ca până atunci.

— Krohn, repetă ea, uitându-se în ochii puiului. Și în fiecare zi călătorești cu prietenul tău, leopardul? îl întrebă ea pe Thor, râzând.

— L-am găsit, zise Thor, simțindu-se intimidat de prezența ei, ca întotdeauna. În pădure, la vânătoare. Fratele tău a spus că trebuie să-l păstrez, pentru că l-am găsit. Că așa a fost sortit.

Ea se uită la el și expresia îi deveni serioasă.

— Ei bine, are dreptate. Animalele sunt sacre. Nu le găsești. Te găsesc ele pe tine.

— Sper că nu te deranjează că stă cu noi, zise Thor.

— Aș fi tristă dacă n-ar sta, răspunse ea.

Se uită în ambele direcții, ca pentru a se asigura că nu sunt urmăriți, apoi întinse mâna, îl prinse pe Thor și-l trase în pădure.

— Să mergem, șopti ea. Înainte să ne zărească cineva.

Thor se însufleți la atingerea mâinii ei, în timp ce-l conducea pe poteca din pădure. Intrară repede în pădure, pe poteca ce șerpuia printre pinii uriași. Îi dădu drumul mâinii, dar el nu-i uită atingerea.

Începea să capete mai multă încredere că ea, de fapt, îl plăcea și era evident că nici ea nu voia să fie văzută, probabil de mama ei. Era clar că lua acest lucru în serios, pentru că și ea își asuma un risc, întâlnindu-se cu el.

Apoi, din nou, se gândi că poate voia numai să nu fie văzută de Alton – sau de oricare alți băieți cu care ar putea fi. Poate că Alton avusese dreptate. Poate că se rușina să fie văzută cu el.

Thor era tulburat de aceste sentimente amestecate.

— Ți-a mâncat pisica limba, nu-i așa? întrebă ea, rupând în sfârșit tăcerea.

Thor se simțea sfâșiat; nu voia să riște să încurce lucrurile, spunându-i tot ce avea pe suflet – dar, în același timp, simțea că trebuie să-și lase toate grijile deoparte. Trebuia să știe cum stă. Nu se mai putea reține.

— Când ne-am despărțit data trecută, m-am întâlnit cu Alton. M-a oprit să-mi vorbească.

Gwendolyn se întunecă, buna dispoziție i se risipi – iar Thor se simți imediat vinovat că adusese vorba despre asta. Prețuia firea ei plăcută, veselia ei și ar fi dorit să-și poată retrage cuvintele. Ar fi vrut să se oprească, dar era prea târziu. Nu mai avea cum să dea înapoi acum.

— Și ce ți-a spus? spuse ea, cu vocea scăzută.

— Mi-a spus să mă țin departe de tine. Mi-a spus că nu-ți pasă de mine cu adevărat. Mi-a spus că sunt doar o distracție pentru tine. Că te vei sătura de mine într-o zi sau două. Mi-a spus, de asemenea, că voi doi sunteți gata să vă căsătoriți și că nunta voastră a fost deja aranjată.

Gwendolyn lăsă să-i scape un râset furios, batjocoritor.

— Așa a spus, deci? pufni ea. Băiatul acela este o scârbă arogantă și nesuferită, adăugă, furioasă. Mi-a fost ca un spin în coastă de când eram mică. Crede că face parte din familia regală, doar pentru că părinții noștri sunt veri. N-am mai întâlnit pe nimeni care să-și merite atât de puțin rangul. Pentru a înrăutăți lucrurile, i-a intrat cumva în cap că suntem sortiți să ne căsătorim. Ca și cum aș face doar ce mi-ar cere părinții să fac. Niciodată. Și, cu siguranță, nu cu el. Nu suport să-l văd în fața mea.

Thor se simți ușurat la auzul cuvintelor ei, se simți ușor ca un fulg; se simțea în al nouălea cer. Era exact ceea ce își dorise să audă. Acum regreta că o necăjise degeaba. Dar nu era încă pe deplin satisfăcut; observase că ea nu-i spusese încă dacă-l plăcea cu adevărat sau nu.

— În ceea ce te privește pe *tine,* zise ea, aruncându-i o privire pe furiș, apoi uitându-se în altă parte. Abia dacă te cunosc. Nu-mi prea doresc acum să fiu obligată să-mi încredințez sentimentele cuiva. Dar pot să spun că nu mi-aș petrece timpul cu tine, dacă te-aș urî atât de mult. Desigur, este dreptul meu să mă răzgândesc cum doresc și pot fi schimbătoare – dar nu când e vorba de dragoste.

Atât îi trebui lui Thor. Era impresionat de seriozitatea ei și chiar și mai impresionat de cuvântul pe care-l alesese ea: „dragoste". Se simți renăscut.

— Și, întâmplător, aș putea să te întreb același lucru, zise ea, inversând rolurile. De fapt, cred că am mult mai mult de pierdut decât tine. La urma urmelor, sunt fiica regelui, iar tu ești un om de rând. Sunt mai mare decât tine. Nu crezi că eu ar trebui să fiu cea mai precaută? Mi-au ajuns la urechi zvonuri despre planurile tale, despre ascensiunea ta socială, despre faptul că mă folosești din dorința de-a dobândi un rang. De a intra în grațiile regelui. Ar trebui să cred toate acestea?

Thor era îngrozit.

— Nu, domnița mea! Niciodată. Gândurile acestea nu mi-au trecut niciodată prin minte. Sunt cu tine pentru că nu doresc să fiu nicăieri altundeva. Doar pentru că vreau să fiu. Doar pentru că, atunci când *nu* sunt cu tine, nu mă pot gândi la altceva.

Un mic zâmbet îi apăru în colțul gurii și el putu să vadă cum i se lumina chipul.

— Ești nou aici, zise ea. Ești nou la Curtea Regală, nu știi nimic despre viața la curte. Ai nevoie de timp pentru a înțelege cum merg lucrurile. Aici, nimeni nu spune ceea ce gândește de fapt. Fiecare are planurile sale. Fiecare vânează putere – sau rang, avere, bogății și titluri. Niciunul nu poate fi vreodată luat drept ceea ce pare a fi. Fiecare are spionii lui, clica sa, planurile sale. Când Alton ți-a spus că nunta mi-a fost deja aranjată, de

pildă, ceea ce făcea, de fapt, era să încerce să afle cât suntem noi doi de apropiați. Se simte amenințat. Și ar putea informa pe cineva. Pentru el, căsătoria nu înseamnă dragoste. Înseamnă uniune. Doar pentru câștig financiar, pentru rang. Pentru proprietate. La curtea noastră, nimic nu este ceea ce pare a fi.

Deodată, Krohn trecu în fugă pe lângă ei, de-a lungul potecii, și intră într-un luminiș. Thor fu luat prin surprindere de priveliște; era o poiana frumoasă, plină de flori sălbatice de toate culorile, înalte până la genunchi. Păsări și fluturi de toate culorile și mărimile dansau și pluteau în aer, iar poiana era însuflețită de sunetul ciripitului lor. Soarele își arunca asupra lor lumina sclipitoare; părea a fi un loc secret, ascuns aici, în mijlocul acestei păduri înalte și întunecoase.

— Te-ai jucat vreodată de-a baba oarba? întrebă ea, râzând.

Thor clătină din cap și, înainte să poată răspunde, ea își luă eșarfa de la gât, întinse mâinile și acoperi ochii lui Thor cu ea, legându-i-o la spate. Nu putea să vadă, iar ea îi chicoti tare la ureche.

— E rândul tău!

Apoi o auzi fugind prin iarbă.

El zâmbi.

— Dar eu ce trebuie să fac? strigă el.

— Găsește-mă! răspunse ea.

Vocea ei era deja departe.

Thor, legat la ochi, începu să alerge după ea, împiedicându-se în timp ce se mișca. Asculta cu atenție să prindă foșnetul rochiei ei, încercând să-i ia urma. Era dificil, iar el alerga cu mâinile întinse în față, gândindu-se într-una că ar putea nimeri într-un copac, chiar dacă știa că era o poiană deschisă. În câteva momente, se simți dezorientat și i se păru că aleargă în cercuri.

Dar continuă să asculte, auzind chicotitul ei în depărtare și încercând să-l urmeze, să ajungă la el. Câteodată părea mai aproape, alteori mai departe. Începuse să amețească.

Îl auzi pe Krohn scheunând, alergând pe lângă el și începu să-l asculte și să-l urmeze. Când făcu aceasta, chicotelile ei se auziră mai tare, iar Thor pricepu că puiul de leopard îl conducea la Gwendolyn. Era uimit cât de deștept era Krohn, care intrase

în jocul lor.

În curând, putu s-o audă la numai câțiva pași depărtare; o urmări, alergând în zigzag prin poiană. Întinse mâna, iar ea scoase un strigăt de încântare când el o apucă de colțul rochiei. Cum făcu asta, se împiedică și amândoi se prăbușiră în iarba moale. Se răsuci într-o secundă, ca el să cadă primul, iar ea deasupra lui, amortizându-i căderea.

Când Thor aterizâ, cu Gwen deasupra lui, ea țipă, surprinsă. Chicotea încă, când întinse mâna și desfăcu eșarfa.

Thor își simți inima zvâcnind când văzu chipul ei la numai câțiva centimetri distanță de al său. Simțea apăsarea trupului ei, în rochia subțire de vară, pe al său, îi simțea fiecare contur al trupului. Întreaga greutatea a trupului ei îl apăsa, iar ea nu făcu nicio mișcare de împotrivire. Se uita în ochii lui, amândoi respirau ușor, și nu își întoarse privirea. Nu o făcu nici el. Inima lui Thor bătea atât de repede, încât îi era greu să se concentreze.

Pe neașteptate, ea se aplecă și își lipi buzele de ale lui. Erau mai moi decât și-ar fi putut imagina și când se atinseră, pentru prima dată în viață, Thor simți că trăiește cu adevărat.

Își închise ochii, ea și-i închise pe-ai săi, și rămaseră nemișcați așa, cu buzele atingându-se, pentru nu știu cât timp. Ar fi vrut să oprească timpul în loc.

În cele din urmă, încetișor, ea se îndepărtă. Încă zâmbea, în timp ce-și deschidea ochii încet și încă stătea întinsă acolo, cu trupul peste al lui.

Rămaseră așa mult timp, uitându-se unul în ochii celuilalt.

— De unde-ai venit? întrebă ea, blând, zâmbind.

Îi zâmbi și el, neștiind ce să-i răspundă.

— Sunt doar un băiat obișnuit, spuse el.

Ea clătină din cap și zâmbi.

— Nu, nu ești. Pot s-o simt. Bănuiesc că ești mult, mult mai mult de-atât.

Ea se aplecă și-l sărută din nou, iar buzele lor se întâlniră, de data aceasta, pentru și mai mult timp. Întinse brațul și-și trecu mâna prin părul ei, iar ea făcu la fel. El nu-și putea alunga gândurile. Se întreba deja cum se vor termina toate acestea. Ar putea oare fi împreună, cu toate forțele care li se opuneau? Ar fi

oare posibil ca ei să fie într-adevăr un cuplu?

Thor spera, mai mult decât sperase vreodată, că vor fi. Voia să fie cu ea acum, chiar mai mult decât voia să fie în Legiune.

Dar pe când se gândea la acestea, se auzi brusc un foșnet în iarbă și amândoi, speriați, se întoarseră. Krohn sărea prin iarbă, la câțiva pași depărtare, iar foșnetul se auzi din nou. Krohn scheună, apoi mârâi – apoi se auzi un sâsâit. În cele din urmă, se făcu liniște.

Gwen se rostogoli de pe Thor și amândoi se ridicară să privească. Thor sări în picioare, s-o protejeze pe Gwen, întrebându-se ce-ar putea fi. Nu zări pe nimeni. Dar cineva – sau ceva – trebuie să fi fost acolo, la numai câțiva pași distanță, în iarba înaltă.

Krohn se ivi în fața lor, iar în gura lui, în dinții lui mici, ascuțiți ca un brici, atârna moale un imens șarpe alb. Trebuie că avea trei metri lungime, gros ca o ramură de copac, cu pielea de un splendid alb strălucitor.

Thor înțelese imediat ce se întâmplase: Krohn îi cruțase pe amândoi de un atac al acestei reptile mortale. Inima i se umplu de recunoștință pentru puiul de leopard.

Gwen șopti.

— Un șarpe cu spinarea albă, zise ea. Cea mai ucigătoare reptilă din întregul regat.

Thor se uita la el cu teamă.

— Credeam că șarpele acesta nu există. Credeam că e doar o legendă.

— E foarte rar, zise Gwen. Am văzut doar unul, în toată viața mea. În ziua în care tatăl tatălui meu a fost ucis. E un semn.

Se întoarse și-l privi pe Thor.

— Înseamnă că se apropie moartea. Moartea cuiva foarte apropiat.

Thor simți un fior de-a lungul șirei spinării. O adiere neașteptat de rece se strecură prin poiană, în acea zi de vară, iar el știu, cu absolută certitudine, că avea dreptate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Gwendolyn mergea singură prin castel, urcând scara în spirală și urmând traseul șerpuit al acesteia până sus. Se gândea la Thor. La plimbarea lor. La sărut. Și, apoi, la șarpele acela.

Era stăpânită de emoții contradictorii. Pe de o parte, era încântată că fusese cu el; pe de altă parte, era cuprinsă de groază din cauza acelui șarpe, din cauza prevestirii de moarte pe care-o aducea. Dar nu știa pentru cine și nici nu-și putea scoate acest lucru din minte. Se temea că era vorba de cineva din familia ei. Ar putea fi unul dintre frații ei? Godfrey? Kendrick? Ar putea fi mama ei? Sau, se cutremura numai gândindu-se, tatăl ei?

Vederea acelui șarpe aruncase o umbră întunecată peste ziua lor veselă și odată ce buna dispoziție le-a fost spulberată, fuseseră incapabili să și-o recapete. Făcuseră împreună drumul înapoi până la curte, despărțindu-se imediat ce au ieșit din pădure, ca să nu poată fi văzuți. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca mama ei să-i surprindă împreună. Dar Gwen nu putea renunța la Thor atât de ușor și va găsi un mod de a lupta împotriva mamei ei; avea doar nevoie de timp să pună la cale o strategie.

Fusese dureros să se despartă de Thor; amintindu-și aceasta, îi păru rău. Intenționase să-l întrebe dacă se vor întâlni din nou, să facă un plan pentru o altă zi. Dar fusese atât de uluită, atât de înnebunită la vederea acelui șarpe, încât uitase. Acum își făcea griji că Thor va crede că nu-i păsa de el.

În clipa în care sosi la Curtea Regală, slujitorii tatăl ei îi comunicară că era așteptată. De aceea, urcă scările cu inima bătând, întrebându-se de ce voia să o vadă. Oare fusese văzută cu Thor? Nu putea exista un alt motiv ca tatăl ei să dorească s-o vadă atât de urgent. Oare îi va interzice și el să-l vadă pe Thor? Cu greu și-ar fi putut imagina că ar fi făcut-o. Întotdeauna fusese de partea ei.

Abia respirând, Gwen ajunse în cele din urmă sus. Se grăbi pe coridor, trecu pe lângă însoțitorii care luaseră poziția de drepți și deschise ușa camerei tatălui ei. Alți doi servitori, ce așteptau

înăuntru, se înclinară în faţa ei.

— Lăsaţi-ne singuri, le ceru tatăl ei celor doi.

Ei se înclinară şi părăsiră repede camera, închizând uşa înapoia lor cu un ecou răsunător.

Cu un zâmbet larg, tatăl ei se ridică de la masă şi se îndreptă spre ea, traversând vasta încăpere. Se simţea în largul ei, ca întotdeauna în prezenţa lui, şi fu uşurată să vadă că nu exista nicio urmă de mânie pe chipul acestuia.

— Gwendolyn a mea, zise el.

Întinse braţele şi o cuprinse într-o îmbrăţişare puternică. Îl îmbrăţişă şi ea, iar el o conduse către două scaune imense, plasate într-un colţ, lângă focul care duduia. Câţiva câini mari, lupi, pe care îi cunoştea, în majoritate, încă din copilărie, se dădură din calea lor când se îndreptară spre foc. Doi dintre aceştia o urmară şi îşi puseră capul în poala ei. Focul o bucură; se făcuse neobişnuit de rece pentru o zi de vară.

Tatăl se aplecă spre foc, privind drept în flăcările care trosneau înaintea lor.

— Ştii de ce te-am chemat? întrebă el.

Ea îi cercetă chipul, dar nu-şi dădu încă seama.

— Nu, tată.

O privi surprins.

— Discuţia noastră de mai deunăzi. Cu fraţii tăi. În legătură cu domnia. Este ceea ce vreau să discut cu tine.

Gwen îşi simţi inima plutind de uşurare. Nu era vorba despre Thor. Era vorba de politică. Afurisita de politică, de care-i păsa atât de puţin. Oftă de uşurare.

— Pari uşurată, zise el. Ce credeai că vreau să discutăm?

Tatăl ei era prea pătrunzător; întotdeauna fusese. Era unul dintre puţinii oameni care puteau să-i citească gândurile ca pe o carte deschisă. Trebuia să fie prudentă în preajma lui.

— Nimic, tată, zise ea repede.

El zâmbi din nou.

— Aşa, atunci spune-mi. Ce părere ai despre alegerea mea? întrebă el.

— Alegere? întrebă ea.

— Pentru moştenitorul meu! Pentru regat!

— Vrei să spui pe mine? întrebă ea.

— Cine altcineva? râse el.

Ea roși.

— Tată, am fost surprinsă, pentru a nu spune mai mult. Nu sunt primul născut. Sunt femeie. Nu știu nimic despre politică. Și nici nu-mi pasă de ea – sau să domnesc peste vreun regat. Nu am ambiții politice. Și nu știu de ce m-ai ales.

— Tocmai pentru aceste motive, zise el, cu o expresie teribil de serioasă. Pentru că nu aspiri la tron. Nu vrei domnia. Și nu știi nimic despre politică.

Trase adânc aer în piept.

— Dar cunoști sufletul omenesc. Ești foarte pătrunzătoare. Ai moștenit asta de la mine. Ai mintea isteață a mamei tale și te pricepi la oameni, ca mine. Știi să-i judeci; poți vedea prin ei. Iar un rege are nevoie de asta. Să cunoască sufletul celorlalți. Nu-ți trebuie nimic mai mult. Orice altceva este născocire. Să știi cine sunt oamenii tăi. Să-i înțelegi. Să fii bună cu ei. Asta-i tot.

— Cu siguranță, să conduci un regat trebuie să însemne mai mult de-atât, spuse ea.

— Nu chiar, zise el. Totul își are originea în asta. Deciziile tot de aici provin.

— Dar, tată, uiți că, în primul rând, nu am nicio dorință să domnesc și, în al doilea rând, tu n-o să mori. Asta e doar o tradiție stupidă, legată de nunta primului dintre copii. De ce să ne tot gândim la asta? Nu-mi place nici să vorbesc despre asta și nici să mă gândesc. Sper să nu vină niciodată ziua în care să te văd murind, așa că toată discuția e lipsită de importanță.

El își drese glasul, cu un aer grav.

— Am vorbit cu Argon, care vede un viitor întunecat pentru mine. Am simțit și eu lucrul acesta. Trebuie să mă pregătesc, zise el.

Gwen simți că i se strânge inima.

— Argon e un nebun. Un vrăjitor. Jumătate din ce spune el nu se întâmplă niciodată. Ignoră-l. Nu te lăsa copleșit de profețiile lui absurde. Ești sănătos. Vei trăi veșnic.

Dar el clătină încet din cap, iar ea putu să-i citească tristețea pe chip și simți că i se strânge inima și mai tare.

— Gwendolyn, fiica mea, te iubesc. Am nevoie să fii pregătită. Vreau ca tu să fii următorul conducător al Inelului. Vorbesc cât se poate de serios. Nu este o rugăminte. Este o poruncă.

Cu ochii întunecați, el o privi cu atâta seriozitate încât o sperie. Nu mai văzuse niciodată privirea aceea pe chipul tatălui său.

Ea își simți ochii umezi, întinse mâna și își șterse o lacrimă.

— Îmi pare rău că te-am necăjit, zise el.

— Atunci nu mai vorbi despre asta, spuse ea, plângând. Nu vreau să mori.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Trebuie să-mi răspunzi.

— Tată, nu vreau să te ofensez.

— Atunci spune da.

— Dar cum aș putea eu să domnesc? insistă ea.

— Nu-i atât de greu pe cât crezi. Vei fi înconjurată de consilieri. Prima regulă este să nu ai încredere în niciunul dintre ei. Ai încredere în tine însăți. Poți să faci asta. Lipsa ta de cunoștințe, naivitatea ta – acestea sunt lucrurile care te vor face puternică. Vei lua decizii juste. Trebuie să-mi promiți, insistă el.

Ea îl privi în ochi și văzu cât de important era lucrul acesta pentru el. Voia să scape de acest subiect, dacă nu pentru un alt motiv, măcar pentru a-i alunga gândurile negre și pentru a-l înveseli.

— Bine, îți promit, zise ea în grabă. Te simți mai bine acum?

Se lăsă pe spate și ea putu să-l vadă extrem de ușurat.

— Da, zise el. Mulțumesc.

— Bun, acum putem vorbi despre altceva? Lucruri care chiar s-ar putea întâmpla? întrebă ea.

Tatăl ei se lăsă pe spate și izbucni zgomotos în râs; părea extrem de ușurat.

— De-asta te iubesc, zise el. Întotdeauna atât de fericită. Întotdeauna reușești să mă faci să râd.

O cercetă cu atenție, iar ea simți că urmărește ceva.

— Pari neobișnuit de fericită, zise el. E vorba de vreun băiat?

Gwen roși. Se ridică și se duse la fereastră, întorcându-i spatele.

— Îmi pare rău, tată, dar asta e o chestiune personală.

— Ba nu e, din moment ce îmi vei conduce regatul, zise el. Dar nu vreau să mă bag. Oricum, mama ta a cerut să te vadă și presupun că nu va fi atât de indulgentă. Să nu mai vorbim despre asta. Dar pregătește-te.

I se strânse inima și se întoarse, privind pe fereastră. Ura locul acesta. Își dorea să fie oriunde altundeva, dar nu acolo. Într-un sat modest, la o fermă modestă, ducând o existență modestă alături de Thor. Departe de toate acestea, de toate aceste forțe care încercau să o controleze.

Simți o mână blândă pe umăr și să întoarse să-și vadă tatăl stând acolo, zâmbind.

— Mama ta poate fi înverșunată. Dar orice ar hotărî, să știi că eu voi fi de partea ta. În privința dragostei, trebuie să fii liber să alegi.

Gwen se întinse și își îmbrățișă tatăl. În acel moment, îl iubea mai mult decât orice. Încercă să alunge prevestirea acelui șarpe din minte, rugându-se din tot sufletul să nu fi fost menită tatălui său.

*

Gwen coti când la stânga, când la dreapta, coridor după coridor, pe lângă șiruri de vitralii, îndreptându-se către camera mamei ei. Detesta să fie convocată de mama ei, detesta modul ei autoritar de-a fi. În multe privințe, mama ei era, de fapt, cea care conducea regatul. Era mai puternică decât soțul ei din multe puncte de vedere, se ținea tare pe poziție, ceda mai greu. Desigur, regatul nu știa; Regele își luase o înfățișare autoritară, părea a fi cel înțelept.

Dar când se întorcea la castel, în spatele ușilor închise, ea era cea căreia regele îi cerea sfatul. Ea era cea mai înțeleaptă. Cea mai rece. Cea mai chibzuită. Cea mai dură. Cea mai neînfricată. Ea era temelia. Și conducea familia lor numeroasă cu mână de fier. Când voia ceva, mai ales dacă-și punea în cap că era bine pentru familie, se asigura că se întâmplă.

Iar acum voința de fier a mamei era pe cale să se întoarcă împotriva ei; deja se pregătea pentru confruntare. Simțea că era

legată de viaţa ei sentimentală şi se temea că fusese văzută cu Thor. Dar era hotărâtă să nu dea înapoi cu niciun preţ. Dacă va trebui să părăsească acest loc, o va face. Nu-i păsa, putea s-o închidă şi în temniţă.

În timp ce Gwen se apropia de camera mamei, uşa largă de stejar fu deschisă de servitorii acesteia, care se dădură la o parte când ea intră, apoi închiseră uşa în urma ei.

Camera mamei sale era mult mai mică decât a tatălui, mai intimă, cu covoare mari şi un mic set de ceai şi o tablă de joc aşezate în faţa focului care trosnea, cu câteva scaune delicate, îmbrăcate în catifea galbenă, alături. Mama ei stătea pe unul dintre scaune, cu spatele la Gwen, deşi o aştepta. Cu faţa la foc, sorbi din ceai şi mută una dintre piese pe tabla de joc. În spatele ei se aflau două doamne de onoare, una aranjându-i părul, cealaltă strângându-i şnururile de pe spatele rochiei.

— Intră, copilă, se auzi vocea ei severă.

Gwen detesta când mama ei făcea asta – se întreţinea cu musafirii săi în faţa servitorilor. Ar fi vrut ca ea să-i îndepărteze, aşa cum făcuse tatăl ei când au discutat. Putea să facă măcar atât pentru intimitate şi decenţă. Dar mama ei nu făcea niciodată lucrul acesta. Gwen ajunsese la concluzia că era un exerciţiu de putere, lăsând servitorii să zăbovească în preajmă, să asculte, pentru a o ţine pe Gwen încordată la maxim.

Gwen nu avu de ales şi trebui să traverseze camera şi să se aşeze pe unul dintre scaunele din faţa mamei ei, prea aproape de foc. Un alt exerciţiu de putere al mamei ei: îşi ţinea musafirul într-un loc prea călduros, pentru a-i crea neplăcere.

Regina nu-şi ridică privirea; se uita de fapt în jos, spre tabla ei de joc, împingând una dintre piesele de fildeş în labirintul complicat.

— E rândul tău, spuse mama ei.

Gwen privi tabla de joc; era surprinsă că mama ei continua încă această partidă. Îşi aminti că avea piesele maronii, dar nu mai continuase acest joc cu mama ei de câteva săptămâni. Mama ei era foarte pricepută la jocul de pioni, dar Gwen era şi mai bună. Mamei nu-i plăcea să piardă, aşa că, desigur, studiase tabla de joc ceva vreme, sperând să facă mutarea perfectă. Acum

că Gwen se afla aici, își făcu mutarea.

Spre deosebire de mama ei, Gwen nu trebuia să studieze tabla. De-abia îi aruncă o privire și își dădu seama care era mutarea perfectă. Întinse mâna și mută una dintre piesele maronii pe diagonală, de partea cealaltă a tablei. O adusese pe mama ei la o mutare de înfrângere.

Regina privi în jos, cu o față lipsită de expresie, exceptând o tresărire a sprâncenei, despre care Gwen știa că arată descurajare. Gwen era mai isteață, dar mama ei nu ar fi admis niciodată lucrul acesta.

Mama își drese vocea, studiind tabla de joc, neuitându-se încă la Gwen.

— Știu totul despre escapadele tale cu băiatul acela de rând, zise ea batjocoritor. Mă sfidezi. Ridică privirea spre ea. De ce?

Gwen inspiră adânc, simțind că i se strânge stomacul, încercând să găsească cel mai bun răspuns. Nu se va da bătută. Nu de data asta.

— Problemele mele personale nu te interesează pe tine, răspunse Gwen.

— Nu mă interesează? Ba mă interesează foarte mult. Problemele tale personale vor afecta regatul. Soarta acestei familii. A Inelului. Problemele tale personale sunt politice – oricât ai încerca tu să uiți. Nu ești o persoană de rând. *Nimic* nu e personal în lumea ta. Și *nimic* nu-mi poate fi ascuns.

Vocea mamei era tăioasă și rece, iar Gwen detesta fiecare clipă a acestei vizite. Însă Gwen nu putea să facă nimic altceva decât să stea acolo și să aștepte ca ea să termine. Se simțea ca într-o capcană.

În cele din urmă, mama ei își drese glasul.

— Din moment ce refuzi să mă asculți, va trebui să hotărăsc eu pentru tine. Nu-l vei mai vedea pe acel băiat niciodată. Dacă o faci, îl voi alunga din Legiune și de la Curtea Regală, înapoi în satul său. Apoi îl voi pune în butuci, împreună cu întreaga sa familie. Va fi alungat în dizgrație. Și nu vei mai auzi vreodată de el.

Mama ei ridică privirea spre ea, cu buza de jos tremurând de furie.

— M-ai înțeles?

Gwen trase brusc aer în piept, înțelegând pentru prima oară de ce era în stare mama ei. O ura mai mult decât ar fi putut să spună. Gwen surprinse, de asemenea, privirile neliniștite ale doamnelor de onoare. Era umilitor.

Înainte să poată răspunde, mama ei continuă.

— Mai mult, pentru a preveni continuarea comportamentului tău neglijent, am luat măsuri pentru a aranja o căsătorie convenabilă pentru tine. Te vei căsători cu Alton, în prima zi a lunii viitoare. Poți să începi pregătirile de nuntă. Pregătește-te pentru viața de femeie măritată. Asta-i tot, zise disprețuitor mama ei, întorcându-se spre tabla de joc, ca și cum tocmai ar fi spus cele mai banale lucruri.

Gwen clocotea și ardea pe dinăuntru și ar fi vrut să țipe.

— Cum îndrăznești, îi răspunse Gwen, arătându-și furia. Crezi că sunt o marionetă pe care să o mânuiești tu? Chiar crezi că mă voi mărita cu oricine vrei tu?

— Nu cred, replică mama ei. *Știu.* Ești fiica mea și îmi datorezi ascultare. Și te vei căsători întocmai cu cine spun eu.

— Nu, n-o voi face! îi strigă Gwen. Și nu mă poți obliga! Tata a spus că nu mă poți obliga!

— Căsătoriile aranjate reprezintă încă dreptul fiecărui părinte din acest regat și, desigur, al regelui și reginei. E poziția tatălui tău, dar tu știi la fel de bine ca mine că întotdeauna va ceda voinței mele. Am metodele mele.

Mama ei o privi.

— Vezi, deci, vei face ce spun eu. Căsătoria ta va avea loc. Nimic nu o poate opri. Pregătește-te.

— Nu o voi face, răspunse Gwen. Niciodată. Și dacă mai aduci vreodată vorba despre asta, nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

Mama ei își ridică privirea și zâmbi, un zâmbet rece și urât.

— Nu-mi pasă dacă nu mai vorbești cu mine niciodată. Sunt mama ta, nu-ți sunt prietenă. Și sunt Regina ta. Aceasta ar putea fi foarte bine ultima noastră întâlnire. N-are importanță. Până la urmă, vei face ce-ți cer. Și te voi urmări de la distanță, în timp ce trăiești viața pe care ți-o pregătesc.

Mama ei se întoarse la jocul său.

— Ești liberă, spuse ea cu o fluturare de mână, ca și cum Gwen ar fi fost unul dintre servitori.

Gwen era atât de furioasă, încât nu mai putu rezista. Făcu trei pași, înaintă spre tabla de joc a mamei și o răsturnă cu ambele mâini, făcând piesele de fildeș și tabla mare de fildeș să se prăbușească și să se spargă în bucăți.

Mama ei sări înapoi, în stare de șoc.

— Te urăsc, șuieră Gwen.

Cu aceasta, Gwen se întoarse, roșie la față, și ieși ca o furtună din cameră, împingând mâinile însoțitorilor, hotărâtă să iasă singură și să nu-și mai revadă mama niciodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Thor mergea de ore întregi, pe potecile șerpuitoare ale pădurii, gândindu-se la întâlnirea lui cu Gwen. Nu putea să și-o alunge din minte. Timpul petrecut cu ea fusese magic, cu mult peste așteptările sale, și nu se mai îndoia acum de profunzimea sentimentelor ei. Fusese o zi perfectă, exceptând, desigur, ceea ce se întâmplase la sfârșitul întâlnirii lor.

Acel șarpe alb, atât de rar și de rău augur. Avuseseră noroc că nu fuseseră mușcați. Thor se uită la Krohn, care mergea loial pe lângă el, fericit ca întotdeauna, și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi fost acolo, să ucidă șarpele și să le salveze viețile. Oare ar fi fost amândoi morți acum? Îi era pe veci recunoscător lui Krohn și știu că are în el un prieten de încredere, pe viață.

Cu toate acestea, prevestirea îl necăjea: șarpele acela era extrem de rar și nu trăia prin părțile acestea ale regatului. Trăia mai departe, spre sud, în mlaștini și smârcuri. Cum de călătorise atât de departe? De ce trebuise să li se arate tocmai în acel moment? Era o întâmplare ieșită din comun, iar Thor era absolut sigur că era un semn. Ca și Gwen, simțise că e un semn rău, prevestitor al unei morți iminente. Dar a cui?

Thor voia să alunge această imagine din minte, să uite de ea, să se gândească la altceva, dar nu putea. Îl afectase și-i răpise liniștea. Știa că trebuia să se-ntoarcă la cazarmă, dar nu fusese în stare să o facă. Aceasta era totuși ziua lor liberă, așa că, în schimb, hoinărise ore întregi, pe potecile din pădure, încercând să-și limpezească gândurile. Era sigur că șarpele purta un mesaj ascuns numai pentru el, că era îndemnat să acționeze.

Pentru a înrăutăți lucrurile, despărțirea de Gwen fusese bruscă. Când ajunseră la marginea pădurii, porniră repede pe drumuri diferite, fără să-și spună mai nimic. Ea părea îngrijorată. Își imagină că era din cauza șarpelui, dar nu putea fi sigur. Nu pomenise nimic de o nouă întâlnire. Oare se răzgândise în privința lui? Greșise oare cu ceva?

Gândul acesta era sfâșietor. Nu prea știa ce să facă și rătăci prin pădure ore întregi. Simțea nevoia să vorbească cu cineva

care înțelegea lucrurile acestea, care putea interpreta semnele și prevestirile.

Thor se opri brusc în loc. Desigur. Argon. Ar fi perfect. I-ar putea explica totul și l-ar putea liniști.

Thor se uită în jur. Stătea la capătul nordic al celei mai îndepărtate creste și de aici avea o panoramă completă asupra orașului regal de dedesubt. Se afla aproape de o răspântie. Știa că Argon locuia singur, într-o căsuță de piatră, la marginile nordice ale Câmpiei Boulder. Știa că dacă o lua la dreapta, îndepărtându-se de oraș, una dintre aceste poteci îl va conduce acolo. Își începu călătoria.

Era un drum lung și era foarte posibil ca Argon nici să nu se afle acolo când ajungea el. Dar trebuia să încerce. Nu se putea liniști până nu avea niște răspunsuri.

Thor schimbă pasul, mergând în marș forțat, îndreptându-se spre câmpii. Dimineața se făcu după-amiază, iar el continua să meargă. Era o zi frumoasă de vară, iar lumina soarelui scânteia minunat deasupra câmpurilor din jur. Krohn sărea înainte, pe lângă el, oprindu-se din când în când pentru a se dezlănțui asupra unei veverițe pe care apoi o căra triumfător în gură.

Cărarea deveni mai abruptă, mai șerpuitoare, iar pajiștile dispărură, lăsând loc unui peisaj dezolant de pietre și bolovani.

Curând și cărarea se șterse. Aici sus, locul era mai rece și mai bătut de vânturi, căci copacii dispăruseră și ei, iar peisajul devenise stâncos și abrupt. Era straniu aici, nimic altceva decât pietre, praf și bolovani cât vezi cu ochii; Thor se simțea de parcă ar fi călătorit pe o planetă pustie. Cum cărarea dispăruse complet, Thor se pomeni mergând pe pietriș și piatră.

Lângă el, Krohn începu să scheaune. Se simțea ceva înfricoșător în văzduh, iar Thor simțea și el acest lucru. Nu era ceva neapărat rău, ci doar diferit. Un fel de ceață imaterială, apăsătoare.

Tocmai când Thor începu să se întrebe dacă se îndrepta în direcția cea bună, observă în zare, sus pe un deal, o casă mică de piatră. Era perfect rotundă, având forma unui inel, construită din piatră neagră, masivă și nu era prea înaltă. Nu avea ferestre, ci doar o singură ușă boltită, dar fără inel de bătut sau mâner.

Oare Argon locuia într-adevăr aici, în acest loc dezolant? Se va supăra oare că Thor venise neinvitat?

Thor începu să aibă îndoieli, dar își impuse să nu se abată din cale. În timp ce se apropia de ușă, simți energia din aer, atât de intensă că abia mai putea să respire. Când întinse brațul să bată în ușă, cu pumnul, inima îi bătu mai repede din cauza neliniștii.

Înainte de a putea atinge ușa, aceasta se deschise singură, o deschizătură îngustă. Părea a fi întuneric înăuntru, iar Thor nu-și dădea seama dacă nu cumva ușa fusese deschisă de vânt. Era atât de întuneric, încât nu vedea cum ar fi putut fi cineva înăuntru.

Thor întinse mâna încet, împinse ușa și își vârî capul înăuntru.

— Hei, strigă el.

O deschise mai larg. Era complet întuneric înăuntru, cu excepția unei lumini slabe în partea opusă a locuinței.

— Hei? strigă el mai tare. Argon?

Lângă el, Krohn scheună. Lui Thor i se părea limpede acum că fusese o idee proastă, că Argon nu era acasă. Totuși, se strădui să se uite mai bine. Făcu doi pași înăuntru și, cum făcu asta, ușa se trânti în urma lui cu zgomot.

Thor se răsuci și acolo, în picioare, lângă peretele îndepărtat, se afla Argon.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, zise Thor, cu inima bătând puternic.

— Ai venit neinvitat, zise Argon.

— Iertați-mă, zise Thor. Nu am vrut să vă deranjez.

Thor privi în jur, în timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, și văzu câteva lumânări mici, așezate în cerc, de-a lungul marginii peretelui de piatră. În cea mai mare parte, camera era luminată de o singură rază de lumină, care pătrundea înăuntru printr-o deschizătură mică, rotundă, în tavan. Acest loc era copleșitor, dezolant și straniu.

— Puțini oameni au fost aici, răspunse Argon. Desigur, n-ai fi aici dacă eu nu ți-aș fi îngăduit să fii. Ușa aceea se deschide numai pentru cine trebuie. Pentru cine nu, nu s-ar deschide niciodată, nici cu toată puterea lumii.

Thor se simți mai bine, dar totuși se întrebă cum de știuse Argon că venea. Totul în legătură cu acest om era un mister pentru el.

— Am avut o întâlnire pe care n-o înțeleg, zise Thor, simțind nevoia să spună totul și să audă părerea lui Argon. Era un șarpe cu spinarea albă. Cât pe ce să ne-atace. Am fost salvați de leopardul meu, Krohn.

— Noi? întrebă Argon.

Thor roși, înțelegând că spusese prea mult. Nu știa ce să spună.

— Nu eram singur, zise el.

— Și cu cine erai?

Thor își mușcă limba, neștiind cât de mult să spună. La urma urmelor, omul acesta era apropiat de tatăl ei, regele, și probabil i-ar spune.

— Nu văd ce legătură are asta cu șarpele.

— Are mare legătură. Nu te-ai întrebat dacă nu cumva șarpele a venit tocmai de aceea, din capul locului?

Thor fu complet surprins.

— Nu înțeleg, zise el.

— Nu toate prevestirile pe care le vezi îți sunt menite ție. Unele sunt menite celorlalți.

Thor îl cerceta pe Argon în lumina slabă, începând să înțeleagă. Îi era oare predestinat lui Gwen să i se întâmple ceva rău? Și dacă era așa, putea el să împiedice asta?

— Poți schimba soarta? întrebă Thor.

Argon se întoarse, traversând încet camera.

— Desigur, aceasta-i întrebarea pe care ne-o punem de secole, răspunse Argon. Oare soarta poate fi schimbat? Pe de o parte, totul este predestinat, totul este scris. Pe de altă parte, avem posibilitatea de a alege. Alegerile noastre ne determină și ele soarta. Pare imposibil ca acestea două – destinul și liberul arbitru – să existe împreună, unul lângă altul, cu toate astea, există. Acolo unde cele două se întrepătrund – unde destinul întâlnește liberul arbitru – faptele omului intră în joc. Destinul nu poate fi întotdeauna înfrânt, dar uneori poate fi deviat sau chiar schimbat, printr-un mare sacrificiu și printr-o puternică

voință. Cu toate acestea, de cele mai multe ori, destinul este de neclintit. De cele mai multe ori, suntem doar spectatori, puși aici pentru a-i privi jocul. Credem că avem un rol în asta, dar cel mai adesea nu avem. Suntem mai degrabă observatori, decât participanți.

— Atunci de ce se mai deranjează universul să ne prevină, dacă nu putem schimba nimic? întrebă Thor.

Argon se întoarse și zâmbi.

— Ești ager, băiete, recunosc asta. Cel mai adesea, ne sunt arătate semne pentru a ne pregăti. Ne este arătată soarta, pentru a ne da timp să ne pregătim. Câteodată, foarte rar, ni se dă un semn pentru a ne permite să acționăm, să schimbăm ceea ce urmează să se întâmple. Dar asta, foarte rar.

— E-adevărat că șarpele cu spinarea albă prevestește moartea?

Argon îl examină.

— Este, zise el, în cele din urmă. Negreșit.

Inima lui Thor începu să bată mai tare, auzindu-și temerile confirmate. Fu de asemenea surprins de răspunsul direct al lui Argon.

— Am întâlnit unul astăzi, zise Thor, dar nu știu cine va muri. Sau dacă pot face ceva să împiedic asta. Vreau să-mi alung acest lucru din minte, dar nu pot. Mereu, acea imagine a șarpelui mă însoțește. De ce?

Argon îl cercetă timp îndelungat și oftă.

— Pentru că oricine va muri, te va afecta direct. Îți va afecta destinul.

Thor era tot mai tulburat; simțea că fiecare răspuns naște o nouă întrebare.

— Dar asta nu e drept, zise Thor. Trebuie să știu cine va muri. Trebuie să-l previn!

Argon clătină din cap încet.

— Poate că nu-ți este dat să știi, răspunse el. Și dacă-ai ști, tot n-ai putea să faci nimic. Moartea își găsește supusul – chiar dacă acesta este prevenit.

— Atunci de ce mi s-a arătat asta? întrebă Thor, necăjit. Și de ce nu mi-o pot scoate din minte?

Argon se apropie la numai câțiva centimetri distanță; privirea lui intensă strălucea în întuneric și îl înspăimânta pe Thor. Parcă ar fi privit în soare și nu-și putea lua ochii de la el. Argon ridică o mână și o puse pe umărul lui Thor. Era rece ca gheața și-l făcu să se înfioreze.

— Ești tânăr, zise Argon încet. Încă înveți. Simți lucrurile prea profund. Să vezi viitorul e o mare răsplată. Dar poate fi și un mare blestem. Majoritatea oamenilor care își trăiesc destinul nu sunt conștienți de asta. Câteodată cel mai dureros lucru este să fii conștient de destinul tău, de ce va fi. Nici nu ai început să-ți înțelegi puterile. Dar o vei face. Într-o zi. Odată ce vei înțelege de unde vii.

— De unde vin? întrebă Thor, confuz.

— Din casa mamei tale. Departe de-aici. De dincolo de Canion, din marginile Sălbăticiei. Acolo se află un castel, care se ridică până la cer. Stă singur pe o stâncă și, ca să ajungi la el, mergi de-a lungul unui drum șerpuit de piatră. E un drum tainic, parcă ar duce chiar către cer. E un loc cu o putere imensă. De-acolo te tragi tu. Până nu vei ajunge în locul acela, nu vei înțelege pe deplin. Odată ce-ai făcut-o, vei primi răspuns la toate întrebările tale.

Thor clipi și când deschise ochii descoperi surprins că stătea în afara locuinței lui Argon. Nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese aici.

Vântul sufla printre vârfurile stâncoase, iar Thor își închise ochii pe jumătate, din cauza luminii puternice a soarelui. Krohn stătea lângă el, scâncind.

Thor se întoarse la ușa lui Argon și bătu în ea cu toată puterea. Nu-i răspunse decât tăcerea.

— Argon! strigă Thor.

Îi răspunse doar șuierul vântului.

Încercă ușa, împingând-o chiar și cu umărul, dar nu o clinti.

Thor așteptă mult timp, nu era sigur cât, până când se făcu târziu. În cele din urmă, înțelese că nu mai avea ce să caute acolo.

Se întoarse și începu să coboare pe panta stâncoasă, gândindu-se. Se simțea mai nedumerit ca niciodată și mai sigur

că moartea va veni, dar și mai neputincios s-o oprească.

În timp ce mergea prin locul acela pustiu, începu să simtă ceva rece pe glezne și văzu o ceață groasă formându-se. Aceasta creștea, devenind tot mai groasă și ridicându-se tot mai mult, cu fiecare clipă. Thor nu înțelegea ce se întâmplă. Krohn scheuna.

Thor încercă să meargă mai repede, să-și continue drumul înapoi în josul muntelui, dar în câteva clipe ceața devenise atât de groasă încât abia vedea în fața ochilor. În același timp, își simți membrele tot mai grele și, ca prin magie, cerul se întunecă. Se simțea tot mai obosit. Nu mai putu face niciun pas. Se ghemui jos, chiar acolo unde stătuse, învăluit în ceața groasă. Încercă să deschidă ochii, să se miște, dar nu reuși. În câteva clipe, era adormit.

*

Thor se văzu stând pe vârful unui munte, uitându-se peste întregul regat al Inelului. Înaintea sa, se aflau Curtea Regală, castelul, fortificațiile, grădinile, copacii și dealuri unduitoare, cât vedea cu ochii – toate în plină floare. Câmpurile erau pline de fructe și flori colorate și se auzea sunet de muzică și de sărbători.

Dar în timp ce Thor se întorcea încet, cercetând totul, iarba începu să se înnegrească. Fructele căzură din copaci. Apoi copacii înșiși se scorojiră complet. Toate florile se uscară și, spre groaza sa, clădirile se prăbușiră una după alta, până când întregul regat nu fu altceva decât pustiu, grămezi de moloz și piatră.

Thor privi în jos și văzu deodată un uriaș șarpe cu spinarea albă, alunecându-i printre picioare. Stătea acolo neajutorat, în timp ce șarpele i se încolăcea pe picioare, apoi în jurul mijlocului, apoi pe brațe. Începu să se simtă sufocat, să simtă că viața se scurge din el, în timp ce șarpele îl înfășura cu totul și îl privea drept în față, de la câțiva centimetri distanță, sâsâind, cu limba lui lungă aproape atingându-i obrazul. Și apoi deschise larg gura, dezvelind colți uriași, se aplecă și înghiți fața lui Thor.

Thor țipă, apoi se văzu stând singur în castelul regelui. Era

complet gol, iar tronul nu se mai găsea la locul său. Sabia Destinului era așezată pe jos, neatinsă. Ferestrele erau toate sparte, iar vitraliile zăceau în grămezi, pe podeau de piatră. Auzi muzică în depărtare, se întoarse în direcția sunetului și trecu dintr-o cameră goală în alta. În cele din urmă, ajunse în fața unor imense uși duble, înalte de treizeci de metri și le deschise cu toată puterea sa.

Thor stătea la intrarea sălii regale de banchete. În fața sa, se aflau două mese lungi de ospăț, întinse în întreaga cameră, încărcate ce mâncăruri, dar la care nu stătea nimeni. La capătul îndepărtat al sălii, se afla un bărbat. Regele MacGil. Stătea pe tronul său, uitându-se drept la Thor. Părea atât de departe.

Thor simți că trebuie să ajungă la el. Începu să traverseze camera spre el, printre cele două mese de banchet. În timp ce trecea, toată mâncarea de pe ambele părți se strica, putrezind cu fiecare pas pe care îl făcea, înnegrindu-se și acoperindu-se imediat de muște. Muștele bâzâiau și mișunau peste tot, devorând hrana.

Thor merse mai repede. Se apropie de rege, cam la zece pași distanță, când un servitor își făcu apariția dintr-o cameră de alături, aducând un pocal mare de aur plin cu vin. Era un pocal deosebit, făcut din aur masiv și acoperit cu rânduri de rubine și safire. Cât regele nu se uită, Thor văzu cum servitorul strecoară o pudră albă în pocal. Thor își dădu seama că era otravă.

Servitorul îi aduse pocalul mai aproape, iar MacGil se aplecă și-l luă cu ambele mâini.

— Nu! strigă Thor.

Thor sări înainte, încercând să răstoarne pocalul.

Dar nu fu suficient de rapid. MacGil bău vinul cu înghițituri mari. Când termină, vinul i se scurse pe barbă și pe piept.

MacGil se întoarse și se uită la Thor, cu ochii larg deschiși. Ridică mâna și se ținu de gât, până ce, înecându-se, îngenunche și se prăbuși de pe tron; căzu pe o parte, aterizând pe podeaua dură de piatră. Coroana căzu, lovi podeaua de piatră cu un zăngănit și se rostogoli câțiva pași.

MacGil zăcea acolo, nemișcat, cu ochii deschiși, mort.

Estopheles se năpusti în jos și se așeză pe capul lui MacGil.

Stătea acolo, uitându-se drept la Thor și țipa. Sunetul era atât de strident, că-i provocă lui Thor fiori pe șira spinării.

— Nu! strigă Thor.

*

Thor se trezi strigând.

Se ridică, se uită peste tot în jur, transpirând, respirând greu, încercând să-și dea seama unde se afla. Era încă întins la pământ pe muntele lui Argon. Probabil adormise acolo. Ceața se ridicase și, când se uită în jur, văzu că se iveau zorii. Un soare roșu ca sângele răsărea la orizont, luminând ziua. Lângă el, Krohn scheună, îi sări în poala și-i linse fața.

Thor îl îmbrățișă pe Krohn cu o mână, căci respira greu, încercând să-și dea seama dacă era treaz sau dormea. Îi luă mult timp să înțeleagă că fusese doar un vis. Simțise că era atât de real.

Thor auzi un țipăt și se întoarse pentru a-l vedea pe Estopheles cocoțat pe o stâncă, la numai un pas distanță. Pasărea mare se uită drept la el și țipă iar și iar.

Sunetul îl înfioră pe Thor. Era același țipăt din vis și în clipa aceea știu, cu fiecare bucățică din trupul său, că visul fusese un mesaj.

Regele urma să fie otrăvit.

Thor sări în picioare și, în lumina zorilor care se iveau, începu să coboare în fugă muntele, îndreptându-se către Curtea Regală. Trebuia să ajungă la rege. Voia să-l prevină. Regele ar putea să creadă ca e nebun, dar nu avea de ales – ar fi făcut orice pentru a salva viața regelui.

*

Thor se grăbi peste podul mobil, alergă spre poarta exterioară a castelului și, din fericire, gărzile îl recunoscură ca fiind din Legiune. Îl lăsară să treacă fără să-l oprească și continuă să alerge, cu Krohn alături.

Thor traversă alergând curtea regală, trecu de fântâni și fugi

direct către poarta interioară a castelului. Acolo se aflau patru gărzi care-i blocau drumul.

Thor se opri, gâfâind.

— Ce dorești, băiete? întrebă unul dintre ei.

— Nu înțelegi, trebuie să mă lași să intru, gâfâi Thor. Trebui să-l văd pe Rege.

Oamenii din garda regală se priviră unii pe alții, sceptici.

— Sunt Thorgrin din Legiunea Regală. Trebuie să mă lăsați să trec.

— Știu cine e, zise una dintre gărzi. E unul de-al nostru.

Dar comandantul gărzii ieși în față.

— Ce treabă ai cu regele? insistă el.

Thor se lupta încă să-și recapete răsuflarea.

— O treabă foarte urgentă. Trebuie să-l văd de îndată.

— Ei bine, probabil nu te așteaptă, pentru că ai fost prost informat. Regele nostru nu e aici. A plecat cu convoiul său acum câteva ore, cu treburile curții. Nu se vor întoarce până deseară, până la banchetul regal.

— Banchet? întrebă Thor, cu inima bubuind. Își aminti visul său, mesele de banchet și simți straniu cum totul prinde viață.

— Da, banchet. Dacă ești din Legiune, sunt sigur că vei fi aici. Dar acum e plecat și n-ai cum să-l vezi. Întoarce-te deseară, cu ceilalți.

— Dar trebuie să-i transmit un mesaj! insistă Thor. Înainte de banchet!

— Poți să-mi lași mie mesajul, dacă vrei. Dar nu pot să i-l transmit mai devreme decât tine.

Thor nu voia să lase un asemenea mesaj gărzii; își dădea seama ar părea o nebunie. Trebuia să-l transmită el însuși, în această seară, până în banchet. Se ruga numai să nu fie prea târziu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

În zori, Thor se grăbi înapoi spre cazarma Legiunii, sosind din fericire înainte ca instrucția zilnică să înceapă. Sufla greu când ajunse, cu Krohn lângă el și dădu peste ceilalți băieți tocmai când se treziseră și începuseră să iasă unul câte unul pentru îndatoririle zilei. Stătea acolo, gâfâind, mai neliniștit ca niciodată. Nu prea știa cum o să ducă la bun sfârșit instrucția din acea zi; o să numere minutele până la banchetul din acea seară, până va putea să-l prevină pe rege. Era încredințat că semnul i se arătase ca el să poată transmite avertismentul. Soarta regatului era în mâinile sale.

Thor veni în fugă lângă Reece și O'Connor, în timp ce se aceștia se îndreptau spre teren, părând extenuați, și începură să se alinieze.

— Unde ai fost noaptea trecută? întrebă Reece.

Thor ar fi dorit să știe ce să răspundă, dar, de fapt, nu știa nici el unde fusese. Ce ar fi trebuit să spună? Că adormise afară, pe pământ, pe muntele lui Argon? N-avea niciun sens, nici măcar pentru el.

— Nu știu, răspunse el, neștiind cât de mult putea să le spună.

— Cum adică nu știi? întrebă O'Connor.

— M-am rătăcit, zise Thor.

— Rătăcit?

— Ei bine, ai noroc că te-ai întors la timp, zise Reece.

— Dacă ai fi întârziat la datorie, nu te-ar mai fi primit înapoi în Legiune, adăugă Elden, venind lângă ei, bătându-l cu palma lui musculoasă pe umăr. Mă bucur să te văd. Ți s-a simțit lipsa ieri.

Thor era încă surprins de cât de diferit se purta Elden cu el, de când fuseseră de partea cealaltă a Canionului.

— Cum au mers lucrurile cu sora mea? întrebă Reece, cu glas șoptit.

Thor roși, neștiind cum să răspundă.

— Ai întâlnit-o? îl îndemnă Reece.

— Da, am întâlnit-o, începu el. Am petrecut de minune. Deși am fost nevoiți să plecăm brusc.

— Bine, continuă Reece, în timp ce se aliniau umăr la umăr în fața lui Kolk și a oamenilor regelui, o vei vedea din nou în seara asta. Pune-ți hainele bune. E banchetul regelui.

Curajul lui Thor pieri. Se gândi la visul său și i se păru că destinul îi juca în fața ochilor, iar el era neputincios, sortit să nu facă nimic, ci doar să urmărească cum se dezvăluie acesta.

— LINIȘTE! strigă Kolk și începu să se plimbe prin fața băieților.

Thor înlemni împreună cu ceilalți și tăcură cu toții.

Kolk se plimba încet înainte și înapoi printre rânduri, inspectându-i pe toți.

— V-ați distrat ieri. Acum ne întoarcem la instrucție. Iar astăzi veți învăța străvechea artă a săpatului de șanțuri.

Un geamăt colectiv se ridică din rândul băieților.

— LINIȘTE! strigă el.

Băieții deveniră tăcuți.

— Săpatul șanțurilor este o muncă grea, continuă Kolk. Dar importantă. Într-o zi vă veți afla acolo, în sălbăticie, protejându-vă regatul, fără ajutorul nimănui. Va fi frig, atât de frig încât nu vă veți mai simți degetele de la picioare, în întunericul nopții, și veți face orice pentru a vă încălzi. Sau v-ați putea afla într-o bătălie, în care veți avea nevoie să vă adăpostiți, pentru a vă apăra de săgețile dușmanilor. Pot exista un milion de motive pentru care ați avea nevoie de un șanț. Iar acest șanț poate fi cel mai bun prieten. Astăzi, continuă el, dregându-și glasul, vă veți petrece întreaga zi săpând, până ce mâinile vă vor fi roșii de bătături, iar spatele vi se frânge și nu veți mai putea îndura. După aceea, într-o zi de luptă, n-o să vi se mai pară atât de greu.

— URMAȚI-MĂ! strigă Kolk.

Din nou se auzi un murmur de dezamăgire, în timp ce băieții se despărțiră în rânduri de câte doi și începură să mărșăluiască peste câmp, urmându-l pe Kolk.

— Grozav, zise Elden. Săpat de șanțuri. Exact așa doream să-mi petrec ziua.

— Poate fi și mai rău, zise O'Connor. Ar putea să plouă.

Priviră cu toţii spre cer şi Thor observă nori ameninţători deasupra capului.

— Chiar s-ar putea, zise Reece. Nu cobi.

— THOR! se auzi un strigăt.

Thor se întoarse şi-l văzu pe Kolk uitându-se la el, dintr-o margine. Alergă la el, întrebându-se ce făcuse rău.

— Da, sire.

— Cavalerul tău te-a convocat, zise el tăios. Prezintă-te la Erec, la castel. Eşti norocos: eşti liber astăzi. În schimb, îţi vei servi cavalerul, aşa cum trebuie să facă un scutier bun. Dar să nu crezi că scapi de săpatul şanţurilor. Mâine, când te întorci, vei săpa şanţuri de unul singur. Acum, du-te! strigă el.

Thor se întoarse şi văzu privirile invidioase ale celorlalţi, apoi fugi de pe câmp, îndreptându-se spre castel. Ce voia Erec de la el? Avea oare de-a face cu regele?

*

Thor alergă prin Curtea Regală, luând-o pe un drum pe care nu mai fusese înainte – spre cazarma Cavalerilor de Argint. Cazarma lor era mult mai mare decât cea a Legiunii, clădirile de două ori mai mari, poleite cu cupru, iar aleile pavate cu piatră nouă. Pentru a ajunge acolo, Thor trebuia să treacă printr-o poartă mare, boltită, unde făceau de gardă doisprezece oameni ai regelui. Drumul se lărgea apoi, întinzându-se peste un imens câmp deschis şi sfârşind într-un complex de clădiri de piatră, încercuite de un gard şi păzite de zeci de alţi cavaleri. Era o privelişte impunătoare, chiar şi de aici.

Thor se grăbea pe drumul extrem de vizibil în câmpul deschis. Cavalerii se pregătiseră deja pentru sosirea sa, deşi era încă departe, ieşind în faţă şi încrucişându-şi lăncile, cu privirea aţintită drept înainte, ignorându-l în timp ce-i blocau calea.

— Ce treabă ai aici? întrebă unul dintre ei.

— M-am prezentat la datorie, răspunse Thor. Sunt scutierul lui Erec.

Cavalerii schimbară o privire circumspectă, dar un alt cavaler ieşi în faţă şi dădu aprobator din cap. Se retraseră, îşi

descrucișară lăncile, iar poarta se deschise încet, iar țepușele sale metalice se ridicară scârțâind. Poarta era imensă. De cel puțin doi pași grosime, iar Thor se gândi că locul acesta era și mai fortificat decât castelul regal.

— A două clădire pe dreapta, strigă cavalerul. Îl găsești la grajduri.

Thor se întoarse și se grăbi pe cărarea din curte, trecând pe lângă un grup de clădiri, încercând să înțeleagă totul. Totul strălucea aici, imaculat, perfect întreținut. Întregul loc emana o aură de forță.

Thor găsi clădirea și fu uluit de priveliștea din fața sa: zeci dintre cei mai mari și mai frumoși cai pe care-i văzuse vreodată erau legați în șiruri strânse în fața clădirii, cei mai mulți dintre ei fiind acoperiți cu armuri. Caii străluceau. Totul aici era mai mare, mai grandios.

Cavaleri adevărați mergeau grăbiți în toate direcțiile, cărând felurite arme, trecând prin curte în drumul lor, pentru a intra sau ieși prin diferite porți. Era un loc aglomerat, iar Thor putea simți prezența spiritului de luptă aici. Locul acesta nu era legat de instrucție; era legat de război. Pe viață și pe moarte.

Thor trecu pe sub o poartă mică și arcuită, printr-un coridor întunecat de piatră și lăsă grăbit în urmă grajd după grajd, căutându-l pe Erec. Thor ajunse la capăt, însă Erec nu era de găsit

— Îl cauți pe Erec, nu-i așa? întrebă o gardă.

Thor se întoarse și dădu din cap aprobator.

— Da, sire. Sunt scutierul său.

— Ai întârziat. E deja afară, pregătindu-și calul. Deci, grăbește-te.

Thor alergă pe coridor și se năpusti afară din grajduri, într-un câmp deschis. Acolo se afla Erec, stând în fața unui armăsar uriaș, de mare preț, un cal negru strălucitor cu botul alb. Calul sforăi când sosi Thor, iar Erec se întoarse.

— Îmi pare rău, sire, zise Thor, cu răsuflarea tăiată. Am venit cât de repede am putut. N-am vrut să întârzii.

— Ai sosit chiar la timp, spuse Erec, cu un zâmbet binevoitor. Thor, acesta este Lannin, adăugă el, făcând semn spre cal.

Lannin sforăi și se cabră, ca și cum ar fi răspuns. Thor se apropie, întinse o mână și-i atinse botul; el necheză încet, ca răspuns.

— Acesta e calul meu de călătorie. Un cavaler de rang are mulți cai, după cum vei afla. Are unul pentru turnir, unul pentru luptă, unul pentru călătorii lungi, solitare. Acesta este cel cu care legi cea mai strânsă prietenie. Te place. Asta-i bine.

Lannin se aplecă și își vârî botul în palma lui Thor. Thor era copleșit de măreția acestei făpturi. Putea să vadă inteligența strălucindu-i în privire. Era ciudat; i se părea că acest cal înțelegea totul.

Dar ceva din spusele lui Erec îi distrase atenția lui Thor.

— Ați spus o călătorie, sire? întrebă el, surprins.

Erec încetă să strângă hamul, se întoarse și-l privi.

— Astăzi este ziua mea de naștere. Am împlinit douăzeci și cinci de ani. E o zi deosebită. Ce știi despre Ziua Alegerii?

Thor clătină din cap.

— Foarte puțin, sire; numai ce mi-au spus alții.

— Noi, cavalerii Inelului, trebuie să continuăm, generație după generație, începu Erec. Până la douăzeci și cinci de ani trebuie să ne alegem o mireasă. Dacă nu alegem una până atunci, legea ne poruncește să ne găsim una. Ni se dă un an pentru a o găsi și a ne întoarce cu ea. Dacă ne întoarcem fără mireasă, atunci ne va fi dată de rege și ne pierdem dreptul de a alege. Așa că astăzi trebuie să plec în călătorie pentru a-mi găsi mireasa.

Thor se uita fix la el, fără grai.

— Dar, sire, plecați? Pentru un an?

Lui Thor îi pieri curajul la gândul acesta. Simți că întreaga lume i se prăbușea în jur. Abia acum înțelegea cât de mult îl îndrăgise pe Erec; în unele privințe, devenise ca un tată pentru el – fără îndoială, un tată mai bun decât cel pe care-l avea.

— Dar eu al cui scutier voi fi? întrebă Thor. Și unde vă veți duce?

Thor își aminti cât de mult îl sprijinise Erec, cum îi salvase viața. La gândul plecării lui, Thor își simțea inima grea.

Erec râse, un râs lipsit de griji.

— La care dintre întrebări să răspund mai întâi? zise el. Nu te îngrijora. Vei fi sub comanda altui cavaler. Vei fi scutierul lui până la întoarcerea mea. Este Kendrick, fiul cel mare al regelui.

Lui Thor îi veni inima la loc când auzi asta; simţea un ataşament la fel de puternic faţă de Kendrick, care, la urma urmei, fusese primul care avusese grijă de el şi-i asigurase un loc în Legiune.

— În ceea ce priveşte călătoria mea... continuă Erec, ... nu ştiu încă. Ştiu că mă voi îndrepta spre sud, spre regatul din care mă trag, şi îmi voi căuta o mireasă acolo. Dacă nu-mi găsesc una în Inel, atunci aş putea chiar să traversez marea, spre regatul meu şi să-mi caut acolo una.

— Regatul vostru, sire? întrebă Thor.

Thor îşi dădu seama că nu ştia mare lucru despre Erec, despre locul din care venea. Întotdeauna a presupus că venea de undeva din interiorul Inelului.

Erec zâmbi.

— Da, departe de aici, dincolo de mare. Dar asta-i o poveste pentru altă dată. Va fi o călătorie îndelungată şi trebuie să mă pregătesc. Aşa că ajută-mă acum. Timpul e scurt. Înhamă-mi calul şi încarcă-l cu tot felul de arme.

Thor se simţi ameţit când se puse pe treabă, alergând spre locul în care se ţineau armurile cailor şi luând armura deosebită, neagră cu argintiu, care aparţinea lui Lannin. Alergă înapoi, aducând piesele una câte una, punând mai întâi armătura de zale pe spinarea calului, întinzându-se să o înfăşoare în jurul trupului său uriaş. Apoi adăugă pavăza subţire, placată cu metal, pentru capul calului.

Lannin necheză în timp ce el făcu asta, dar părea că-i place. Era un cal nobil, un războinic, Thor îşi dădea seama de asta, şi părea că se simte tot atât de confortabil în armură cum se simţea un cavaler.

Thor alergă înapoi şi îi aduse lui Erec pintenii de aur, ajutându-l să şi-i prindă unul câte unul, când Erec încălecă.

— Care sunt armele de care aveţi nevoie, sire? întrebă Thor.

Erec privi în jos, părând uriaş din acea perspectivă.

— E greu de anticipat ce bătălii aş putea să întâlnesc în

decursul unui an. Dar trebuie să fiu capabil să vânez și să mă apăr. Așa că, desigur, voi avea nevoie de sabia lungă. Îmi voi lua și sabia scurtă, un arc, o tolbă cu săgeți, o suliță scurtă, o ghioagă, un pumnal și scutul. Cred că e destul.

— Da, sire, zise Thor și se puse pe treabă. Alergă la panoul cu armele lui Erec, de lângă grajdul lui Lannin și căută prin zeci de arme. Avea un arsenal impresionant din care să aleagă.

Luă cu grijă toate armele pe care Erec le ceruse, aducându-le înapoi una câte una și înmânându-i-le lui Erec sau punându-le la loc sigur în harnașament.

În timp ce Erec stătea acolo, strângându-și mănușile de piele și pregătindu-se să plece, Thor suporta cu greu să-l vadă plecând.

— Sire, simt că e de datoria mea să vă însoțesc în această călătorie, zise Thor. La urma urmei, sunt scutierul vostru.

Erec clătină din cap.

— E o călătorie pe care trebuie s-o fac singur.

— Atunci pot cel puțin să vă însoțesc până la prima răspântie? insistă Thor. Dacă vă îndreptați spre sud, acelea sunt drumuri pe care le cunosc bine. Eu sunt din sud.

Erec coborî privirea, gândindu-se la asta.

— Nu văd nimic rău în faptul că vrei să mă însoțești până la prima răspântie. Dar e un drum de-o zi, așa că trebuie să plecăm acum. Ia calul scutierului meu, din partea din spate a grajdului. Cel murg cu coama roșie.

Thor alergă înapoi la grajd și găsi calul. În timp ce-l încăleca, Krohn scoase capul afară din cămașă, privi în sus și scânci.

— Totul e în ordine, Krohn, îl liniști Thor.

Thor se aplecă în față, îmboldi calul și țâșni afară din grajd. Erec abia dacă așteptă să-l ajungă din urmă, când el și Lannin plecară în galop. Thor îl urmă pe Erec cât putu de repede.

Ieșiră împreună din Curtea Regală pe poartă, în timp ce câteva gărzi o deschiseră și se dădură la o parte. Mai mulți dintre Cavalerii de Argint erau aliniați, privind, așteptând, iar când Erec trecu călare pe lângă ei, aceștia îl salutară ridicând pumnul.

Thor era mândru să călărească alături de el, să-i fie scutier, și

era entuziasmat să-l însoțească, fie și numai până la prima răscruce.

Thor ar fi avut încă atât de multe să-i spună lui Erec, avea atât de multe lucruri să-l întrebe și atât de multe pentru care ar fi vrut să-i mulțumească. Dar nu mai era timp, căci cei doi galopau către sud, avântându-se peste câmpii, cu peisajul în continuă schimbare, în timp ce caii lor se întreceau de-a lungul Căii Regale, în soarele dimineții târzii. Când trecură peste un deal, în depărtare, Thor văzu toți membrii Legiunii pe un câmp, rupându-și spinările săpând. Thor fu bucuros că nu se afla printre ei. Pe când privea, Thor văzu că unul dintre ei se oprise și ridicase pumnul în aer spre el. Era greu de văzut în lumina soarelui, dar era sigur că era Reece salutând. Thor ridică pumnul la rândul său, călărind mai departe.

Drumurile bine pavate începură să lase loc drumurilor neîngrijite de țară: mai înguste, mai accidentate și doar cu puțin mai bune decât potecile bine bătătorite care se întretăiau în provincie. Thor știa că era primejdios pentru oamenii de rând să călărească singuri pe aceste drumuri, mai ales noaptea, cu toți hoții care-i pândeau, dar Thor își făcea puține griji pentru el însuși, mai ales cu Erec alături – de fapt, dacă un tâlhar i-ar fi atacat, Thor s-ar fi temut mai mult pentru viața tâlharului. Desigur, ar fi o nebunie pentru orice tâlhar să încerce să oprească pe unul dintre Cavalerii de Argint.

Călăriră toată ziua, aproape fără pauză, până ce Thor obosi și rămase fără suflu. Nu-i venea să creadă cât de rezistent era Erec – însă nu îndrăznea să-i spună lui Erec cât era de obosit, de teamă să nu pară slab.

Trecură de o răscruce mare, pe care Thor o recunoscu. Știa că dacă ar fi luat-o la dreapta, ar fi ajuns în satul său. Pentru o clipă, Erec se simți copleșit de nostalgie și o parte din el ar fi vrut să pornească pe acel drum, să-și vadă tatăl și satul. Se întrebă ce făcea tatăl lui în acel moment, cine păzea oile, cât de furios trebuie să fi fost tatăl său pentru că el nu se mai întorsese. Nu că i-ar fi păsat prea mult. Îi era numai dor, pe moment, de ceea ce-i era familiar. Era, de fapt, ușurat că scăpase din acel sat și o altă parte din el își dorea să nu se întoarcă niciodată.

Continuară să galopeze, tot mai departe către sud, în ţinuturi în care Thor nu fusese niciodată. Auzise de răscrucea sudică, deşi nu avusese niciodată motiv să se îndrepte într-acolo. Era una dintre cele trei răscruci importante care duceau spre întinderile sudice ale Inelului. Se afla acum la o jumătate de zi călare de Curtea Regală şi deja soarele era de multă vreme pe cer. Thor, transpirând, cu răsuflarea întretăiată, începuse să se întrebe cu nerăbdare dacă se va putea întoarce la timp pentru banchetul regelui din seara aceea. Făcuse oare o greşeală că-l însoţise pe Erec atât de departe?

Înconjurară culmea unui deal şi, în sfârşit, Thor o văzu acolo, la orizont: semnul inconfundabil al primei răscruci. Era marcată de un turn mare, subţire, drapat cu steagul regelui în toate cele patru direcţii, iar Cavaleri de Argint stăteau de pază sus, pe parapete. Văzându-l pe Erec, cavalerul din vârful turnului suflă din trompetă. Încet, poarta se ridică.

Erau la numai câteva sute de metri depărtare şi Erec îşi încetini calul la pas. Thor simţi un nod în stomac, căci ştia că acestea erau ultimele sale minute cu Erec până cine ştie când. Cine putea şti, de fapt, dacă se va întoarce vreodată. Un an însemna multă vreme şi orice se putea întâmpla. Thor era bucuros, cel puţin, că avusese această şansă să-l însoţească. I se părea că-şi îndeplinise datoria.

Cei doi mergeau, unul lângă celălalt, iar caii şi bărbaţii suflau greu, în timp ce se apropiau de turn.

— Nu te voi mai vedea pentru mai multe luni, zise Erec. Când mă voi întoarce, voi avea o mireasă după mine. Lucrurile se pot schimba. Deşi, orice s-ar întâmpla, să ştii că întotdeauna vei fi scutierul meu.

Erec trase adânc aer în piept.

— Acum, că te părăsesc, sunt câteva lucruri pe care vreau să le ţii minte. Nu forţa face un cavaler, ci inteligenţa. Curajul singur nu face un cavaler, ci curajul şi onoarea şi înţelepciunea împreună. Trebuie să te străduieşti mereu să-ţi ascuţi spiritul şi mintea. Cavalerismul nu e înseamnă pasivitate, ci acţiune. Trebuie să lucrezi la asta, să fii tot mai bun, în fiecare clipă a fiecărei zile.

În timpul acestor luni, vei învăța să mânuiești tot felul de arme, îți vei însuși tot felul de deprinderi. Dar ține minte: există o altă latură a luptei noastre. Latura magică. Caută-l pe Argon. Învață să-ți dezvolți puterile ascunse. Le-am simțit în tine. Ai un potențial uriaș. Nu ai de ce să te rușinezi. M-ai înțeles?

— Da, sire, răspunse Thor, inundat de recunoștință pentru înțelepciunea și înțelegerea lui.

— Am ales să te iau sub aripa mea cu un motiv. Nu ești ca ceilalți. Ai un destin măreț. Mai măreț, probabil, decât al meu. Dar este încă neîmplinit. Nu trebuie să-l iei drept sigur. Trebuie să lucrezi la el. Pentru a fi un mare războinic, nu trebuie să fii doar neînfricat și priceput. Trebuie să ai, de asemenea, spiritul unui războinic și să păstrezi asta întotdeauna în inima și în mintea ta. Trebuie să fii dispus să-ți dai viața pentru ceilalți. Cel mai măreț cavaler nu caută bogății sau onoruri sau faimă sau glorie. Cel mai măreț cavaler urmează cale cea mai dificilă dintre toate: calea spre a deveni un om mai bun. În fiecare zi, trebuie să te străduiești să fii mai bun. Nu doar mai bun decât alții, ci mai bun decât tine însuți. Trebuie să cauți să iei apărarea celor mai slabi decât tine. Trebuie să-i aperi pe cei care nu se pot apăra singuri. Nu e o cale pentru cei cu inima ușoară. Este o cale a eroilor.

Thor își frământa mintea, căutând să înțeleagă totul, cântărind cuvintele lui Erec cu grijă. Era copleșit de recunoștință pentru Erec și nu prea știa ce să răspundă. Simțea că vor trece multe luni înainte ca întreaga semnificație a acestor cuvinte să aibă ecou.

Ajunseră la poarta primei răscruci și, în acel moment, mai mulți Cavaleri de Argint ieșiră să-l întâmpine pe Erec. Veniră călare spre el, cu zâmbete largi pe față și, când el descălecă, îl bătură puternic pe spate, așa cum fac prietenii vechi.

Thor sări jos, luă frâul lui Lannin și-l conduse la paznicul porții, să-l hrănească și să-l țesale. Thor stătea acolo și Erec s-a întors și s-a uitat la el, pentru ultima oară.

Când și-au luat rămas bun, Thor mai avea încă multe de spus. Voia să-i mulțumească. Dar voia și să-i spună totul. Despre prevestire. Despre visul său. Despre temerile sale în legătură cu

regele. Se gândea că poate Erec ar înțelege.

Dar nu se putea hotărî să o facă. Erec era deja înconjurat de cavaleri și Thor se temea că Erec – și toți ceilalți – vor crede că e nebun. Așa că stătea acolo, cu limba legată, când Erec întinse mâna și îl bătu pe umăr pentru ultima dată.

— Protejează-l pe Regele nostru, zise Erec cu fermitate.

Cuvintele lui îi stârniră lui Thor fiori pe șira spinării, de parcă Erec i-ar fi citit gândurile.

Erec se întoarse, intră pe poartă cu ceilalți cavaleri și, în timp ce se îndepărtau, țepușele de metal se coborau încet în urma lor.

Erec era plecat de-acum. Thor simți un gol în stomac. Ar putea trece un an întreg până să-l vadă din nou.

Thor încălecă, apucă frâiele și-i dădu pinteni calului. După-amiaza sosise și avea de făcut mai bine de o jumătate de zi călare pentru a ajunge la timp la banchet. Auzi ultimele cuvinte ale lui Erec răsunându-i în minte ca o mantră.

Protejează-l pe regele nostru.

Protejează-l pe regele nostru.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Thor călărea anevoie în întuneric, grăbindu-se către ultima poartă a Curții Regale, abia încetinindu-și calul când descălecă, respirând greu și înmânând frâiele unui îngrijitor. Călărise toată ziua, soarele apusese de mult, și, după torțele aprinse înăuntru, după distracția care se auzea dinapoia porților, își dădu seama imediat că banchetul regal era în plină desfășurare. Se mustră că fusese plecat atât de mult timp și se ruga numai să nu fi ajuns prea târziu.

Alergă la cel mai apropiat servitor.

— E totul în ordine înăuntru? întrebă el grăbit. Trebuia să afle dacă regele era bine – deși, desigur, nu putea întreba direct dacă fusese otrăvit.

Servitorul îl privi nedumerit.

— Și de ce n-ar fi? Totul e în ordine, cu excepția faptului că ai întârziat. Membrii Legiunii Regale trebuie să ajungă întotdeauna la timp. Iar hainele îți sunt murdare. Nu faci cinste camarazilor tăi. Spală-te pe mâini și grăbește-te înăuntru.

Transpirat, Thor intră grăbit pe poartă, își băgă mâinile într-un lavoar mic de piatră, plin cu apă, se stropi pe față și își udă părul destul de lung. Încă din zori, fusese în continuă mișcare, era plin de praf de pe drum și i se părea că trăise zece zile întruna singură. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze și să pară liniștit, și străbătu repede coridor după coridor, către ușile largi ale sălii de banchete.

Când păși înăuntru, prin ușile largi, arcuite, totul arăta ca în visul său: înaintea sa se aflau două mese de banchet, lungi de cel puțin o sută de pași, la capătul îndepărtat al cărora stătea regele, în fruntea propriei mese, înconjurat de bărbați. Zgomotul îl lovi pe Thor ca și cum ar fi fost viu, sala fiind ticsită de oameni. Se aflau acolo nu numai oamenii regelui, Cavalerii de Argint și membrii Legiunii, dar și sute de alți oameni, grupuri de muzicanți nomazi, grupuri de dansatori, de bufoni, zeci de femei ușoare... Se mai aflau acolo tot felul de servitori, gărzi, câini alergând de acolo, colo. Era un balamuc.

Bărbaţii beau din pocale uriaşe de vin şi bere, iar mulţi dintre ei stăteau în picioare, cântând cântece de pahar, ţinându-se pe după umeri, ciocnind carafe. Era hrană din belşug aşezată pe mese, mistreţi şi căprioare şi tot felul de vânat, rumenindu-se la frigare lângă vatră. Jumătate din cei prezenţi se îndopau, iar ceilalţi se învârteau prin cameră. Privind haosul din încăpere, văzând cât de beţi erau bărbaţii, Thor înţelese că dacă ar fi sosit mai devreme, de la început, ar fi fost mai multă ordine. Acum, la ora aceasta târzie, părea că totul se transformase într-o sărbătoare a beţiei.

Prima reacţie a lui Thor, în afară de faptul că fusese copleşit, a fost de profundă uşurare să vadă că regele era în viaţă. Scoase un oftat. Era în regulă. Se întrebă din nou dacă nu cumva prevestirea nu însemna nimic, dacă visul lui nu însemna nimic, dacă nu cumva exagera nişte fantezii, dând lucrurilor mai multă importanţă decât aveau. Dar cu toate acestea, pur şi simplu nu putea alunga sentimentul acela. Simţea o nevoie presantă de a ajunge la rege, de a-l preveni.

Protejează-l pe regele nostru.

Thor îşi croi drum prin mulţimea deasă, încercând să străbată lungul drum până la rege. Înainta lent. Bărbaţii erau beţi şi zgomotoşi, înghesuiţi umăr la umăr, iar MacGil se afla la sute de paşi distanţă.

Thor reuşise să străbată prin mulţime aproape jumătate din drum, când se opri, zărind-o brusc pe Gwendolyn. Era aşezată la una dintre mesele mici, într-o parte a sălii, înconjurată de slujnicele ei. Părea tristă, ceea ce nu-i stătea în fire.

Mâncarea şi băutura îi erau neatinse, iar ea stătea de-o parte, separată de ceilalţi membri ai familiei regale. Thor se întrebă ce putea fi în neregulă.

Thor se desprinse din mulţime şi se îndreptă grăbit spre ea.

Ea îşi ridică privirea şi-l văzu venind, dar în loc să-i zâmbească, aşa cum făcea întotdeauna, chipul i se întunecă. Pentru prima dată, Thor văzu mânie în privirea ei.

Gwen împinse scaunul, se ridică în picioare, îi întoarse spatele şi începu să se îndepărteze.

Thor se simţea de parcă i-ar fi fost înfipt un cuţit în inimă.

Nu-i putea înțelege reacția. Făcuse oare ceva rău?

Alergă în jurul mesei, grăbindu-se s-o ajungă și o prinse delicat de încheietura mâinii.

Ea îl surprinse, trăgându-și brusc mâna, întorcându-se și privindu-l încruntată.

— Să nu mă atingi! țipă ea.

Thor făcu un pas înapoi, șocat de reacția ei. Era aceasta aceeași Gwendolyn pe care o cunoștea?

— Îmi pare rău, zise el. Nu vreau să-ți fac niciun rău. Nici să te jignesc. Vreau doar să vorbesc cu tine.

— Nu mai am nimic să-ți spun, răspunse ea fierbând, cu ochii aprinși de furie.

Thor de-abia mai putea să respire; nu știa deloc cu ce greșise.

— Domnița mea, te rog, spune-mi ce-am făcut să te supăr? Orice ar fi, îmi cer scuze.

— Ceea ce ai făcut nu poate fi schimbat. Scuzele nu vor fi de ajuns. Este ceea ce ești.

Începu să se îndepărteze din nou, iar o parte din el se gândea să o lase în pace; dar cealaltă parte nu putea suporta să plece pur și simplu, nu după toate prin câte trecuseră. Trebuia să știe – trebuia să știe motivul pentru care îl ura atât de mult.

Thor alergă în fața ei, tăindu-i calea. Nu putea să o lase să plece. Nu așa.

— Gwendolyn, te rog. Te rog, dă-mi numai o șansă, aceea de a ști, cel puțin, ce am făcut. Te rog, dă-mi doar atât.

Ea privi înapoi, fierbând, cu mâinile în șolduri.

— Cred că știi. Cred că știi foarte bine.

— Nu știu, declară Thor sincer.

Ea îl privi de parcă l-ar fi cântărit și, în cele din urmă, păru al crede.

— În noaptea dinainte de a ne întâlni, mi s-a spus că ai vizitat bordelul. Că ți-ai făcut de cap cu multe femei. Și că te-ai desfătat cu ele toată noaptea. Apoi, când soarele a răsărit, ai venit la mine. Ți-ai adus aminte acum? Sunt dezgustată de purtarea ta. Dezgustată că te-am întâlnit, că m-ai atins vreodată. Sper să nu te mai văd niciodată. M-ai făcut de râs și *nimeni* nu își bate joc de mine!

— Domniță, strigă Thor, încercând s-o oprească, dorind să-i explice. Nu-i adevărat!

Dar un grup de muzicieni se strecură între ei, iar ea se îndepărtă grăbită, alunecând prin mulțime atât de repede, încât n-o mai putu găsi. În câteva clipe, îi pierdu complet urma.

Thor ardea pe dinăuntru. Nu putea crede că cineva ajunsese la ea, îi spusese aceste minciuni despre el, reușise să o întoarcă împotriva lui. Se întreba cine era în spatele acestei povești. Nu prea mai avea importanță; șansele de a fi cu ea îi fuseseră spulberate. Simțea că moare pe dinăuntru.

Thor se întoarse și începu să se împleticească prin încăpere, amintindu-și de rege, simțindu-se pustiit, ca și cum n-ar mai fi avut pentru ce trăi.

Înainte să fi făcut câțiva pași, Alton apăru pe neașteptate, tăindu-i calea, cu un rânjet satisfăcut. Purta pantaloni de mătase, o jachetă de catifea și o pălărie cu pene. Îl privi de sus pe Thor, cu nasul și bărbia sa lungă și cu extremă aroganță și orgoliu.

— Ei bine, zise el. Nu cumva e chiar omul de rând. Nu ți-ai găsit viitoarea mireasă aici până acum? Bineînțeles că nu. Cred că zvonurile despre isprăvile tale la bordel s-au răspândit până departe. Zâmbi și se apropie de el, dezvăluindu-și dinții mici, galbeni. De fapt, sunt sigur că s-au răspândit.

Știi ce se spune: nu poți răspândi un zvon, fără o scânteie de adevăr. Eu am găsit acea scânteie. Și acum reputația ta e distrusă, băiete.

Thor, spumegând de furie, nu mai putu îndura. Se aruncă asupra lui Alton și-l lovi cu pumnul în stomac, făcându-l să cadă în genunchi.

Câteva clipe mai târziu, o mulțime de oameni erau pe el, tovarăși din Legiune, oșteni băgându-se între ei să-i despartă.

— Ai întrecut măsura, băiete! strigă Alton, arătându-l cu degetul peste ceilalți. Nimeni nu atinge un membru al familiei regale! Vei atârna în butuci pentru tot restul vieții! Voi pune să fii arestat! Fii sigur de asta! La primele ore ale dimineții, îi voi trimite după tine! strigă Alton și se întoarse, îndepărtându-se tunând și fulgerând.

Lui Thor nu-i păsa câtuși de puțin de Alton sau de gărzile lui. Se gândea numai la rege. Dădu la o parte membrii Legiunii și se întoarse spre MacGil. Îmbrâncea oamenii din cale, în timp ce se grăbea spre masa regelui. Mintea îi era înecată de emoții și nu prea reușea să înțeleagă această turnură a evenimentelor. Iată-l aici, tocmai când renumele îi creștea, să fie compromis de un șarpe veninos, să-și vadă dragostea alungată. Și acum, mâine, amenințarea de a fi închis. Și cu regina împotriva lui, se temea că întocmai așa se vor întâmpla lucrurile.

Dar lui Thor nu-i păsa de nimic din toate acestea acum. Îi păsa numai să-l protejeze pe rege.

Se împinse și mai tare, croindu-și drum prin mulțime, dând peste un bufon, trecând drept prin reprezentația acestuia și, în cele din urmă, după ce își făcu loc printre trei servitori, reuși să ajungă la masa regelui.

MacGil stătea în mijlocul mesei, cu un burduf uriaș de vin într-o mână, cu obrajii roșii, râzând. Era înconjurat de cei mai buni generali ai săi, iar Thor se afla în fața lor, luptându-se să-și facă loc, până când în sfârșit regele îl observă.

— Majestate, strigă Thor, auzindu-și disperarea din glas. Trebuie să vă vorbesc! Vă rog!

O gardă veni să-l îndepărteze pe Thor, dar regele ridică palma.

— Thorgrin! răcni MacGil, cu vocea lui profundă, regală, înecată în vin. Băiatul meu. De ce ai venit la masa noastră? Masa Legiunii e acolo.

Thor se înclină adânc.

— Regele meu, îmi pare rău. Dar trebuie să vă vorbesc.

Un muzicant făcea să răsune un chimval în urechea lui Thor, dar, în cele din urmă, MacGil îi făcu semn să se oprească.

Muzica tăcu, iar toți generalii se întoarseră și se uitau la Thor. Thor simți că e în centrul atenției tuturor.

— Ei bine, tinere Thorgrin, acum ai cuvântul. Vorbește. Ce era așa de important de ce nu putea aștepta până mâine? zise MacGil.

— Majestate, începu Thor, apoi se opri. Ce ar fi putut spune mai exact? Că avusese un vis? Că văzuse un semn? Că simțea că

regele va fi otrăvit? Ar fi absurd!

Dar nu avea de ales. Trebuia să insiste.

— Majestate, am avut un vis, începu el. Despre Majestatea Voastră. La acest ospăț, în acest loc. Visul era... că n-ar trebui să beți.

Regele se aplecă spre el, cu ochii larg deschiși.

— Că n-ar trebui să beau? repetă el, rar și tare.

Apoi, după un moment de tăcere uimită, MacGil se lăsă pe spate și hohoti, de se cutremură întreaga masă.

— Că n-ar trebui să beau! repetă MacGil. Ce vis mai e și acesta! Ar trebui să-l numesc coșmar!

Regele se lăsă pe spate și hohoti, iar toți oamenii săi i se alăturară. Thor se înroși, dar nu putea da înapoi.

MacGil făcu un semn și una dintre gărzi făcu un pas înainte, îl înhăță pe Thor și vru să-l ia de-acolo, dar Thor se smulse brutal din mâinile lui. Era hotărât. Trebuia să-i transmită regelui acest mesaj.

Protejează-l pe rege.

— Regele meu, vă cer să mă ascultați! strigă Thor, roșu la față, continuând să insiste și izbind cu pumnul în masă.

Masa se clătină și toți bărbații se întoarseră și-l priviră lung. Se lăsă o tăcere deplină, iar regele se încruntă.

— TU ceri? se răsti MacGil. Nu ceri nimic de la mine, băiete! strigă el, tot mai mânios.

Liniștea deveni și mai apăsătoare la masă, iar Thor simți cum îi roșesc obrajii de rușine.

— Regele meu, iertați-mă. N-am vrut să vă jignesc. Dar sunt îngrijorat pentru siguranța voastră. Vă rog. Nu beți. Am visat că erați otrăvit. Țin foarte mult la Regele meu. Acesta este singurul motiv pentru care spun asta.

Încetișor, încruntarea lui MacGil dispăru. Se uită adânc în ochii lui Thor și inspiră profund.

— Da, văd că ții. Chiar dacă ești nesăbuit, băiete. Îți iert lipsa de respect. Acum pleacă. Și nu vreau să-ți mai văd din nou fața până dimineață.

Făcu un semn către gărzile sale și ei îl smulseră pe Thor deacolo, de data asta mai hotărâți. Cei de la masă își recăpătară

încet veselia și se apucară din nou de băut.

Thor, târât câțiva pași mai departe, fierbea de indignare. Se temea pentru ce făcuse aici în această seară și avea sentimentul apăsător că mâine va plăti pentru asta. Poate chiar i se va cere să plece. Pentru totdeauna.

Când gărzile îl îmbrânciră pentru ultima dată, Thor se pomeni la masa Legiunii, la aproape douăzeci de pași depărtare de rege. Simți o mână pe umăr, se răsuci și-l văzu pe Reece stând acolo.

— Te-am căutat toată ziua. Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Reece. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă!

Thor era prea copleșit pentru a răspunde.

— Vino și stai cu mine – ți-am păstrat loc, zise Reece.

Reece îl trase pe Thor după el, la o masă rezervată pentru familia regelui. Godfrey avea câte o băutură în fiecare mână, iar alături de el stătea Gareth, urmărind totul cu ochi alunecoși. Thor spera pierdut că Gwendolyn va fi acolo, dar nu era.

— Ce se întâmplă, Thor? îl îndemnă Reece, în timp ce se așeza lângă el. Te uiți la masa asta de parcă te-ar mușca.

Thor clătină din cap.

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede. Așa că mai bine îmi țin gura.

— Spune-mi. Poți să-mi spui orice, ceru Reece, insistent.

Thor îi văzu privirea și înțelese că, în sfârșit, cineva îl lua în serios. Trase adânc aer în piept și începu. Nu avea nimic de pierdut.

— Ieri, în pădure, cu sora ta, am văzut un șarpe cu spinarea albă. Ea spunea că e un semn de moarte, iar eu cred asta. M-am dus la Argon și mi-a confirmat că moartea se apropie. La puțin timp după aceea, am visat că tatăl tău va fi otrăvit. Aici. În seara aceasta. În această sală. O știu cu toată ființa mea. Va fi otrăvit. Cineva încearcă să-l asasineze, zise Thor.

Spusese totul în grabă și se simțea bine că își descărcase sufletul. Se simțea bine că avea pe cineva care să-l asculte.

Reece rămase tăcut și îl privi drept în ochi multă vreme. În cele din urmă, vorbi.

— Ești sincer. Nu mă îndoiesc. Și apreciez grija ta pentru tatăl

meu. Te cred. Chiar te cred. Dar visele sunt lucruri înșelătoare. Nu sunt întotdeauna ceea ce credem.

— I-am spus regelui, zise Thor. Iar ei au râs de mine. Desigur, o să bea în seara asta.

— Thor, cred că ai visat asta. Și cred că simți ceea ce simți. Dar am avut vise îngrozitoare și eu, toată viața. Noaptea trecută, am visat că eram alungat de la castel și m-am trezit cu sentimentul că era adevărat. Dar nu era. Înțelegi? Visele sunt lucruri stranii.

Iar Argon vorbește enigmatic. Nu trebuie să iei totul atât de în serios. Tatăl meu este bine. Eu sunt bine. Toți suntem bine. Încearcă să stai aici, să bei și să te destinzi. Și bucură-te.

Cu acestea, Reece se lăsă pe spate, în scaunul său acoperit cu blănuri și bău. Făcu semn unui servitor care puse o porție uriașă de carne de vânat în fața lui Thor, împreună cu o cupă de băutură.

Dar Thor doar stătea acolo, uitându-se fix la mâncarea sa. Simțea că viața întreagă i se năruie. Nu știa ce să facă.

Încă nu se putea gândi la nimic altceva decât la visul său. I se părea că trăiește un coșmar, stând acolo, privindu-i pe toți cum beau și petrec în jurul lui. Tot ce putea face era să urmărească toate băuturile, toate pocalele care se îndreptau către rege. Supraveghea cu atenție fiecare servitor, fiecare pocal cu vin. De fiecare dată când regele bea, Thor tresărea.

Thor era obsedat. Nu putea să privească în altă parte. I se părea că supraveghează lucrurile de ore în șir.

În cele din urmă, Thor zări un anumit servitor, care se apropie de rege cu un pocal ca niciun altul. Era mare, făcut dintr-un aur deosebit, acoperit cu rânduri de rubine și safire. Era chiar pocalul din visul lui Thor.

Thor, cu inima spărgându-i pieptul, privi cu groază cum servitorul se apropia de rege. Când ajunse la doar câțiva pași, nu mai putu suporta. Fiecare părticică din trupul său striga că acela era pocalul otrăvit.

Thor sări de la masă, își făcu drum prin mulțimea deasă, lovind brutal cu cotul pe oricine îi stătea în cale. Tocmai când regele luă pocalul în mână, Thor sări pe masa acestuia, întinse

mâna și lovi cu palma pocalul din mâna regelui. Un murmur îngrozit umplu întreaga sală în timp ce pocalul zbură prin aer și ateriză pe piatră, cu un clinchet puternic.

În întreaga sală se lăsă o liniște mormântală. Fiecare muzicant, fiecare jongler se opri. Sute de bărbați și femei se întoarseră cu toții și priveau înmărmuriți.

Regele se ridică încet și se uită urât la Thor.

— Cum îndrăznești! țipă regele. Băiat obraznic ce ești! Te voi pune în butuci pentru asta!

Thor stătea acolo, îngrozit. Simțea că lumea întreagă se prăbușește pe el. Își dorea să dispară.

Deodată, un câine se îndreptă spre balta de vin care se forma pe podea și începu să lipăie. Înainte ca Thor să poată răspunde, înainte ca cei din sală să se poată mișca din nou, toți ochii se ațintiră asupra câinelui, care începuse să scoată zgomote înspăimântătoare, oribile.

O clipă mai târziu, câinele înțepeni și căzu într-o parte, mort. Întreaga încăpere se uita la câinele mort cu o priviri îngrozite.

— Știai că băutura e otrăvită! strigă o voce.

Thor se întoarse și-l văzu pe prințul Gareth, în picioare, venind lângă rege, arătând spre el acuzator.

— Cum ai fi putut ști că băutura era otrăvită? Doar dacă tu ești acela care a pus otrava! Thor a încercat să-l otrăvească pe rege! strigă Gareth.

Întreaga mulțime strigă de indignare.

— Duceți-l în temniță! ordonă regele.

Un moment mai târziu, Thor simți cum gărzile îl apucă puternic din spate, târându-l prin sală. Se răsuci și încercă să protesteze.

— Nu! țipă el. Nu înțelegeți!

Dar nimeni nu-l asculta. Era târât prin mulțime foarte repede și, în timp ce se îndepărta, vedea cum toate dispar, cum întreaga sa viață dispare. Traversară sala și ieșiră pe o ușă laterală, care se trânti în urma lor.

Era liniște aici. O clipă mai târziu, Thor se simți coborând. Era tras de mai multe mâini în jos, pe o scară spiralată de piatră. Se făcea tot mai întuneric și curând putu să audă vaietele

prizonierilor.

Ușa de fier a unei celule se deschise, iar el înțelese unde era dus. Temnița.

Se zvârcoli, încercând să protesteze, să scape.

— Nu înțelegeți! strigă el.

Thor privi în sus și văzu un gardian ieșind în față, un om voinic, grosolan, cu o față nerasă și dinți galbeni.

Îl privea pe Thor încruntat.

— Oh, ba înțeleg foarte bine, se auzi vocea lui răgușită.

Își trase înapoi brațul și ultimul lucru pe care Thor îl văzu fu pumnul acestuia, venind în jos, direct spre fața sa.

Apoi, totul în jur se întunecă.

Cărți de Morgan Rice

Seria INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)
MARȘUL REGILOR (Cartea 2)
SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3)
STRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4)
JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5)
ACTE DE BRAVURĂ (Cartea 6)
RITUALUL SĂBIILOR (Cartea 7)
CHEZĂȘIA ARMELOR (Cartea 8)
UN CER DE VRĂJI (Cartea 9)
O MARE DE SCUTURI (Cartea 10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea 11)
TĂRÂMUL DE FOC (Cartea 12)
DOMNIA REGINELOR (Cartea 13)
JURĂMÂNTUL FRAȚILOR (Cartea 14)
VISUL MURITORILOR (Cartea 15)
TURNIRUL CAVALERILOR (Cartea 16)
DARUL BĂTĂLIEI (Cartea 17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII

ARENA UNU: VÂNĂTORII DE SCLAVI (Cartea 1)
ARENA DOI (Cartea 2)

Seria MEMORIILE UNUI VAMPIR

TRANSFORMATĂ (Cartea 1)
IUBITĂ (Cartea 2)
TRĂDATĂ (Cartea 3)
PREDESTINATĂ (Cartea 4)
DORITĂ (Cartea 5)
LOGODITĂ (Cartea 6)
PROMISĂ (Cartea 7)
GĂSITĂ (Cartea 8)
REÎNVIATĂ (Cartea 9)
RÂVNITĂ (Cartea 10)
SORTITĂ (Cartea 11)